PAT WEST

Un bărbat neîndurător

Traducerea şi adaptarea în limba română de TEODOR-EUGEN ATANASIU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

— Trebuie să plec, mami. Numai aşa voi afla ce s-a întâmplat cu tata. Nu pot sta locului fără să fac nimic. Ar fi dorit să merg cu el. Şi atunci am fi putut dispărea amândoi! Era un gând înspăimântător. Charley îl alungă cât putu de repede.

Figura Isobelei Blake se schimonosi de durere, fiind evident că se gândea la acelaşi lucru. Dar încercaseră toate celelalte căi. Niciuna, nici chiar autorităţile peruane, care manifestaseră mult interes pentru călătoria lui Spencer Blake, nu puteau să le spună ce i se întâmplase. Dispăruse fără urmă.

— Dar dacă te pierd şi pe tine? Ochii Isobelei erau plini de lacrimi când se uită la fiica ei. Ce voi face? Nu mi-au plăcut niciodată călătoriile astea ale tale şi ale tatălui tău. Sunt nesănătoase, Charley.

— Dar nouă ne plac, ştii că ne fac plăcere. Ochii albaştri ai lui Charley o implorau pe mama ei. Mă învinovăţesc că nu l-am însoţit şi de data asta. Trebuie să mă duc. Nu poţi să mă convingi să n-o fac.

— Dacă Alan ar merge cu tine…? încercă femeia, cu îndoială.

Charley dădu afirmativ din cap. Bătălia era câştigată.

— Nici în vis nu mi-ar trece prin minte să mă duc singură.

* * *

Charley era singurul copil al familiei Blake. Spencer îşi dorise mult un fiu şi dezamăgirea lui devenise mai acută când Isobelei i se spuse că naşterea grea a lui Charley făcea improbabilă posibilitatea de a avea şi alţi copii. îi cumpărase fiicei sale arme şi maşini în loc de păpuşi şi cărucioare de păpuşi. Jucase fotbal cu ea şi o luase cu el la

alpinism, la făcut gropi şi îndepărtat făgaşe de eroziuni. Părul ei negru era tuns scurt şi purta blugi şi şorturi, niciodată fuste. La vârsta de treisprezece ani era un băieţoi în toată regula şi la şaisprezece ani urmaşe pornirea tatălui ei pentru arheologie şi îndeosebi pentru oraşele dispărute ale incaşilor.

Era absolut fascinată de acest subiect, citind tot ce se tipărise în domeniu. Tatăl ei nu ezitase prea mult şi o luase cu el în explorările sale frecvente din Bolivia, Perú, Brazilia şi Columbia şi tot restul cunoscut al imperiului incaşilor. Se bucurase de fiecare minut petrecut cu el. Iubea jungla deoarece nu era plină de animale sălbatice, ci liniştită şi frumoasă. îi plăceau căutarea palpitantă şi încântarea de a descoperi ceva nou.

Numai în legătură cu această ultimă expediţie nu fusese de acord cu tatăl ei. De regulă, era prima care cerea să meargă în expediţii. Dar, când Rupert Billings venise cu o poveste despre un fost oraş incaş nedescoperit, în Perú, a fost foarte sceptică, mai ales când arheologul care era de presupus că-l descoperise nu s-a mai întors niciodată din călătorie. Povestea fusese relatată de un indian care care pretindea că mersese în cea mai mare parte a drumului cu el. În ceea ce o privea, Charley considera că indianul căuta să facă rost de bani vânzându-şi povestea.

— Tăticule, ai spus întotdeauna că oraşul pierdut al incaşilor se află în Bolivia.

— Dar s-ar putea să mă înşel.

— Şi ai de gând să te duci să cauţi acest presupus oraş numai pe baza unor vorbe şi nimic mai concret? Rupert Billings este un palavragiu, ar trebui să ştii asta.

— Dar s-ar putea să fie un dram de adevăr în povestea asta, insistă tatăl ei. Trebuie să văd cu ochii mei, să descopăr dacă e adevărat sau nu. Este o zonă pe care noi n-am mai explorat-o înainte.

— Atunci, e o zonă pe care o vei explora singur, îi spuse ea supărată. Nu-i plăcea Rupert Billings, convinsă că-i înşira povestea tatălui ei pentru a face pe interesantul.

Ochii tatălui ei de măriseră de uimire.

— Vrei să spui că nu vii cu mine?

— Nu. Charley clătină din cap. Este o gogoriţă, sunt sigură de asta. Nu mă întreba de ce, e numai intuiţie feminină. Te rog, nu te duce.

Dar tatăl ei fusese de neînduplecat şi avuseseră prima lor ceartă. Acum dispăruse, la fel ca şi celălalt arheolog şi Charley dorea din toată inima să fi insistat mai mult ca el să nu plece. Sau cel puţin să se fi dus cu el.

Toată povestea asta o uimea. Găsise oare oraşul pierdut al incaşilor? El Dorado, cum îi spuneau brazilienii. Paititi cum era numit în partea de vest a Americii de Sud. Oraşul aurului cum îl numeau alţii.

Dacă găsise acel loc mult visat şi pierduse orice idee a timpului în vreme ce-l explora, filma şi înregistra? Sau i se întâmplase ceva teribil? întâlnise oare un grup de indieni ostili şi fusese omorât? Se îmbolnăvise cumva prea rău şi nu se mai putea întoarce? Charley îşi reaminti cele petrecute în Spitalul de boli tropicale din Londra. Ajunseseră la timp acasă, de data aceea.

* * *

— Alan e bolnav, îi spuse Charley mamei ei când puse receptorul jos. Nu poate să meargă.

Isobel Blake păli.

— Nu te gândeşti cumva să te duci singură?

— Nu mai cunosc pe nimeni în care să am încredere, ridică ea din umeri. Alan Ross îi însoţise în câteva expediţii. Era la fel de experimentat ca tatăl ei şi ştia cum lucrează mintea lui Spencer. Era alegerea perfectă a unui partener de drum.

— Mai există un bărbat, îi spuse mama ei, dacă eşti hotărâtă totuşi să te duci după tatăl tău.

— Sigur că sunt hotărâtă. Pentru Dumnezeu, nu-ţi pasă ce i s-a întâmplat tatii?

— Sunt îngrijorată peste măsură, răspunse Isobel Blake, ştii bine, dar nu vreau să-ţi pui şi tu viaţa în primejdie.

— O să mă descurc bine, răspunse Charley. Pe cine ai

în vedere?

— Branden Quest.

— Branden Quest? Nu-l putem ruga. Ochii albaştri ai lui Charley se măriseră de mirare.

— Nu văd de ce dacă îl determinăm cu ceva că merită timpul pe care-l pierde.

— Nu. Charley clătină din cap. Nu va merge.

Branden Quest era o legendă încă din timpul vieţii, unul dintre antropologii de frunte ai lumii, cu un interes special pentru cultura incaşilor. Intrepid, extrem de inteligent, o minte ascuţită ca un brici. Scrisese cărţi în acest domeniu, făcuse filme, ţinuse frecvent conferinţe şi Charley ştia totul despre el, deşi practic nu-l întâlnise niciodată.

Tatăl ei îl întâlnise numai o dată şi săptămâni la rând vorbise ce om talentat este şi neînfricat.

Dacă cineva putea să-l găsească pe tatăl ei, numai el era acela, dar era improbabil că-şi va bătea capul cu aşa ceva. Dacă tatăl ei era suficient de nebun să se lase ucis, să se rătăcească, sau să fie luat prizonier nu putea decât să se acuze pe sine însuşi şi n-ar fi trebuit de la bun început să plece. Asta avea să spună Branden Quest, era sigură. Nu avea timp pentru oameni care nu-şi purtau singuri de grijă.

— Atunci, n-o să ştim dacă tatăl tău este mort sau nu, zise cu tristeţe Isobel Blake.

— Am crezut că nu vrei să mă duc, se încruntă Charley.

— Nu vreau. Dar dacă ai merge cu Branden Quest, nu mi-aş fi făcut griji. Lacrimi izbucniră din ochii femeii mai în vârstă. Nu pot să dorm noaptea, Charley. Stau trează, imaginându-mi tot felul de orori. Nu mă voi linişti până nu aflu ce s-a întâmplat.

— Nici eu, încuviinţă Charley. Dacă ştii unde locuieşte, îi scriu imediat.

* * *

După trei zile, Branden Quest apăru în pragul casei. Charley răspunse la ciocănitul lui şi-l recunoscu imediat.

Era mai înalt decât îşi imaginase. Avea peste un metru optzeci şi cinci de centimetri. Cu umeri largi şi puternic. Bine bronzat, cu ochi cenuşii cărora nu le scăpa nimic şi un nas care arăta ca şi când fusese rupt. Gura era plină şi mare şi avea o cicatrice în partea de jos a unuia dintre obraji. Părul blond era tuns scurt şi purta pantaloni negri de velur şi o cămaşă de mătase tot neagră, mulată pe bustul lui musculos.

Forţa lui era aproape palpabilă, ca şi aerul său de autoritate. Succesul stătea pe umerii lui ca o mantie.

— Numele meu este Braden Quest, spuse el. Aş dori să vorbesc cu Charley Blake. Vocea lui era profundă şi intens senzuală şi Charley nu putea să nu fie impresionată de ea. Acesta era un bărbat deosebit.

Răspunse cu o anumită căldură.

— Eu sunt Charley Blake. Intraţi. Nu mă aşteptam să…

O întrerupse categoric:

— Tu eşti Charley Blake? Se vedea că nu-i vine să creadă.

— Aşa este îl asigură ea. Îmi cer scuze pentru numele meu, dar tatăl meu voia un băiat.

El murmură în barbă ceva ce Charley nu reuşi să înţeleagă şi după aceea spuse mai limpede.

— Se pare că îmi pierd vremea, bună ziua domnişoară Blake. Şi, întorcându-se rapid pe călcâie, se retrase înapoi pe cărare.

Timp de o secundă, Charley rămase încremenită locului, cu ochii măriţi de uimire. Pleca. Pentru că nu era bărbat, pleca! Nu avea de gând să-i ajute. Se hotărî să acţioneze.

— Ascultaţi! Domnule Quest, vă rog aşteptaţi. Vă asigur că sunt la fel de bună ca un bărbat. Eu…

Fugise după el şi Braden se întoarse şi o împunse cu privirea: Ţinea capul într-o parte şi datorită jocului luminii, ochii îi scânteiau ca argintul. Charley rămase fără putere şi fără glas.

— Crezi că eşti bună ca un bărbat? Nu mai spune!

O privi insolent de sus până jos, remarcând picioarele ei lungi – jucase tenis mai devreme şi rămăsese în şort – şi sânii impetuoşi şi fermi prin bluza subţire. Tocmai îşi periase părul negru, pe care-l lăsase să crească în ultimii ani. Acum îi cădea peste umeri şi era des şi greu, încadrându-i atrăgător chipul, deşi nu era conştientă de acest lucru. Charley nu era prea înaltă şi părea fragilă, dar în realitate era la fel de puternică şi rezistentă ca un bărbat.

— Spune-mi domnişoară Blake, continuă el, ce atribute bărbăteşti ai, în afara numelui?

Făcând abstracţie de dispreţul din tonul său, Charley îşi aruncă semeţ capul pe spate.

— L-am însoţit pe tatăl meu în multe din expediţiile sale şi cred că pot spune că rezistenţa mea a fost egală cu a lui.

— Poţi să-ţi faci drum prin jungla virgină, să urci munţii, să traversezi râuri periculoase?

— Da, răspunse ea.

— Poţi să-ţi procuri şi să-ţi pregăteşti mâncarea?

— Da. Aproape totul. De fapt, tatăl ei se ocupase de vânătoare.

— Ce faci dacă te muşcă un şarpe?

— Foarte rar se întâmplă să fii muşcat de un şarpe în junglele din America de Sud, răspunse Charley, pe un ton egal. În mod normal, fug de om. Te atacă numai dacă faci ceva stupid şi, în general, nu injectează otravă. Dar, oricum, voi aplica un bandaj de presiune şi îmi voi lua în trusa medicală ser antivenin.

Se gândise să-l impresioneze cu cunoştinţele ei, dar lui parcă tot nu-i venea să creadă, ca şi când se îndoia că avea forţa fizică şi experienţa înfruntării junglei peruane.

În acel moment, mama ei apăru în spatele ei.

— Cine este, Charley? Şi apoi ochii i se luminară văzându-l pe vizitator. O, domnule Quest. Habar n-aveam. Intraţi. Ce frumos din partea dumneavoastră că aţi răspuns la chemarea noastră. Sunt bolnavă de îngrijorare în legătură cu soarta soţului meu.

Charley moştenise înfăţişarea fragilă a mamei sale şi acum Braden Quest păru că se îmblânzeşte în faţa ochilor albaştri imploratori ai Isobelei Blake. La patruzeci şi ceva de ani era încă o femeie frumoasă, care-i făcea pe mulţi bărbaţi să-şi întoarcă privirile, deşi nu avusese niciodată ochi decât pentru bărbatul ei.

Avea un aer de femeie neajutorată şi în acel moment o tristeţe obsedantă.

Braden Quest le însoţi în casă.

— Aveam impresia că Charley Blake este fiul dumneavoastră, spuse el îndată ce se aşezară.

Charley se gândi că suna ca o acuză şi mânia îi crescu.

— O greşeală pe care o fac mulţi, admise Isobel cu un zâmbet melancolic şi apoi, cu nelinişte în glas: nu e nicio problemă, nu-i aşa? Ne veţi ajuta? De asta aţi venit?

— Am venit să discutăm. Să aflu ce s-a întâmplat exact.

— V-am relatat în scrisoare, declară Charley sec. La urma urmei, nu ştia dacă-i place Braden Quest. Arăta ca visul oricărei femei, dar totul se oprea aici. Pentru a spune cel mai puţin, atitudinea lui părea protectoare. Să mergi cu el în Perú n-ar fi fost o experienţă plăcută.

— Mi-ai explicat că tatăl tău, aparent a dispărut.

— Aparent? întrebă ea enervată. Sunt peste trei luni de când a plecat. Ne-ar fi trimis un mesaj dacă îşi prelungea expediţia. A dispărut. Nici chiar asutorităţile peruane nu ne pot ajuta.

— Sau nu vor, zise Braden Quest tăios.

Isobel părea disperată.

— Vă rog, să nu ne certăm în privinţa asta. Domnule Quest, sunt de-a dreptul disperată. Charley vrea să se ducă să vadă dacă-l găseşte, dar nu vreau s-o las singură. Vreţi să mergeţi cu ea? Nu cunosc pe altcineva pe care să-l rog. Spuneţi-mi care este preţul. Nimic nu e prea mult pentru întoarcerea în siguranţă a soţului meu.

— Ar putea fi mort, zise brutal Quest.

Isobel închise ochii şi Charley se uită furioasă la el.

Nu avea niciun fel de milă?

— Sunt conştientă de acest lucru, spuse mama ei lui Braden Quest. Dar, cel puţin, aş şti. Nu vă daţi seama ce înseamnă să…

— Ştiţi ruta pe care a plecat? întreba el cu asprime în glas.

Charley văzu uşurarea de pe chipul mamei ei…

— Rupert Billings îţi poate spune, răspunse repede Isobel.

Braden se încruntă.

— Cine e?

— Omul care l-a încurajat pe soţul meu să plece în această călătorie.

— Ce ştie despre incaşi?

— Nimic, zise Charley. Crede numai că ştie. Şi sunt foarte convinsă că l-a trimis pe tatăl meu la moarte. A mai plecat cineva acolo înaintea lui şi nu s-a mai întors.

Braden inspiră adânc, cu nemulţumire, şi ochii i se îngustară privindu-le pe cele două femei.

— Daţi-mi adresa lui Rupert Billings.

În timp ce mama ei căuta, Charley rămase într-o tăcere stânjenită. Nu era în firea ei să nu se simtă în largul ei în compania unui bărbat, dar acesta nu era un bărbat obişnuit.

În acel moment, era pierdut în gânduri şi reuşi să-l observe fără ca el să-şi dea seama. Se întrebă de unde căpătase cicatricea de pe obraz. Fusese rănit de gheara unui animal sălbatic sau era o rană de cuţit? Se întâlnise cu un trib de indieni ostili?

Şi nasul acela ruptse întâmplase concomitent? Mai avea şi alte cicatricei pe corp? Ochii ei trecuseră peste muşchii braţelor până la abdomenul tare, neted şi pantalonii din piele de căprioară mulaţi pe nişte coapse puternice. Arăta formidabil.

Când îşi întoarse privirea spre chipul lui, Braden o privea şi Charley simţi că sângele îi colorează obrajii.

— Ei bine? zise el.

— Ei bine, ce? întrebă ea. O pusese în dezavantaj. Îşi

închipuia că bărbatul acesta avea întotdeauna o mai mare agerime faţă de alţi oameni şi nu-i convenea acest lucru. Charley se considera egală oricărui bărbat. Nu erau multe lucruri pe care să nu le poată face. Avusese o copilărie dură şi era o experienţă unică să se găsească faţă în faţă cu un bărbat care o făcea să se simtă în inferioritate.

— Care este părerea ta despre mine? El se lăsă pe spate în scaun cu picioarele lungi întinse în faţă, cu ochii pe jumătate închişi, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor.

— Ştiu deja totul despre dumneata, spuse Charley.

— Nu asta te-am întrebat.

Îl privi cu fermitate.

— De fapt, nu sunteţi aşa cum mi-am imaginat.

Sprâncenele lui Braden se ridicară.

— Nu?

— Nu. La înfăţişare, da; v-am văzut la televizor. Dar restul nu s-a manifestat acolo. Nu vă plac femeile, domnule Quest?

Întrebarea ei îl surprinse şi se îndreptă apropiindu-se de ea, cu o strălucire neaşteptată a ochilor argintii-aurii.

— O, da, îmi plac femeile. Cărui bărbat nu-i plac femeile? Dar tu nu arăţi că ai putea rezista două minute în junglă. Privirea lui o măsură încă o dată, nepierzând nimic din anatomia ei. Charley ar fi dorit să fi avut timp să se schimbe. Se simţea dezbrăcată.

— Aparenţele pot înşela, spuse ea, şi un licăr sfidător apăru în ochii ei albaştri.

— Cred că ar fi cel mai bine să mă duc singur după tatăl tău, declară el.

— Nu se poate, zise Charley, clătinând din cap.

— Nu am de gând să fiu reţinut, nu vreau să te car după mine. Tonul lui era ferm, acum.

— Nu veţi fi. Cuvinte curajoase când te gândeai ce fizic are el şi ce fizic avea ea. Cu picioarele lui lungi, abia se va ţine după el, va trebui să meargă de două ori mai repede. Şi acele braţe vânjoase vor mânui maceta prin vegetaţie ca un cuţit printr-o bucată de unt. Charley nu

putea nega că îi era greu să-şi facă drum prin jungla virgină. Bărbatul acesta va manifesta nerăbdare faţă de încetineala ei, în timp ce tatăl ei o ajutase şi o încurajase.

— Eşti foarte sigură pe tine, o ironiză el, gura strâmbându-i-se batjocoritor.

— Nu sunt o novice. Am mers cu tatăl meu de la vârsta de şaisprezece ani.

— Nu pari mai mare acum.

Ea îşi redresă capul.

— Am douăzeci şi patru de ani.

O privi câteva secunde bune fără să vorbească şi Charley începu să se simtă iritată. O cântărea în mod evident şi îşi dădea seama că voia într-adevăr să meargă. Îşi dorea să nu-l fi rugat s-o ajute.

— De ce nu te-ai dus cu tatăl tău şi de data asta?

— Pentru că nu l-am crezut pe Rupert Billings. Totdeauna vine cu câte o poveste.

— Este şi el explorator? Charley clătină din cap. Atunci de unde află poveştile astea?

— De la prieteni şi de la prietenii prietenilor, ridică ea din umeri. Cine ştie?

— Evident, tatăl tău l-a crezut.

— A fost ambiţia lui de-o viaţă să găsească oraşul pierdut al incaşilor.

Braden strâmbă din nas.

— După părerea mea, nu există un asemenea loc.

— Crezi că tatăl meu e nebun? întrebă Charley.

— N-am spus aşa ceva. Nu este singurul care are ambiţia asta.

— Am găsit. Isobel Blake se întoarse în cameră. Îmi pare rău că am stat atât. Charley îi era recunoscătoare pentru intervenţie.

Braden luă bucata de hârtie şi o puse în buzunar.

— Pot să vă ofer o ceaşcă de ceai? întrebă femeia mai în vârstă, privind de la faţa roşie a fiicei ei la privirea fermă, cenuşie, a musafirului lor.

— Mulţumesc, cu plăcere, răspunse el.

Charley mormăi nemulţumită în sinea ei. Sperase că

va pleca.

Mă voi descurca, zise ea ridicându-se în grabă în picioare. Tu stai jos, mamă, şi vorbeşte cu domnul Quest. Sunt sigură că ai multe să-l întrebi.

Daer Isobel Blake clătină din cap.

Cred că voi doi trebuie să vorbiţi. Aveţi planuri de făcut şi îndată ce domnul Quest va şti ce vrem, ne va spune şi cât ne costă.

— Nu vă va costa nimic, răspunse Braden Quest imediat. Doi oameni au dispărut, asta e suficient pentru a mă interesa. Singura rezervă pe care o am, doamnă Blake, este de a o lua cu mine pe fiica dumneavoastră. Aş prefera să merg singur sau, cel puţin, să-mi aleg propriul partener.

— Înţeleg, spuse Isobel. Ce crezi, Charley, dacă…

— Nimic nu mă va opri să merg, zise ea imediat, iritată de modul în care încerca s-o ia de partea lui pe mama ei. Nu am nevoie de domnul Quest. Sunt perfect capabilă să…

— Charley, spuse Isobel punându-şi mâna pe braţul fiicei sale, nu te necăji. Domnul Quest are un punct de vedere valid. Va fi în măsură să se mişte mai rapid fără tine.

— Ce ştii tu despre asta, mamă? S-a plâns vreodată tata că i-am fost o piedică? Era prima oară când vorbea atât de aspru cu mama ei şi-l acuza de asta pe Braden Quest.

— Ei bine, nu… recunoscu mama ei. Totdeauna a spus că te descurci foarte bine.

— Vezi, atunci, interveni Charley cu asprime. Dacă domnul Quest nu-mi va permite să merg cu el, atunci să nu se mai ducă deloc. Voi găsi pe altcineva care să nu obiecteze la o parteneră femeie.

Braden Quest se ridică în picioare şi porni spre uşă.

— Nu cred că mai este cazul să rămân la ceai, doamnă Blake. E evident că ne-am irosit timpul unul altuia. La revedere. Vă urez succes.

Charley se uită de la Braden la mama ei şi gura Isobelei se deschise.

— Domnule Quest, nu. Vreau să spun, îmi pare rău, dar asta înseamnă atât de mult pentru mine şi Charley şi nu cunosc pe altcineva cui s-o încredinţez. Alan Ross ar fi mers cu ea, dar s-a îmbolnăvit, a făcut apendicită şi…

— Alan Ross? în cunosc pe Alan. Era pregătit să meargă cu fiica dumneavoastră?

— I-a însoţit pe tatăl ei şi pe ea în mai multe ocazii. El consideră că ea e minunată. îi face multe complimente. Spune că n-a văzut niciodată o fată ca ea.

Braden Quest se mai uită o dată lung şi atent la Charley şi ea simţi o senzaţie neaşteptată de conştientizare. În afară de orice altceva, era un bărbat tulburător de senzual, deşi nu făcea caz de ea. De fapt, nici nu părea să-şi dea seama de existenţa acesteia. Dar niciunul dintre simţămintele ei nu i se citeau pe figură. Se uita la el cu răceală şi suporta evaluarea lui în tăcere.

— Poate că te judec greşit, domnişoară Blake. Poate că rămân totuşi să beau acea cană cu ceai şi să te cunosc mai bine înainte de a lua o hotărâre definitivă.

Isobel zâmbi, uşurată.

— Mă duc să aduc ceaiul. Şi, înainte ca Charley să poată face vreo mişcare, părăsi încăperea.

Braden se aşează din nou pe scaun şi-i indică lui Charley cu mâna să procedeze la fel, ca şi când ar fi fost stăpânul casei, se gândi ea, indignată.

— Vorbeşte-mi despre călătoriile făcute cu tatăl tău.

La început, Charley vorbi şovăitor, dar, pe măsură ce se încălzea, subiectul pe care-l abordase începu s-o captiveze şi deveni entuziastă, relatând incidente şi descoperiri într-un mod precis şi amuzant care-l făcu să zâmbească pe Braden.

— Cred, zise el, când, în cele din urmă, Isobel veni cu ceaiul, că poate capacităţile fiicei dumneavoastră sunt mai mari decât aparenţele

— Dacă ceea ce-mi povesteşte este adevărat.

— Desigur că este adevărat, zise repede, Charley, iritată. Ce naiba, credeţi că inventez?

— Şi am hotărât s-o iau cu mine, continuă el ca şi

când n-o auzise. Deşi mai am încă unele rezerve.

— O, vă mulţumesc, domnule Quest, răsuflă uşurată Isobel Blake, recunoscătoare. Sunt sigură că nu veţi regreta.

Era atât de multă credinţă oarbă pe figura ei încât o scârbea pe Charley, care nu încerca nicio recunoştinţă. Era clar că o considera încă o povară şi ar fi forit să-i poată spune în faţă ce credea despre el. Dar trebuia ca tatăl ei să aibă întâietate. Fără Braden Quest, nu avea şanse prea mari să-l găsească, deşi nu ezita să meargă şi singură dacă ar mai fi continuat să refuze.

— Toată lumea îmi spune Braden, îi spuse el mamei lui Charley.

— Foarte bine, Braden, zâmbi ea, iar numele meu este Isobel. Apreciez foarte mult că ne ajuţi şi-ţi oferi timpul pentru a-l căuta pe Spencer. Rămân îndatorată pentru totdeauna.

— Nu te mai gândi la asta, Isobel. Dacă soţul dumitale mai este în viaţă, îl voi găsi. De fapt, ai avut noroc că m-ai găsit. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului în Perú, zilele astea. Fac cercetări pentru o altă carte, aşa că are sens că stau acolo.

Charley nu mai asculta; mintea ei plecase deja în căutarea care se profila, la orele, zilele şi săptămânile pe care le va petrece doar în compania acestui bărbat. Va reuşi oare să reziste? O va trata oare ca egală? Va avea posibilitatea să-i demonstreze cât de tare şi de rezistentă este.

În cele din urmă, Braden, se ridică şi strânse mâna doamnei Blake.

— Voi fi gata de plecare în două-trei zile. Şi lui Charley: trebuie să ne cunoaştem mai bine. Nu-mi place să merg în expediţii cu un străin. Rezerv o masă pentru două persoane, mâine seară, la cină. Vin să te iau la ora opt.

Ochii lui Charley se măriră de uimire. Nici măcar n-o întrebase, îi comunicase doar hotărârea lui.

— Îmi pare rău, zise ea, am o întâlnire.

— Atunci anuleaz-o, spuse el tăios.

Charley deschise gura să protesteze, dar o închise imediat văzând privirea severă a mamei ei. Dădu din cap aproape imperceptibil.

— Bine, spuse ea, întorcându-se imediat pentru a părăsi încăperea, mama ei conducându-l pe musafir la uşa de la intrare. Charley fierbea.

— Nu-ţi place Braden? fură primele cuvinte ale Isobelei când se întoarse în cameră.

— Nu, răspunse imediat Charley. E prea plin de propria-i importanţă.

— E un bărbat foarte inteligent.

Ochii lui Charley se măriră din nou.

— Chiar şi aşa, nu e cazul să mă jignească.

— E de înţeles, atâta timp cât nu te cunoaşte, spuse mama ei pe un ton împăciuitor.

— Nici n-a vrut să mă creadă pe cuvânt că am experienţă. Abia când i-ai spus de Alan, a mai dat înapoi.

Isobel dădu din cap.

— Bine că mi-a dat prin minte să-i spun.

— Nu sunt sigură, zise Charley. Nu ştiu dacă o să ne înţelegem. Cât îmi doresc acum, să nu-l fi rugat. Sunt convinsă că putem găsi pe altcineva să meargă cu mine.

— E cel mai bun.

Charley făcu o grimasă.

— Nu e cel mai bun când se pune problema de a acorda încredere unei fete. Totdeauna am crezut că sunt destul de bună. Acum, mă întreb dacă voi fi în stare să mă ţin după el.

— Prostii, spuse cu convingere mama ei. Va deveni mai înţelegător.

Aşa va fi oare? Nu putea să creadă că nu-i va face dificultăţi. Dar nu-i spuse nimic din toate acestea mamei ei.

— Nimeni altcineva nu m-a mai pus în situaţia asta, spuse ea în schimb.

— Atunci, cred că n-are rost să-ţi faci griji. Te-ai descurcat bine înainte.

— O să vedem. Şi de ce a trebuit să mă invite în oraş?

Era ceva ce nu putea înţelege.

— Are motivele lui.

Charley pufni.

— Poate va încerca să mă convingă că e mai bine să meargă singur.

— Nu cred, draga mea, îi spuse calm mama ei. E evident că vrea doar să te cunoască mai bine.

— Vom avea destul timp pentru asta, în Perú.

Dar orice ar fi spus Charley, era limpede că mama ei era de partea lui Braden Quest, convinsă că numai şi numai el putea să-l găsească pe Spencer.

În seara următoare, Charley era gata şi aştepta când Braden parcă în faţa casei. Durase mult până se hotărâse cu ce să se îmbrace şi, în cele din urmă, optase pentru o jachetă gen tunică, de culoarea ametistului, închisă până la gât şi pantaloni. Era destul de elegant îmbrăcată şi se simţea confortabil în pantaloni. Se machie foarte uşor: puţin fard mov de pleoape şi o urmă de ruj roz de buze. Îşi lăsă liber părul mătăsos.

Deschise uşa principală şi el intră, uitându-se lung şi aspru la ea, dar nu făcu niciun comentariu.

— Vreţi să intraţi? îi oferi ea posibilitatea de a veni în casă puţin, frapată din nou de masculinitatea lui primitivă, de înălţimea şi de lărgimea umerilor lui, simţindu-şi simţurile în alertă şi inima bătându-i cu putere. Era ceva la care nu se aşteptase.

El purta pantaloni şi cămaşă neagră şi un sacou de culoarea fildeşului. Mirosea uşor a mosc şi părul lui blond era proaspăt spălat, arătând ca şi cum şi-l potrivise recent, deşi era destul de scurt şi aşa. Avea un cap frumos alcătuit şi sprâncene dese, ceva mai închise la culoare decât părul. Şi era de departe cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

— Nu mai intru, spuse el, masa noastră e rezervată şi nu vreau să ajungem târziu.

Mama ei era oricum plecată, aşa că Charley se simţi uşurată, închizând uşa după ea şi urmându-l la maşină. Era un monstru lung, fioros şi roşu care se puse în mişcare

îndată ce răsuci cheia în contact, exact genul de maşină pe care se aştepta s-o aibă.

O duse la un restaurant micuţ din centrul oraşului. Nu era deschis de mult, dar îşi câştigase o bună reputaţie. Era mobilat în stil victorian, cu şemineu din fier forjat şi perdele înflorate ca şi feţele de masă, cu aranjament de flori uscate pe mese, cu vaze de flori amestecate pe pervazuri.

Charley nu mai fusese înainte în acel restaurant şi se uita cu interes în jurul ei şi Braden trebui s-o întrebe de două ori ce bea.

— Iartă-mă, zise ea. Gin şi apă tonică te rog.

Şedeau la o masă şi-şi sorbeau băuturile, studiind meniul şi Charley deveni conştientă că piciorul lui Braden se lipea de al ei.

Se trezi concentrându-se asupra lui în loc să studieze meniul şi când el o întrebă dacă era pregătită să comande, avu o tresărire de surpriză.

— Nici măcar nu te-ai uitat pe meniu, o acuză el, erai cu gândurile departe. La ce re gândeai?

Charley nu i-ar fi spus nici dacă i-ar fi oferit un milion de lire sterline.

— La tatăl meu, minţi ea.

— Nu e scopul acestei seri să vorbim despre Spenncer. Escalopul de viţel pare bun. Îţi sugerez să-l încerci şi, ca antreu, sufleul de spanac. îi făcu semn chelneriţei şi-i dădu comanda. Charley se întreba de ce stătuse în expectativă şi-l lăsase să preia conducerea.

Continuă astfel tot restul serii. El conducea conversaţia, punea întrebările, obţinând invariabil răspunsurile. Purta cu pricepre o conversaţie.

Charley îi spuse că în momentul de faţă aveau un magazin de articole sportive.

— Este al tatălui meu, de fapt, dar participăm toţi la vânzări. De aceea, ne permiteam să ne organizăm propriile expediţii. Mama nu se supără că se ocupă ea de magazin. De când tata a dispărut, această ocupaţie îi e şi mai necesară.

— Dar va rămâne complet singură când vei pleca. Va fi în stare să se descurce?

Charley se uită cu suspiciune la el.

— Cred că nu vrei să sugerezi din nou să nu merg, pentru că nu mă îndupleci. Ideea a fost ca cineva să meargă cu mine. Se pare că preiei comanda, domnule Quest.

— Domnule Quest? Mi-ai spus Braden acum câteva minute.

— Aşa a fost? Trebuie să fi fost o scăpare.

— Cred că e timpul să plecăm.

Charley îşi termină bucuroasă cafeaua şi-şi împinse scaunul înapoi. Braden plăti şi o luă de braţ când coborâră şi merseră până în parcare. Simţi o senzaţie nedorită de conştientizare a prezenţei lui şi s-ar fi eliberat, numai că nu voia să-i ofere plăcerea de a şti că o tulbură.

Apoi, în maşină, el se aplecă spre ea şi o sărută. Charley răspunse trăgându-i o palmă peste faţă. El râânji.

— Mă bucur că ai făcut asta. Dacă mi-ai fi răspuns la sărut, nu te-aş mai fi luat cu mine. Ultimul lucru care îl vreau de la expediţia asta este o femeie care caută o legătură.

— Cu tine? îl întrebă ea cu răceală. Niciodată. Este un lucru care să-ţi intre bine în cap.

— Atunci, vom face o pereche bună, pentru că sentimentul e reciproc.

Charley se întreba de ce se simţea dezamăgită.

Capitolul 2

A doua zi, lui Charley i-a fost greu să şi-l scoată din minte pe Braden Quest. Nu voia să se gândească la el, încerca din răsputeri să nu se gândească, dar gândurile i se întorceau mereu la acest bărbat. Sărutul lui o şocase şi plesnindu-l fusese ceva din instinct, deşi nu putea ignora atracţia lui evidentă. Izbucnirea neaşteptată a simţurilor când o atingea îl făcea deosebit de alţi bărbaţi.

Nu mai simţise aşa ceva înainte. La douăzeci şi patru de ani, avusese mulţi prieteni, dar niciun iubit. Nu avusese timp pentru o relaţie semnificativă. Cei mai mulţi bărbaţi

pe care-i întâlnea erau fie la fel ca tatăl ei, iubind pericolul şi emoţia explorării unor teritorii străine, alte sentimente fiind departe de mintea lor sau, altfel, nu puteau s-o înţeleagă şi păstrau o distanţă respectuoasă.

Acest bărbat era diferit. Dar faptul că se îndoia de ea, că o considera incapabilă să se confrunte cu o călătorie dificilă, va atenua orice sentimente pe care le-ar putea simţi fa A de un asemenea bărbat. îi va fi necesară toată energia şi tenacitatea pentru a-i dovedi că nu era o femeie neajutorată, că era la fel de capabilă ca şi el când îşi va face drum prin jungla peruană.

Când telefon, după două zile, nu-i recunoscu glasul. Părea mai profund şi mai senzual.

— Domnişoara Blake?

— Da, cine e?

— Braden Quest.

I se păru că e nebună că întreabă şi tonul ei fu tăios când spuse:

— Vrei cu mama?

— De ce să vreau cu ea, când pot să vorbesc cu tine?

Charley crezu că sesizează o insinuare în vocea lui. Braden Quest nu era câtuşi de puţin interesat de ea, o spusese foarte limpede. Aşteptă acum să vadă de ce telefonase.

— Planurile mele sunt complete. Avem rezervările, mâine dimineaţă la zece fără un sfert, de la aeroportul Heathrow. Mă aştept ca documentele tale să fie în ordine. Paşaport, certificatul de vaccinare contra vărsatului. Ai fost vaccinată contra febrei tifoide, febrei galbene, holerei? Enunţa întrebările ca şi când ar fi fost un funcţionar oficial.

Maniera lui bruscă o sâcâia pe Charley.

— E cam târziu să mă întrebi de toate astea nu? Sigur că sunt în ordine cu toate.

— Totdeauna se trec cu vederea lucrurile mărunte.

— Nu am altceva la ce să mă gândesc. Dacă îmi place sau nu, se pare că sunt la dispoziţia ta. Urmă o scurtă pauză şi Charley îşi putu imagina cum lucra mintea lui. Asta e tot? întrebă ea nerăbdătoare.

— Vin să te iau la şase şi jumătate. Să faci în aşa fel să fii gata.

— Voi fi.

— Şi, Charley, nu lua mult bagaj cu tine.

Voia să spună că ştie toate astea, că trebuie să ai cât mai puţin bagaj în junglă, dar îşi ţinu gura.

— Nu, domnule Quest.

Auzi inspiraţia lui rapidă şi zâmbi când puse jos receptorul.

— Era Braden? o întrebă mama ei.

Charley dădu afirmativ din cap.

— Plecăm mâine dimineaţă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, răsuflă Isobel. Nu cred că mai pot suporta incertitudinea asta. Am tot aşteptat o veste de la tatăl tău, astfel încât să nu mai fie necesar să pleci, dar…

— Şi eu am aşteptat o veste. Dar sunt sigură că-l vom găsi. Poate că a găsit, la urma urmei, oraşul pierdut şi a fost atât de emoţionat încât a pierdut noţiunea timpului. Ştii cum e. Nu va fi surprins când mă va vedea?

Dar Isobel Blake ştia că fiica ei încerca doar s-o mai înveselească şi zâmbetul ei fu şters.

— N-o să închid un ochi până nu te întorci.

Nici Charley n-a prea dormit în noaptea aceea şi, când Braden Quest sosi, era gata. Purta pantaloni de bumbac şi o bluză înflorată pe care avea de gând s-o ofere indienilor cu care se va întâlni în călătorie, în schimbul informaţiilor. Era uluitor cât de mult râvneau aceşti oameni la haine frumos colorate. Părul îi era în continuare lăsat liber peste umeri, dar îndată ce vor ajunge în Perú, Charley avea de gând să şi-l împletească şi să-l strângă în creştetul capului.

Braden purta un costum uşor şi ea bănui că îşi va lua hainele de expediţie în Perú. Charley era emoţionată; şi-ar fi dorit o expediţie normală în locul unor căutări pentru găsirea tatălui ei dispărut.

Se uită la raniţa ei cu merinde care aştepta în hol şi la sacul de nailon de lângă ea. Păreau nimic pentru cele

câteva săptămâni cât vor fi plecaţi, dar nu exista nicio indicaţie că el va aproba bagajul ei redus.

În schimb, atinse cu piciorul sacul de nailon.

— Ce ai acolo?

— Sacul de dormit şi cortul.

— Nu mai lua cortul, spuse el tăios.

— Dar…

— Îl putem folosi amândoi pe al meu.

Îi aruncă o privire stupefiată.

— Nu cred că se va întâmpla aşa ceva.

Era în afara oricărei îndoieli. Să se culce cu el în cort? Se uită la mama ei, dar Isobel ridică pur şi simplu din umeri. Ştia cum era în aceste expediţii. Nu era loc pentru false modestii.

Ochii lui Braden se îngustară de iritare.

— N-am de gând să car cu mine lucruri neesenţiale.

— Nu-l duci tu, îl car eu.

— Scoate-l, îi porunci el. Sau nu mai mergi.

Charley nu avea de ales, dar deveni rigidă de furie, în timp ce deschise fermoarul sacului şi scoase cortul. Se ridică şi-l înfruntă, ochii ei albaştri întâlnindu-i pe cei cenuşii într-o înfruntare tăcută.

— Eşti satisfăcut? întrebă ea cu o voce tăioasă.

El dădu afirmativ din cap.

— Să mergem.

Charley o sărută pe mama ei şi o strânse puternic în braţe şi Isobel strânse mâna lui Braden. Femeia avea lacrimi în ochi.

— Încearcă să nu-ţi faci griji prea mari, spuse el cu delicateţe. Dacă soţul tău e în viaţă, îl vom găsi.

— Te sun de la Lima, îi spuse Charley, cu gâtul uscat de emoţie. Îşi luă lucrurile şi-l urmă pe Braden până la maşină. Dacă ar fi fost un gentleman, i le-ar fi dus el, se gândi ea cu amărăciune. Dar trebuia să-şi amintească faptul că, în această misiune, erau egali. Nu-i va face nicio favoare.

Drumul până la aeroport a durat aproape o oră şi niciunul din ei n-a vorbit cine ştie ce. Charley era pierdută

în gânduri şi Braden părea că dă atenţie drumului din faţa lui, deşi nu prea era circulaţie la acea oră a dimineţii.

Ajunseră la aeroportul Heatherow, îşi depuseră bagajele şi nu mai avură nimic de făcut până au fost chemaţi la avion. Îndată ce s-au aşezat pe locurile lor, Charley spuse:

— Ai aflat încotro se îndrepta tatăl meu?

El dădu din cap:

— Rupert mi-a dat o hartă.

— Pot s-o văd?

— E în valiză. Ţi-o arăt când ajungem la Lima. Rămânem acolo peste noapte şi apoi mergem cu Cessna mea la Cuzco, unde iau alimente şi pun benzină. Vom zbura încă vreo sută de mile sau cam aşa ceva, în direcţia pe care a luat-o tatăl tău, ca să scutim câteva zile de mers.

— Cessna al tău? întrebă Charley fără să-i vină să creadă.

El clătină din cap.

— Fac o mulţime de explorări în Perú. Îmi scuteşte mult timp.

Charley era impresionantă, dar n-ar fi trebuit s-o surprindă. Probabil că era milionar. Era de râs, realmente, faptul că mama ei vrusese să-i ofere bani.

Luă o revistă şi-o răsfoi, dorindu-şi să nu fi fost plasată între Braden şi un alt uriaş care ocupa locul de la fereastră.

Umerii li se atingeau şi putea mai bine să suporte călătoria fără apropierea asta de Braden. Nu putea să-i nege magnetismul şi nu putea fi decât foarte rău.

Călătoria de cincisprezece ore nu i se păruse niciodată mai lungă şi Charley se simţi uşurată când zburară peste Anzi şi fâşia deşertică ce mărginea Oceanul Pacific. Zburase la Lima de câteva ori până acum şi aştepta cu nerăbdare să vadă oraşul înghesuit în gura râului, împrejurimile mărginite de munţi de nisip.

Aeroportul Jorge Chavez era călduros şi aglomerat. Le trebuiră însă numai câteva minute să treacă de verificarea paşapoartelor şi de vamă şi să iasă afară. Spre

surpriza lui Charley, îi aştepta o maşină.

Tânărul cu pielea închisă care o conducea le spuse în spaniolă:

— Buenas tardes, señor Quest, señorita.

— Buenas tardes, Carlos, spuse Braden.

Charley îi mulţumi pentru salut când se urcară în maşina mare, confortabilă şi cu aer condiţionat. Când trecură pe lângă centrul oraşului, se uită la Braden întrebător:

— Nu stăm la Lima?

El clătină din cap:

— Barranco.

Charley se încruntă.

— Dincolo de Miraflores, preciză el.

— Ştiu unde se află, dar de ce acolo?

— Pentru că acolo locuiesc, o informă el, cu nerăbdare prost ascunsă.

Pentru un motiv sau altul, Charley presupusese că va locui într-un hotel. Nu ştia de ce se gândise astfel când îl auzise spunându-i mamei ei că avea o casă acolo. Era locul evident pentru petrecerea serii.

— Nu mi-am dat seama, zise ea calm.

— Presupun că următorul lucru pe care vrei să mi-l spui e că nu vrei să locuieşti acolo? întrebă el tăios.

Ochii lui Charley erau reci când se uită la el. Cu siguranţă, nu-i uşura situaţia. De fapt, îi arăta cât se poate de clar că n-o voia cu el, că o tolera numai. Întreaga călătorie cu avionul îi dovedise acest fapt. Vorbise cu ea numai când fusese necesar.

— Sigur că nu mă deranjează, replică ea.

Ochii lui cenuşii clari îi întâlniră o clipă pe ai ei, dar nu spuneau la ce se gândea.

— Asta e bine. Nu că ar fi avut vreo importanţă, dar trebuie să merg acasă. Am lucruri de făcut înainte de a pleca să-l căutăm pe tatăl tău.

Charley se încruntă.

— Ce fel de lucruri? Cât timp vor lua? Fiecare zi era vitală în ceea ce o privea.

— Nu mi-am planificat să plec în secunda în care ajung în Perú. Sunt mai multe treburi particulare şi de afaceri de care trebuie să mă ocup. Dar nu e cazul să arzi de nerăbdare pentru că nu vor dura mai mult de câteva ceasuri. Te poţi duce la culcare şi să dormi mai mult de dimineaţă, pentru frumuseţe.

— E prea devreme, zise Charley năzuroasă. Cu diferenţa de şase ore între Perú şi Anglia, era numai ora opt.

Braden ridică din umeri.

— Cum vrei. Dar cum n-ai dormit în avion, va trece multă vreme până vei mai simţi o somieră cu arcuri, aşa că profită din plin cât mai ai ocazia. Personal, mă descurc cu trei-patru ore. Mă îndoiesc că poţi face la fel.

Avea dreptate. Avea nevoie de cel puţin opt ore de somn pentru a putea rezista a doua zi. Se strâmbă.

— O să văd.

Trecură de golful San Isodro cu zgârie norii de la margine, blocurile de apartamente şi complexele comerciale ultramoderne. Erau pieţe în afara oraşului, acum. O parte a Limei pe care Charley nu avusese niciodată timp s-o exploreze. Ea şi tatăl ei folosiseră oraşul numai ca loc de trecere spre părţile mai interesante, nedescoperite, ale Perú-ului.

Se uita în jur cu interes, pe când treceau prin Miraflores şi prin suburbia mai liniştită Barranco, una din cele mai vechi şi mai atrăgătoare părţi ale oraşului, situată deasupra stâncilor abrupte ale Costa Verde.

Carlos opri maşina în faţa uneia dintre casele mari, ca un conac, tipice pentru Barranco. Aceasta avea un teren spaţios şi arăta că se cheltuiseră ceva bani pentru restaurarea ei, dar Charley n-o putu cerceta decât superficial, deoarece Braden o conduse repede înăuntru.

Înăuntru era spaţios, elegant şi răcoros şi fură întâmpinaţi de o menajeră grasă şi zâmbitoare, cu doi-trei dinţi lipsă pe figura ei arămie. Se uită curioasă la Charley, când Braden făcu prezentările, apoi urcă repede la etaj să vadă dacă avea o cameră pregătită.

Charley nu pierdu timpul să se ducă după ea. I se oferi o cameră mare, aerisită, cu o baie alăturată şi după un duş răcoros, bine venit, se aruncă pe pat. Îşi dorea din toată inima ca Alan Ross să nu se fi îmbolnăvit. Era un bărbat atât de drăguţ şi simpatic, întotdeauna prietenos şi deschis şi îl cunoştea de când se ştia. S-ar fi înţeles atât de bine împreună. Era suficient de îngrijorată pentru tatăl ei ca să mai fie nevoită să se lupte cu Braden Quest şi antipatia lui obsesivă faţă de ea.

Un ciocănit puternic şi neaşteptat în uşă o făcu pe Charley să sară din pat şi să-şi pună un prosop mare pe ea. Se încruntă la Braden când acesta deschise uşa.

— Am adus harta lui Rupert. Intră în cameră nepăsător la faptul că nu era îmbrăcată şi întinse harta pe pat. Se schimbase într-o pereche de pantaloni de bumbac şi o cămaşă subţire. Obrazul îi era proaspăt ras, părul umed.

Charley nu avu altceva de făcut decât să stea în picioare lângă el şi să studieze foaia de hârtie, purtând astfel să-i perceapă prospeţimea şi masculinitatea şi se simţi foarte vulnerabilă.

El îşi înfipse degetul pe un punct undeva în mijlocul hârtiei boţite.

— Cam spre locul acesta se îndrepta tatăl tău. Aici e Cuzco, şi aici o să aterizăm. Ne vom face drum în această direcţie. Sunt sigur că tatăl tău va fi…

— O, nu, i-o reteză abrupt Charley. A acoperit deja terenul acesta. Am fost împreună acum câţiva ani acolo. Cred că s-a dus pe aici. Cât de mult ar fi dorit să discute expediţia asta cu tatăl ei!

Braden se uita nemulţumit la ea.

— Să reglementăm un lucru de la bun început. Eu comand şi fac ceea ce fac numai pentru mama ta, pentru că este extrem de îngrijorată.

— Şi crezi că eu nu sunt?

— Ştiu că eşti. Ştiu că te acuzi că e vina ta. Dar dacă ar fi fost după mine, nu te-aş fi luat să mă însoţeşti. Isobel m-a convins şi Alan Ross.

— Ai vorbit cu Alan?

El încuviinţă din cap.

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus să nu te judec greşit. Charley începu să zâmbească. Dar mi-a spus că s-ar putea să mă reţii.

Zâmbetul i se schimbă într-o încruntare.

— A spus că eşti foarte bună… ca femeie.

— M-am descurcat întotdeauna.

Zâmbetul lui era cinic.

— Cred că Alan are o slăbiciune pentru tine. De fapt, a trebuit să scot acestea cu forcepsul de la el.

— Şi totuşi, te-ai decis să mă iei cu tine?

— Va fi o experienţă foarte deosebită. Te-ai culcat vreodată cu Alan?

Iate uită ce întrebare! Ochii lui Charley scăpărară.

— Nu, nu m-am culcat! De ce mă întrebi?

— Nimic deosebit. Mă întrebam doar. Eşti o fată foarte atrăgătoare şi acolo, în junglă, când nu ai nimic de făcut noaptea, m-am gândit că s-ar fi putut să încerce…

— Ei bine, te-ai gândit greşit. Corpul lui Charley tremura de supărare. Şi dacă mă atingi cu un deget voi…

— Ce vei face? O prinse de umeri şi o strânse puternic cu degetele care-i pătrunseră în carne.

— Voi face în aşa fel încât să nu mai poţi să te culci multă vreme cu altă femeie, scrâşni ea printre dinţi.

— Ce atitudine războinică! Poate că expediţia asta se va dovedi mai interesantă decât am crezut. Păru amuzat de ferocitatea ei.

— În ce fel? se încruntă Charley.

— În orice fel doreşti, prietena mea sălbatică.

— Dacă tu crezi că o să-mi petrec toată expediţia culcându-mă cu tine, ar fi mai bine să te mai gândeşti o dată, ripostă ea. Nu mă preocupă decât să-l găsesc pe tatăl meu.

— Şi eu la fel, spuse el grav, dar ar fi putut să jure că era persiflare în ochii lui întunecaţi şi când dădu drumul umerilor ei, din întâmplare i-a atins prosopul cu mâinile. Acesta lunecă la podea.

El îl ridică înaintea ei, studiindu-i cu insolenţă trupul gol. Charley se repezi şi-i smulse prosopul.

— Nu fi atât de stânjenită, rânji el, presupun că nu va fi ultima oară când te voi vedea astfel.

Ea strânse din dinţi şi-l privi cu duşmănie.

— Dacă depinde se mine, va fi ultima dată.

El chiar creda că s-ar dezbrăca în faţa lui? Va dormi îmbrăcată, dacă va fi nevoie. Se simţea ca şi când ar fi luat foc. Niciun alt bărbat nu reuşise s-o facă să se simtă atât de conştientă de propriul ei corp. Fusese întotdeauna unul dintre ei. Acum, Braden Quest îi demonstra foarte clar că era femeie.

— Vrei să pleci din cameră să pot să mă îmbrac? îl întrebă ea cu răceală.

El ridică din sprâncene.

— N-am terminat de discutat pe ce rută mergem. Şi se aplecă din nou peste hartă.

Charley fu obligată să-şi aranjeze prosopul şi să stea lângă el şi de această dată ştiu că o provoacă în mod deliberat. Braţul lui îl atingea pe al ei, transmiţându-i fiori prin corp. Braden se întorcea mereu să-i pună întrebări, dar întrebarea din ochii lui nu era câtuşi de puţin cea de pe buzele lui.

— După cum l-am cunoscut pe tatăl tău, sunt sigur că ar fi luat-o pe acest drum. Are o minte foarte logică şi…

— Îţi aduci aminte că l-ai întâlnit pe tata? îl întrerupse ea surprinsă. Braden întâlnise atât de mulţi oameni în cursul activităţii sale încât era foarte improbabil să-şi aducă aminte de un om.

— Da, admise el. Nu mi-am amintit la început, ci după ce am vorbit cu Alan. Alan mi l-a prezentat de fapt la o conferinţă antropologică internaţională, în Ecuador. Tatăl tău manifesta un interes foarte acut pentru cultura incaşilor. Am petrecut mult timp împreună, schimbând impresii.

Charley clătină din cap.

— Îmi amintesc; când a venit acasă, nu s-a mai oprit să tot vorbească despre tine. I-ai făcut o impresie foarte

puternică.

— Dar nu aceeaşi impresie şi asupra fiicei lui? Mă surprinde că nu mi-a vorbit despre tine, întrucât îi împărtăşeşti interesul pentru incaşi. Aş fi ascultat cu întors să-mi vorbească despre fiica lui care crede că este băiat. Mă surprinde că nu ţi-ai tăiat părul scurt. Întinse mâna şi prinse o şuviţă de păr, trăgând-o fără milă spre el.

— Acuză-l pe tata nu pe mine pentru cum sunt, replică ea, încercând să se elibereze dar reuşind numai să se rănească. Voia un fiu. M-a încurajat să-i calc pe urme.

Şi brusc, obrazul ei se află la numai câţiva milimetri de al lui şi ochii lui erau pe gura ei şi Charley se gândi că o va săruta. Cu totul inconştient, vârful limbii îi umezi buzele, încetă să mai respire şi nu putu să nu se întrebe cum este să fii sărutată de acest bărbat.

Apoi, la fel de brusc, el îi dădu drumul şi traversă camera, îndreptându-se spre fereastră, privind afară spre ocean, departe. Figura lui căpătase o asprime ciudată şi Charley se întrebă de ce. Se înşelase oare în privinţa faptului că vrusese s-o sărute?

De fapt, era bucuroasă că n-o sărutase, pentru că ar fi făcut situaţia mai dificilă. Constituia o fascinaţie fatală pentru ea, chiar dacă-i plăcea sau nu şi ar fi fost o nebunie să-şi complice existenţa cedând dorinţei.

— Vom discuta din nou situaţia după cină, spuse el sec, întorcându-se şi uitându-se la ea. Trebuie să dau mai multe telefoane, am aprovizionări de făcut. Vreau să fie gata, să ne aştepte să le luăm când ajungem la Cuzco.

— Aş vrea să te ajut, spuse ea. Totdeauna l-am ajutat pe tatăl meu să decidă ce avem nevoie.

— Nu sunt tatăl tău. Dacă aş fi fost, nu te-aş fi lăsat să te implici în toate astea.

Charley îl privi furioasă.

— De ce eşti împotriva femeilor? Crezi că locul unei femei este numai acasă?

Ochii lui se îngustară în timp ce se îndrepta spre ea.

— Nu am nicio obiecţie ca o femeie să aibă o carieră.

— Dar nu crezi că arheologia este una dintre ele?

— Câtuşi de puţin, arheologia este o profesie foarte frumoasă. Dar căutările în jungla tropicală, când nu ai nici vigoarea, nici constituţia pentru aşa ceva, este pură nebunie.

Charley îşi pierdu răsuflarea.

— Nu cred că m-am descurcat prost până acum.

— Cu un tată care ţi-a netezit drumul, nu mă surprinde.

— Tatăl meu nu mi-a uşurat lucrurile, protestă ea, nu mi-a făcut nicio favoare.

Se uită la ea câteva secunde lungi.

— Şi nici eu nu-ţi voi face nicio favoare.

— Nu mă aştept la vreuna, ridică ea bărbia.

El încuviinţă clătinând din cap.

— Atâta timp cât ne înţelegem…

— Perfect.

Braden luă harta şi ieşi din cameră.

Charley firbea de furie. Cum îndrăznea să vorbească astfel cu ea? Era cu siguranţă omul care reuşea mereu s-o scoată din sărite. Stătea întinsă pe pat şi după un timp, Braden ciocăni la uşă să-i spună că cina era gata.

Se îmbrăcă în aceiaşi pantaloni şi bluză şi după ce-şi perie părul i se alătură lui Braden în sufragerie. Nu-şi dăduse cu fard pe faţă. Nu adusese niciun fard cu ea. Nu va fi timp pentru asemenea lucruri, se gândise ea. Apărarea de insecte va fi la ordinea zilei.

— Am vorbit cu cineva care a fost cu Spencer în ziua când a plecat, o informă el după câteva minute.

Charley ridică privirea din farfuria plină cu o supă de avocado.

— Cine?

— Robert Kinsey, cu vechi prieten de-al meu de la muzeul antropologie.

— Ţi-a spus pe unde a luat-o tatăl meu?

Braden dădu din cap şi buzele îi fremătară de amuzament.

— N-o să-ţi placă, Charley. E calea pe care ţi-am sugerat-o de la început.

Ura modul în care râdea de ea, dar ridică din umeri şi zâmbi.

— Nu e nicio problemă.

— Adevărat? o zeflemisi el.

— Adevărat, confirmă Charley. Are vreo veste? A auzit ceva de când a plecat tatăl meu?

— Mi-e teamă că nu.

— Tatăl meu a plecat singur?

— Nu, a luat un indian cu el, care a venit din munţi acum câţiva ani şi este mai mult sau mai puţin civilizat şi un tânăr metis de vreo douăzeci de ani. Ambii au mai participat la asemenea genuri de expediţii.

— Şi s-a întors vreunul dintre ei?

— Habar n-am.

Charley continuă să mănânce o vreme, apoi spuse:

— Care e, sincer, părerea ta? Crezi că tata mai e în viaţă?

El se gândi atent înainte de a răspunde:

— Din toate punctele de vedere, Spencer este un om foarte experimentat. Nu ar risca ceva inutil. Dar şi tu şi eu ştim că în junglă sunt triburi care nu-i iubesc pe albi.

Charley clătină din cap în semn de aprobare.

— Şi cine să-i acuze? Tonul lui se schimbă brusc. La început conchistadorii i-au scos afară din case şi acum corporaţiile petroliere şi companiile de cherestea, ca să nu mai vorbim de misionari şi de cei care se stabilesc pe terenurile lor. Glasul lui Braden vibra de iritare.

Era evident un subiect în care sentimentele lui se manifestau puternic ostil. Tatăl tău se poate să fi întâlnit un trib ostil. Orice i s-ar fi putut întâmpla. Deşi nu cred.

— Sper că nu, zise Charley. Nu putea suporta gândul ca tatăl ei să moară în felul acesta.

— Sau poate s-a îmbolnăvit – asta e o posibilitate serioasă întotdeauna. Trusele medicale nu ajută cine ştie ce dacă faci apendicită, de exemplu.

— Tatăl meu nu e niciodată bolnav, protestă Charley.

— Cea de-a treia posibilitate este să fi fost luat prizonier de un grup de indieni. Aste e cel mai probabil.

Ochii lui Charley se măriră.

— De ce să facă acest lucru? Ne-am întâlnit cu mulţi indieni în călătoriile noastre, unii prietenoşi, alţii speriaţi şi suspicioşi, unii foarte ostili, dar nu ne-au reţinut niciodată. Tatăl meu a reuşit să-i facă să înţeleagă că nu le făceam niciun rău.

— Nu exact prizonier, zise Braden. Dar există un grup de indieni în regiunea pe care o explora Spencer, care de ani de zile au un alb în mijlocul lor. Un doctor care l-a însănătoşit pe un membru important al tribului lor, foarte bolnav. Doctorul lor vrăjitor nu putuse să facă nimic şi au considerat că este un miracol. L-au invitat să stea şi să trăiască împreună cu ei.

— Şi a rămas? întrebă neîncrezătoare Charley.

Braden încuviinţă.

— Nu avea familie şi i-a plăcut ideea de a părăsi civilizaţia. A murit anul trecut.

— Şi crezi că l-au rugat pe tata să-i ia locul? La ce le-ar folosi? Ştie foarte puţine lucruri despre medicină.

— Nu ştiu. E numai o teorie.

Ea clătină din cap, roasă de teamă.

— Tatăl meu n-ar rămâne niciodată.

— Ai vreo sugestie mai bună?

— Da, că a găsit oraşul pierdut şi timpul nu mai are nicio semnificaţie pentru el.

Braden îşi aruncă dispreţuitor capul pe spate.

Charley nu putea accepta ideea că tatăl ei trăia cu indienii. Avea o casă şi o familie pe care le iubea. N-ar face acest lucru, decât împotriva voinţei lui. Înghiţi cu dificultate.

— Ştii unde locuiesc indienii aceştia?

Braden dădu afirmativ din cap.

— I-ai întâlnit?

Dacă aveau încredere în Braden, poate că-l vor elibera pe tatăl ei. Şi ce să facă dacă era adevărat ceea ce spunea?

— O dată. Nu i-am găsit prea prietenoşi. Sunt cei mai suspicioşi dintre toţi. Rareori călătoreşte cineva atât de

adânc în junglă.

— Dacă îl ţin prizonier, este puţin probabil că te vor asculta sau că mă vor asculta pe mine. S-ar putea chiar să ne omoare.

Ochii i se măriră de groază. În toţi anii când îl însoţise pe tatăl ei, nu se mai întâlnise cu aşa ceva.

Braden îşi scărpină cicatricea de pe obraz şi Charley se uită îngrozită la el.

— Indienii ţi-au făcut-o?

Îi luă mult timp lui Braden să-i răspundă şi imaginaţia lui Charley prinse aripi. Nu-i trecuse prin minte că poate fi atât de periculos. De ce nu l-a lăsat pe Braden să meargă singur?

Şi când el încuviinţă din cap, aproape că leşină:

— O, Dumnezeule Doamne!

Apoi, el râânji.

— A fost greşeala mea. Am avut o luptă prietenească şi am pierdut.

— Prietenească? Ce a folosit, o macetă?

— De fapt, ne-am folosit pumnii, admise el. M-a păcălit, am căzut şi m-am lovit de o piatră ascuţită.

Charley se cutremură.

— Erai departe de civilzaţie?

— La câteva zile.

— Şi ce-ai făcut?

— Am pus un plasture pe rană şi am sperat să mă vindec. Dacă aş fi avut pe cineva să mi-o coasă n-ar fi arătat atât de urât. O găseşti dezagreabilă?

— Nu, răspunse ea sincer. Dimpotrivă, consider că te personalizează. Te face să arăţi de parcă ai dus o viaţă interesantă şi aventuroasă.

— Ceea ce s-a şi întâmplat – interesantă, oricum. Nu ştiu dacă aventuroasă. Dar exista o licărire în ochii lui în timp ce vorbea.

— Sunt neliniştită pentru tatăl meu, zise Charley. Aş fi vrut să nu-mi fi spus nimic.

— Tu ai întrebat.

Încuviinţă şi-şi împinse farfuria într-o parte.

— Nu mai vreau să mănânc nimic.

— Juanita va fi teribil de jignită. A pregătit „pescado à la chorillana”. Cu siguranţă, puţin peşte nu va fi greu de înghiţit. În plus, nu-ţi poţi permite să nu mănânci cum trebuie.

Charley pricepu înţelesul spuselor lui şi reuşi să mănânce cea mai mare parte a porţiei care i s-a pus în faţă. Băură şi o sticlă din vinul local, care nu-i fu pe plac. Charley se simţi gata de culcare.

Braden mai avea încă de lucru, dar o preveni că voia să plece devreme a doua zi.

Charley îşi potrivi soneria ceasului de la mână şi când se trezi întârzie mult sub duş, ultimul pe care-l mai putea face pentru Dumnezeu ştie cât timp, şi apoi se îmbrăcă în pantaloni de bumbac şi o cămaşă din material rezistent, îşi împleti părul şi-l prinse în ace în creştetul capului. Când Braden ciocăni la uşă, era gata.

O privi lung, critic:

— Momentul testării aproape a sosit, zise el. Niciun comentariu despre cum arăta, dacă aproba sau nu. Cu părul ridicat, nu mai arăta ca o fată ci mai mult ca un băiat, dar chiar şi aşa, în comparaţie cu Braden era esenţialmente feminină.

El, la rândul lui, arăta, dacă se putea spune, mai impunător ca oricând, într-o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă la fel, cu părul umed urmând îndeaproape forma capului.

Charley îi privi cicatricea şi simţi o nevoie urgentă, inexplicabilă, s-o atingă. Ar fi vrut ca Braden s-o ţină în braţe şi s-o asigure că, indiferent ce se va întâmpla, va fi acolo ca s-o ajute, s-o ghideze şi s-o protejeze. Dar nu era cazul. Era pe picioarele ei. Timpul testării, ştia bine, va fi la îndemâna ei să dovedească dacă e bună şi pricepută.

Capitolul 3

După micul dejun, Carlos îi conduse la aeroport unde Cessna lui Braden era gata de decolare. Charley mai călătorise cu avioane mici. Câteodată, tatăl ei închiria câte unul, cu pilot cu tot, fireşte. Dar niciodată n-a fost atât de

conştientă că este singură în univers. Erau numai ea şi Braden. Orice s-ar fi întâmplat acum, era în mâinile acestui bărbat neîndurător.

Le trebuiră şase ore să ajungă la Cuzco, un oraş colonial frumos şi trepidant, vechea inimă a imperiului incaşilor şi mult mai interesant decât Lima însăşi. Dar astăzi n-avea timp să-l exploreze. Proviziile comandate de Braden îi aşteptau şi după ce le-au încărcat şi au pus benzină au decolat din nou în următoarea etapă a călătoriei lor.

Zburară pe deasupra ruinelor de la Machu Pichu, cele mai importante şi cele mai explorate situri incaşe din Perú şi, în cele din urmă, după o oră de zbor, se pregătiră să aterizeze. Jungla, care de la o mie de metri, nu era decât o masă verde-cenuşie, se transformă în arbori distincţi şi ramuri în timp ce pierdeau înălţime. Aterizară pe un câmp la mică distanţă de junglă.

Imediat avionul a fost înconjurat de o duzină de indieni care rânjeau, pretinzând toţi să strângă mâna lui Braden, copiii acceptând cu nerăbdare bomboanele care li se oferiră. Era evident foarte cunoscut şi foarte iubit şi le vorbea fluent în limba lor.

Charley era privită cu suspiciune până ce unul dintre bărbaţii pe jumătate dezbrăcaţi îl întrebă ceva pe Braden. Privind-o cu un zâmbet tandru, acesta îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi spuse ceva în limba lor.

Imediat, toţi vrură să dea mâna şi cu ea, rânjind şi schimbând priviri admirative.

— Ce i-ai spus? întrebă suspicioasă Charley.

Expresia lui era complet senină.

— Că eşti soţia mea.

Charley îşi pierdu respiraţia.

— De ce?

— Pentru că te vor accepta mai repede.

— Nu m-ar fi acceptat dacă le spuneam adevărul?

— Că te-am adus împotriva voinţei mele? în felul ăsta ai fi fost tratată altfel. Mă bizui pe ei să ne închirieze un măgar şi poate pe unul dintre tineri. Jungla e foarte deasă

pe drumul pe care mergem şi nu cred că-mi vei fi de mare ajutor. Simţea din nou acel ton de subapreciere pe care-l folosise când se întâlniseră prima dată.

Charley se aprinse repede.

— Nu-mi acorzi nicio şansă, nu-i aşa?

El ridică o sprânceană.

— Nu te nelinişti, şansa ta va veni. Va fi interesant de văzut din ce eşti făcută.

— Dintr-un material mai dur decât mă creditezi tu, replică ea.

— Cred că mai bine ai zâmbi dacă e să-i convingem că ne iubim. Trăgând-o spre el, o sărută. Să nu-ţi dea prin cap să te împotriveşti. Interpretează-ţi rolul chiar dacă asta te-ar omorî.

Charley descoperi că nu era nevoie să se prefacă. Orele petrecute împreună au făcut să sporească evidenţa de care era conştientă şi încerca s-o nege. Nu mai putea să-i ignore magnetismul. Acceptă dornică sărutul, simţind dorinţa crescând în ea şi braţele i se încolăciră involuntar în jurul gâtului lui.

Când simţi că sărutul a durat destul, Braden o ţinu la lungimea braţelor şi se uită la ea.

— O interpretare pe cinste.

Charley se întoarse şi văzu cercul de spectatori care râjeau şi se desprinse din braţele lui.

— Cred că i-am convins. De fapt – glasul lui scăzu conspirativ – m-ai convins aproape şi pe mine. Hai să mergem să vedem ce târg putem încheia cu ei.

Aşezarea indienilor consta din mai multe colibe din lemn cu acoperiş de stuf şi au fost conduşi la una folosită de obicei pentru depozitarea porumbului, dar care era aproape goală în acel moment. Li s-a spus că dacă vor, pot petrece noaptea acolo.

Charley nu-şi dăduse seama că vor rămâne; se gândise că-şi vor începe călătoria imediat. Când se uită la ceas, totuşi, descoperi spre surprinderea ei că era începutul serii. Dar să împartă o colibă cu Braden?

Nu era mare deosebire de a dormi în cortul lui, îi

şopti o voce interioară. De fapt, nu va fi atât de limitat. Nu putea să se obişnuiască însă cu ideea că de acum încolo va sta atât de aproape de Braden ca şi cum ar fi fost într-adevăr soţ şi soţie. Îşi schimbă expresia într-un zâmbet.

— Aduc sacii de dormit.

Şi, în timp ce Braden discuta cu indienii, ea descărcă avionul, stivuind totul într-un colţ al colibei. Întunericul se lăsă în timp ce lucra. Era obişnuită cu schimbarea rapidă de la zi la întuneric total.

Au fost invitaţi la o mâncare din porumb sub formă de pâine şi peşte, care era extrem de gustoasă, iar Braden făcu un ness din proviziile lor în loc să bea rachiul foarte tare pe care-l preferau indienii.

Charley se duse să se culce înainte de a veni şi Braden, cu speranţa că va adormi repede, dar în momentul când stinse lampa auzi nişte foşnete. Aprinzând-o din nou se înfioră când văzu un şobolan alergând spre grămada de porumb şi decise că era ultima oară când doarme altundeva decât în cortul bine închis pentru a-i ţine la distanţă pe inoportuni. Nu era faptul că se temea de rozători sau orice animal sau insectă, dar nu suporta gândul să-i ştie alergând peste ea în timp ce dormea.

Când veni Braden, Charley se prefăcu adormită, ascultând cum îşi pune sacul pe jos, foarte conştientă de intimitatea de a fi împreună în colibă. El adormi aproape imediat şi după aceea adormi şi Charley până ce simţi mâna lui Braden pe umărul ei.

— Trezeşte-te. E timpul să plecăm la drumul nostru. Era deja îmbrăcat şi, îndată ce se asigură că era deplin trează, dispăru.

Acesta era adevăratul început al căutării lor, se gândi Charley. Teama o făcea să simtă un nod în stomac când se strecură afară din sacul de dormit şi se spălă într-un castron de apă, adus de una dintre femeile indiene. Apoi se stropi cu o soluţie împotriva insectelor, dintr-un spray.

Dincolo de ceea ce se numea nivelul insectelor, la peste o mie de metri deasupra nivelului mării, nu mai erau ţânţari sau alte insecte, dar, înainte de a urca acolo,

Charley ştia că sunt o ameninţare reală. Luă şi o doză de vitamina B1, un lucru la care tatăl ei insista. Spunea că făcea ca pielea să-ţi miroasă atât de îngrozitor încât ţânţarii nu se mai apropiau şi nu te mai înţepau.

La ora şapte plecaseră deja la drum, însoţiţi de un măgar încărcat cu proviziile lor şi doi tineri indieni. Charley încheia grupul.

Aici, jungla era deasă şi relativ răcoroasă, ceea ce era de apreciat după căldura intensă. Existau trei tipuri distincte de vegetaţie: o întindere vastă de bumbac mătăsos, apoi o pădure de bambuşi şi palmieri mici şi lemn de esenţă moale şi în sfârşit tufele dese de ferigă, urzici usturătoare şi mărăcini.

Timp de vreo câteva ceasuri, merseră pe o cărare îngustă şi pe Charley începea s-o doară picioarele în timp ce ţinea pasul cu ceilalţi. Apoi ieşiră brusc într-un soare atât de strălucitor încât îi răneа ochii. Se opriră să se odihnească numai câteva minute, deşi Coyaso şi Jorge păreau că pot merge la infinit. Charley se gândi că poate se opriseră ca să-şi mai tragă şi ea sufletul.

Braden stătea încruntat la distanţă, cu mâna streaşină la ochi. Se aflau într-o vale a unui râu în mare parte secat, încât puteau merge uşor prin albia lui.

— Tatăl tău a mers pe aceeaşi cărare, îi spuse el. De fapt, a dormit în aceeaşi colibă de azi-noapte, ca şi noi.

Ochii lui Charley se măriră, simţind cum o cuprinde iritarea.

— Îţi mulţumesc că nu mi-ai spus mai devreme.

— La ce ţi-ar fi folosit? Poţi vorbi limba lor? Ai fi putut să le pui vreo întrebare indienilor?

— Nu, dar…

— Aşa că îţi spun eu, acum, că a mers pe cărarea asta.

— Ştiau încotro se îndreaptă?

El clătină din cap.

— Din păcate, nu. Dar nu cred că i s-a întâmplat ceva rău.

— Cum pot fi atât de siguri?

— Nu pot, recunoscu el.

Ceea ce n-o ajută pe Charley să-şi găsească liniştea sufletească. Se îndepărtă şi-şi făcu mâinile căuş sub un izvor mic de apă din munte. Apa era uimitor de răcoroasă şi întremătoare.

— Să mergem, spuse ea.

Data următoare când s-au oprit a fost pentru masa de prânz şi atunci Charley simţi efortul, deşi era hotărâtă să nu lase nimic să se vadă. Braden n-o întrebase niciodată cum se simte. Ce om nesuferit!

Indienii aprinseră un foc şi în scurt timp au încălzit apă pentru a pune în ea praf de supă concentrată. Mâncară pâine din porumb şi brânză, băură cafea şi Charley se simţi mai bine.

Dar curând erau din nou la drum. Tatăl ei n-ar fi imprimat un ritm atât de infernal. Poate că avusese totuşi unele slăbiciuni faţă de ea, deşi nu-şi dăduse niciodată seama de ele. Se felicitase întotdeauna că ţinea pasul cu ceilalţi. Poate şi din cauza vârstei, tatăl ei mergea mai încet. Braden era mai tânăr şi mai puternic, dar ştia un lucru: nu va fi în stare să ţină ritmul ăsta zi de zi.

Înainte de a se lăsa întunericul, se opriră pentru noapte şi Charley fu pe bună dreptate încântată de performanţa ei. Recunoştea că merseseră mai mulţi kilometri prin albia râului dat, şi aşa, marşul nu fusese dintre cele mai uşoare. O dată sau de două ori a surprins privirea lui Braden oprită asupra ei, dar nu i-a dat de înţeles că se lupta cu drumul şi cu ritmul. Era ceva la care el se aştepta şi poate din cauza asta forţa ritmul. Ostilitatea ei faţă de Braden creştea cu fiecare minut ce trecea.

Au pregătit din nou mâncare caldă şi, după ce au mâncat, Charley cădea din picioare de oboseală:

— Noapte bună, bâigui ea şi se închise rapid în cort.

Se vârî în sacul de dormit, aşa îmbrăcată cum era şi se afla în această stare nebuloasă între trezie şi somnolenţă când veni şi Braden. Imediat fu complet trează şi când o atinse cu mâna pe umăr se ridică să se uite la el.

La lumina lămpi, faţa lui era întunecată şi ameninţătoare şi ea îşi strânse pumnii în interiorul sacului de dormit.

— De ce mai eşti îmbrăcată în hainele de zi? vru el să ştie.

— Pentru că aşa am vrut, pentru că mă simt…

— Mai în siguranţă? sugeră el, batjocoritor. Nu-ţi face griji, n-am intenţia să atentez la trupul tău.

— Tu nu, protestă ea, ci insectele şi ţânţarii.

— Nu vor intra aici, spuse el ironic. Nu te mai preface şi nu mai minţi. De mine ţi-e teamă, nu-i aşa? începu să-şi scoată cămaşa.

— S-ar putea, răspunse ea în defensivă.

— Uite, s-o lămurim o dată pentru totdeauna. Să fac dragoste cu tine este cel mai îndepărtat dintre gândurile mele.

Cu alte cuvinte n-o atrăgea, se gândi Charley contrariată, ceea ce o făcu să nu se simtă în apele ei, conştientă de atracţia lui şi de dificultatea de a se stăpâni.

— Şi o dată ce vom ajunge la altitudini mai ridicate, unde aerul este mai rar, apetitul meu sexual va fi virtual egal cu zero. Cred că trebuie să ştii asta.

Charley ridică din umeri cu indiferenţă prefăcută.

— Nu te deranjează? Pe buze avea urma unui surâs.

— Prefer aşa.

— Uitasem, o persiflă el, că te gândeşti la tine ca la un corp. N-ai fi interesată de mine.

Şi i se păru atunci că în mod deliberat îşi trase în jos fermoarul pantalonilor.

Purta chiloţi negri şi stătea acolo în picioare, mândru şi înalt, privind-o de sus.

— Te sfătuiesc să te dezbraci şi tu. Vei dormi mai confortabil.

— Mă dezbrac când intri în sac.

— Nu vrei să mă uit la tine?

Nu, nu voia, dar nu-i va spune.

— Nu e suficient loc pentru amândoi să ne mişcăm în cort.

— O, scuză-mă, o zeflemisi el şi se aşeză turceşte pe

sacul de dormit. E OK, acum?

— Fir-ai să fii! şuieră Charley printre dinţi, dar se ridică şi-şi scoase cămaşa şi pantalonii, uitându-se cu îndrăzneală la el, aşteptând să abandoneze. Dar parcă era cioplit în piatră. Nici faptul că nu purta sutien, nu-l descumpăni. Şi nu-i vorbi înainte de a se strecura în sacul ei, întorcându-i spatele.

— Aş putea spune că nu arăţi ca un băiat. De fapt…

Dar Charley suportase destul.

— Nu vreau să aud ce crezi, spuse ea cu răceală. Vreau să dorm.

— Crezi că vei putea dormi, neliniştită de ceea ce aş putea să-ţi fac? Tonul lui rămânea batjocoritor.

— Voi încerca, răspunse ea cu rigiditate.

— Bun, pentru că ai nevoie de odihnă. Sper să parcurgem mai mulţi kilometri mâine.

Charley gemu în tăcere. îi luase toată energia drumul de azi. Dacă mergeau mai repede, nu va reuşi defel să ţină pasul cu el. îl auzi intrând în sacul de dormit şi se aventură să se uite pe furiş la el. îi despărţea aproape un metru şi Charley nu putu să-şi alunge teama să stea în acelaşi cort cu un virtual străin.

Când îi scrisese lui Braden cerându-i ajutorul, nu întrevăzuse nimic din toate acestea. Întorsese toate lucrurile cu dosul în sus, preluând comanda când ar fi vrut să aibă ea conducerea. Poate că era drept să se închine în faţa superiorităţii lui, dar în definitiv îl căutau pe tatăl ei, aşa că de ce să nu aibă şi ea ceva de spus în toată expediţia asta?

Adormi greu şi i se păru că abia închisese ochii când trebui să se trezească din nou.

— Scoală-te, îi spuse el suntem gata de plecare.

Era deja îmbrăcat şi proaspăt ras, cu sacul strâns. Charley îl aşteptă să iasă din cort, apoi îşi puse cămaşa şi pantalonii, dorindu-şi s-o fi trezit mai devreme, mai precis să se fi trezit singură. Privindu-şi ceasul văzu că era puţin peste ora şase. Nu era de mirare că se simţea obosită.

Dar exagerase când spusese că erau gata de plecare.

O oală de cafea fierbea pe focul reînnoit din tăciunii celui din seara precedentă şi, după ce găsi un curs de apă şi se spălă, Charley bău două ceşti de cafea, apoi mâncă din supa delicioasă şi se simţi imediat mai bine.

După o jumătate de oră, îşi reluaseră călătoria şi în următoarele patru zile traversară văi şi râuri şi urcaseră versanţi abrupţi, stâncoşi; în ciuda băşicilor de la picioare, Charley păşea eroic mai departe. Braden n-o trata diferit şi ea îşi reţinea durerile şi chinurile pentru ea. Era un ritm nimicitor, dar dacă însemna că-l vor găsi pe tatăl ei mai degrabă, strângea din dinţi şi mergea înainte.

Întâlneau ocazional câte un grup de indieni cu care schimbau câteva cuvinte sau mai cumpărau porumb pentru măgar şi pâine pentru ei. Uneori era uşor de mers, dar alteori trebuiai să-şi croiască drum cu maceta sau să îndepărteze bolovani din calea lor.

Cei doi indieni făceau majoritatea muncilor grele, dar Braden se grăbea să-i ajute. Nu-i dădea niciodată maceta lui Charley, după ce i-o dăduse o dată când insistase să-i ajute şi indienii se prăpădiseră de râs la eforturile ei. Personal, crezuse că se descurcase bine, tatăl ei ar fi lăudat-o cu siguranţă, dar nu Braden. îi aruncase o privire ucigătoare, îi luase instrumentul din mână şi nu mai insistase să participe la deschiderea drumului.

— Tatăl meu nu putea s-o fi luat pe aici, protestă Charley prima oară când îşi croiră drum prin jungă virgină.

Braden îi aruncă o privire batjocoritoare.

— E imposibil de urmat exact aceeaşi pistă, după cum bine ştii. Sunt o mulţime de alte rute pe care să le fi urmat.

— Dar dacă îl pierdem?

— Nu-l vom pierde, spuse el sec. Se ştie că un alb a trecut prin sat acum câteva săptămâni, pe partea cealaltă a crestei. O fi fost tatăl tău.

Din nou era ceva ce nu-i spusese cum aflase. Charley simţi cum o cuprinde mânia.

— Şi n-ai considerat informaţia destul de importantă ca să mi-o spui?

— Nu pot fi sigur că a fost el, dar Robert Kinsey a spus că nu ştie de vreo altă expediţie în momentul de faţă, astfel că e foarte probabil. Calmează-te, Charley, dacă am vreo veste reală, îţi spun imediat.

Charley continuă să-l privească supărată.

— Ai ochi frumoşi, mai ales când eşti supărată, spuse el cu un zâmbet insolent. Îmi aminteşti de o pisică sălbatică, poate o pumă.

— Pot să te asigur că am gheare ca o pisică, dacă sunt enervată, ripostă ea.

— Atunci, trebuie să-mi amintesc să nu-ţi stau în cale.

Gândul că tatăl ei fusese văzut nu departe de acel loc o mobiliză pe Charley la eforturi suplimentare. Cărarea urca întortocheată. Erau deasupra liniei insectelor ceea ce era o binecuvântare, dar atmosfera rarefiată îi epuiza lui Charley energia. Mesteca nişte frunze de coca pentru a-şi menţine forţele.

Coca, îi spusese tatăl ei, cu mulţi ani în urmă, era vitală pentru fiinţele care trăiau la o asemenea altitudine. Fusese întotdeauna o parte importantă a dietei incaşilor şi chiar indienii care trăiau la înălţime, în Anzi, mestecau astăzi frunze de coca.

Combătea lipsa de suflu şi furniza energie pentru a face faţă dificultăţilor fizice. Dacă era folosită crudă, nu era un drog periculos, dar era ingredientul de bază pentru producerea cocainei şi exista o piaţă prosperă pentru asta.

Charley se simţea încântată de sine până ce Braden vru să facă un ocol pe la nişte ruine ale incaşilor.

— Vreau să văd ce e cu minele acelea, anunţă el.

Charley considera timpul ca nepotrivit pentru explorări şi era sigură că o testează deliberat aşa că, în mod înţelept, îşi ţinu gura. Priponiră măgarul şi urmară poteca. După un timp, văzură o groapă la picioarele lor. Parcă trecuseră pe lângă o ramă de fereastră la cel mai de sus etaj al unei clădiri înalte. Pe Charley o prinse un acces acut de ameţeală pe care nu-l mai încercase niciodată.

Dar în ruptul capului nu voia să se recunoască înfrântă. Îşi spuse că e o chestiune psihologică, trase

adânc aer în piept şi merse mai departe ţinându-se cu disperare de plantele mici care creşteau printre stânci, fără să îndrăznească să se uite în jos.

Incaşii, ştia, călătoreau prin văi, făcându-şi cărări pe lângă munte, la înălţime, şi asta putea fi una din cărările lor.

Nici indienilor, nici lui Braden, nu le era teamă de înălţimi şi în timp ce o aşteptau să-i ajungă din urmă, le simţi nerăbdarea. Tatăl ei n-ar fi insistat niciodată să facă o escapadă atât de riscantă, ar fi găsit o cale mai uşoară. Nu-şi dăduse seama până acum cât de mult o protejase şi nu mai îndrăznea să se gândească la drumul de întoarcere.

Dar dacă se aştepta ca Braden s-o felicite, atunci se înşela amarnic. O aşteptă până ajunse în siguranţă pe cărarea mai lentă spre platou, apoi el porni mai departe. Charley simţi că lacrimile îi înţeapă pleoapele, ceea ce era neobişnuit pentru ea. Era extrem de supărată. Ce bestie de om era Braden. Ar fi putut cel puţin s-o aprecieze, cu câteva cuvinte.

Curând, ajunseră într-un loc ce semăna cu o fostă incintă, în mijlocul căreia se aflau ruine de templu. Erau rămăşiţele unui zid de piatră şi în centru se găsea o rocă imensă, plată, solidă, de aproape doi metri înălţime, din fiecare colţ profilându-se nişte canale transversale.

— Un altar pentru sacrificii, anunţă Braden cu oarecare satisfacţie, privind-o direct pe Charley. Şi nu sacrificau numai animale, victimele erau uneori virgine.

Charley ştia totul despre acest lucru, dar, chiar şi aşa, o trecură fiorii. Braden se pare că insinua că ar fi dorit s-o lege de piatră. Nu ca s-o sacrifice, doar să vadă ce reacţie va avea. O voia la discreţia lui. Tot nu era de acord că îl însoţeşte şi făcea tot posibilul să-i fie cât mai dificil, atât mental cât şi fizic.

El îşi trecu degetele prin crevasele mici ca nişte canale care brăzdau piatra.

— Ştii pentru ce e asta?

Ea clătină afirmativ din cap.

— Este pentru a recolta sângele inimii când i-a fost

tăiată victimei.

— Apoi este lăsată ca ofrandă pentru Inti.

— Zeul soarelui, confirmă ea. Ce obicei barbar!

— Şi totuşi te fascinează?

Ea încuviinţă cu un semn din ap.

— Incaşii m-au fascinat întotdeauna.

— În asemenea măsură încât îţi rişti viaţa şi picioarele să vezi locurile în care au trăit cândva? Nu multe fete ar face aşa ceva. Ar fi suficient să citeşti despre ele.

Era oare un compliment? se întrebă Charley, dar se îndoia.

— Şi nu sunt mulţi bărbaţi care şi-ar lua fiicele cu ei, adăugă el cu subînţeles. S-ar gândi mai mult la siguranţa lor.

Bărbia lui Charley se ridică.

— Vrei să spui că tata a greşit?

Braden ridică din umeri.

— A fost hotărârea lui, deşi ştiu că eu n-aş lăsa nicio fată de-a mea să facă aşa ceva.

— Tata nu m-a dus unde era pericol. N-am trecut prin nicio întâmplare neplăcută.

— Atunci ai avut noroc.

— Sau poate că tata e mai precaut decât îi acorzi credit, ripostă ea iritată.

— Atunci, de ce nu e de găsit acum?

Ochii albaştri ai lui Charley aruncau fulgere.

— Mi-ai spus care-i părerea ta în privinţa asta. Şi dacă ai dreptate, nu are nicio legătură cu experienţa sau cu priceperea. Ai văzut tot ce ai vrut să vezi? Cred că trebuie să revenim unde ne-am oprit.

Braden se uită la ceas.

— Curând va fi întuneric. Ne întoarcem şi facem tabără. Nu mergem mai departe.

Lui Charley nu-i venea să creadă că ziua trecuse atât de repede. Timpul zbura şi se minuna de rezistenţa ei. Braden nu se oprea pentru pauze de odihnă la fel de des ca tatăl ei şi la sfârşitul fiecărei zile era extrem de epuizată,

deşi nu recunoştea niciodată acest lucru. Mergea până la limita suportabilităţii şi ceea ce o stimula era să-i dovedească lui Braden că era alcătuită dintr-un aluat mai dur decât crezuse el.

Peste defileu, pe un platou mai mare, au putut vedea mai multe vestigii decât fuseseră vizibile de jos.

— Ăsta ar trebui să fie oraşul, anunţă Braden şi ar fi trebuit să fie un pod suspendat aici.

Charley ar fi dorit să fie un pod acum, fiind nevoită să abordeze din nou cărarea aceea îngrozitoare. Părea mai uşor să cobori muntele pe acolo. Dar, într-un fel, din pură încăpăţânare, ca să-i dovedească lui Braden că putea face ce făcea şi el, reuşi să coboare, dar când ajunse la fundul văii picioarele îi erau atât de slăbite, încât abia se mai putea ţine pe ele.

Dar nu i s-a acordat niciun răgaz.

— Nu te aşeza jos, scrâşni el, făcând o mică pauză, în timp ce punea cortul. E rândul tău să găteşti.

Lui Charley nu-i venea să creadă. Nu vedea în ce hal era? Dar nu se va certa cu el. Va face ce i se spune, chiar dacă ar fi să moară. Jorge şi Coyaso adunaseră un mănunchi de rămurele ca să aprindă focul.

Aduseră apă de la cascada aflată la câţiva metri, şi pregăti curând o tocană din conserve. O mâncară cu bucăţi mari din pâine de porumb şi apoi banane şi portocale, pe care le cumpăraseră de la ultimul grup de indieni cu care se întâlniseră. O cafea tare încheie cina şi apoi rămaseră să vorbească în jurul focului.

Era mult mai frig la această altitudine şi lui Charley îi făcea plăcere să se încălzească la foc, dar curând ochii începură să i se închidă şi se duse să se culce. Se obişnuise să împartă cortul cu Braden şi când se vârî în sacul de dormit nu mai dădu nicio atenţie faptului că în scurt timp i se va alătura şi el.

De data asta se trezi înaintea lui. Deschise cu grijă fermoarul cortului şi ieşi afară. Se iveau zorile. Soarele era gata să-şi facă apariţia dincolo de cortina întunericului nopţii. Nu auzea decât căderea şi curgerea apei şi foşnetul

frunzelor. Indienii dormeau pe jos, lângă foc. Charley porni spre cascadă.

Se dezbrăcă şi intră în apa rece ca gheaţa. îi tăie răsuflarea, dar era bine, o înviora atât de bine; era prima baie ca lumea pe care o făcea de când părăsise Lima. Închise ochii şi întoarse faţa spre căderea de apă. Era în rai, pură binecuvântare.

Încremeni. Braden o urmărise. Trebuie că fusese treaz tot timpul şi făcuse acest lucru numai ca s-o irite.

— Nu poţi să-mi respecţi nevoia de intimitate? îl întrebă ea tăios, îndepărtându-şi părul de pe faţă.

— Credeam că ţi-ai depăşit timiditatea. N-am observat că te mai deranjează, în ultima vreme.

— N-are rost, nu-ţi dai seama? Altfel n-aş putea să închid ochii şi să dorm.

— Arăţi ca un copil când dormi, ştiai asta? Faţa ţi se destinde şi se relaxează şi nu mai există nimic din agresivitatea obişnuită, de obicei, când vorbeşti cu mine.

Charley se uită cu ochi mari la el, nevenindu-i să creadă.

— Mă urmăreşti? Gândul o făcu să simtă înţepături în piele şi o căldură care o cuprinse, în ciuda apei reci.

— Destul de frecvent. E o noutate pentru mine să am o tânără cu care să-mi împart cortul.

— Cred că asta nu înseamnă că îţi vin unele idei.

— Nu pot să cred că eşti atât de imună faţă de mine, cum vrei să pari. Se apropie mai mult de ea şi Charley s-ar fi dat înapoi dacă ar fi avut unde să se ducă, dar în spatele ei era un zid de stâncă.

Se uită la el cu toată demnitatea de care era în stare.

— Ai de gând să-ţi testezi teoria? Nu ţi-aş recomanda. Sunt în stare să mă lupt ca o tigroaică dacă e nevoie.

— Sunt foarte conştient, spuse el, dar zâmbea încă şi se îndrepta în continuare spre ea. Ştii motivul pentru care incaşii îşi construiau întotdeauna oraşele lângă căderi de apă?

Charley dădu afirmativ din cap.

— Pentru că ei credeau că apa curgătoare le purifică

sufletele.

— Şi asta vrei să faci, să-ţi purifici sufletul? Sau poate încerci să-ţi reprimi dorinţele fireşti? E rece, foarte rece, nu-i aşa? Mă surprinde că stai atât de mult sub cascadă.

— Dacă ai pleca, aş ieşi.

El îşi desprinse braţele.

— Nu te opresc.

Dar ar fi trebuit să treacă pe lângă el! Fie o făcea, fie stătea acolo să se certe cu el, corpul i se răcea văzând cu ochii.

Cu un suprem efort e voinţă, îşi ridică bărbia şi trecu prin cascadă. Brusc, el întinse mâna şi o prinse de braţ, trăgând-o spre el, corpurile neatingându-se, dar suficient pentru a conştientiza că este goală puşcă, simţind că masculinitatea lui o copleşea.

— Eşti o femeie adevărată, Charley, îi spuse Braden, surprinzând-o profund. Te-a înspăimântat drumul de ieri, nu? Dar nici măcar un sunet de teamă nu ţi-a ieşit de pe buze. Venind de la el, era într-adevăr un compliment. Dar nu poţi fi complet dură şi puternică, deşi faci tot ce îţi stă în putinţă să mă convingi de acest lucru. Trebuie să existe un colţişor interior slab şi vulnerabil.

— Şi crezi că dacă îmi faci ceva împotriva voinţei mele te va ajuta să-l găseşti? întrebă ea cu răceală.

— N-aş face aşa ceva. Niciodată în toată viaţa mea n-am sărutat o femeie împotriva voinţei ei. Ţinând-o încă de încheietura mâinii, îi atinse bărbia cu degetul, apoi buzele, stimulându-i mii de senzaţii prin tot corpul.

Trebuia să se smulgă, ştia bine, dar combinaţia de apă curgătoare şi vocea deliberat senzuală a lui Braden aveau asupra ei un efect pe care nu-l putea controla. Parcă erau singuri pe lume, în tot universul, şi se apropie de el imperceptibil până ce corpurile lor se atinseră, ca o descărcare electrică.

Corpul lui era rece şi dur şi totuşi o punea pe jăratec. Era ceva erotic să stai în josul acestei perdele de argint şi când capul lui se îndreptă spre buzele ei, acestea se deschiseră din proprie voinţă.

Întreaga lume i se învârtea în cap cu cât sărutul lui devenea mai profund şi mâinile lui îi căutau trupul, strângându-l tot mai aproape. O mică părticică din mintea ei îi spunea că ce face e greşit, că într-o expediţie ca asta nu era timp de făcut dragoste. îl căuta pe tatăl ei care se pierduse, pentru Dumnezeu! Dar cu cât sărutul se prelungea, cu atât bunul simţ se îndepărta de ea.

Putu să-i simtă corpul pulsând cât era de lung, lipit de al ei şi inima îi bătea frenetic, cum îi bătuse cu o zi înainte, la coborâre. Zgomotul apei îi umplea urechile şi tocmai când se gândea că nu se mai putea controla, Braden îi dădu drumul.

— Cum mi-am închipuit, spuse el batjocoritor; doamna nu se deosebeşte de celelalte, indiferent cât protestează.

Era limpede, experienţa nu fusese la fel de devastatoare pentru el.

Charley răspunse pălmuindu-l peste faţă, dar râsul lui o urmări tot drumul până la tabără.

Capitolul 4

Pentru Charley, era imposibil să ignore sentimentele pe care Braden le trezise în ea la baza cascadei. Stând în jurul focului pentru micul dejun, încercă să nu se uite la el, dar, împotriva voinţei ei, ochii îi erau atraşi în direcţia lui.

Un surâs tainic îi plutea pe buze, un zâmbet aproape triumfător şi ar fi dat orice să afle ce gândeşte. Poate că se aşteptase ca ea să-i fi răspuns, să fi reacţionat şi nu să-l lase baltă. Nici acum nu se domolise. Era un gând neliniştitor.

Ştia el oare că atunci când ochii li s-au întâlnit simţurile i se treziseră? Nu voia să fie atrasă de el, dar nu putea să se stăpânească. Nu avea control asupra stării ei sufleteşti şi a celei fizice şi mai puţin. Braden avea un magnetism greu de definit, pe care îl simţea orice femeie şi trebuia să răspundă.

A fost o uşurare când micul dejun s-a terminat şi a putut ajuta la împachetarea echipamentului. Deşi mâinile îi erau ocupate, era foarte conştientă de pericolul la care se

expusese. De acum încolo va fi o diferenţă subtilă în relaţia lor – cel puţin în ceea ce o privea.

Nu ştia ce simţea Braden. Cel mai probabil că sărutul lor nu însemnase nimic pentru el. De fapt, era sigură de asta. Întregul incident fusese înscenat. Încercase să vadă ce reacţie va avea şi ea nu-l dezamăgise.

Porniră la drum într-un ritm lent, cei doi indieni croind o potecă prin tufe şi lăstăriş, mânuind macetele cu uşurinţa născută din practică. Dar chiar şi acest mers prin atmosfera rarefiată o făcea pe Charley să transpire abundent şi să i se taie respiraţia la fiecare pas.

Dacă sperase că Braden va fi acum mai îngăduitor, se înşelase. Orice ar fi însemnat sărutul, nu sfărâmase nicio barieră. O trata în continuare ca pe un egal, aşteptându-se ca ea să ţină piept greutăţilor drumului la fel ca ei, fără să se plângă şi, deşi asta reuşise la început, acum Charley simţea o iritare crescândă că nu-i acordă nicio atenţie.

Ajunseră la un punct unde se trecea un râu mergând din piatră în piatră. Pietrele, Charley era convinsă fuseseră plasate acolo de mâna omului, prea erau precis puse ca să fie de la natură. Tatăl ei ar fi ajutat-o să treacă râul, sau cel puţin s-ar fi asigurat că reuşeşte, dar nu era cazul lui Braden. Nervii i se încordară la maximum şi fierbea toată, cum se întâmplase de atâtea ori în aceste ultime zile.

În partea de nord a râului se găsea o cărare de piatră pe care te puteai deplasa mai uşor. Era o cărare veche a incaşilor, fiecare piatră croită individual şi plasată astfel încât să formeze o suprafaţă netedă.

Ca de obicei, Charley a fost impresionată de metoda lor de construcţie. Casele şi templele lor erau construite în aceeaşi manieră şi nu încetau s-o uimească.

Această potecă avea doi metri lăţime şi era suficientă pentru doi oameni, sau un bărbat şi femeia lui şi Charley se entuziasmă din nou la gândul că merge pe urmele legendarilor incaşi de acum patru sute de ani. Ar fi vrut să vorbească şi cu Braden despre asta dar, ca de obicei, el era înainte.

Se opriră pentru masa de prânz şi apoi porniră din

nou printr-o zonă de tufişuri dese şi alte locuri unde ierburile nu erau atât de înalte. Braden folosi o împrejurare pentru a-i arăta pietre ale unor ruine de case.

— Probabil ale unor fermieri, care s-au retras mai adânc în junglă când spaniolii au venit să caute aur. Buzele i se strânseră o clipă. Îţi dai seama, Charley, peste douăzeci de ani, triburile de indieni vor înceta să mai existe semnificativ.

— Stau atât de rău lucrurile?

— Indienii sunt deposedaţi de drepturile lor, zise el furios. Sunt înşelaţi şi insultaţi şi din această cauză unii dintre ei se duc în oraşele mari, încercând să-şi ascundă originile. Este o crimă că sunt nevoiţi să facă acest lucru.

Suferea profund pentru aceşti oameni şi Charley era înclinată să-i dea dreptate. Era o ruşine? că aceşti indieni inofensivi nu puteau fi lăsaţi în pace. Şi erau inofensivi. Atacau numai când trebuia să-şi apere pământurile.

Au urcat mereu tot mai sus pe munte. Când s-au opritt în cele din urmă, pentru noapte, aprinseră un foc şi-şi pregătiră cina. Charley se duse devreme să se culce. O dureau toate membrele şi se gândea tânjind după o baie fierbinte şi o saltea cu arcuri.

Când Braden veni şi el, era încă trează. Cel mai des, din acea noapte când o făcuse să se dezbrace în faţa lui, dormea când venea şi el să se culce. Dar în seara aceasta simţea gura lui peste a ei şi gândindu-se la asta, simţea un fior irezistibil pe şira spinării şi în tot corpul, iar drumul era foarte departe de ea.

Acum, era aici şi ea îşi ţinea ochii strâns închişi. Auzi foşnetul slab când el îşi scoase cămaşa, fermoarul pantalonilor, apoi cum sărea de pe un picior pe altul ca să şi-i scoată. Apoi ar fi trebuit să intre în sacul de dormit, dar era linişte. Charley nu mai putu să reziste. Deschise cu grijă un ochi şi descoperi că el se uită la ea.

— Am ştiut că nu dormi, rânji el zeflemitor, cu un surâs slab pe buze.

— Dar voi adormi în curând, spuse ea întorcându-i spatele. De ce îl interesa dacă e trează sau nu? Intenţiona

s-o sărute din nou? Numai la un asemenea gând inima începu să-i bată mai repede.

— Ce te ţine trează? A fost o zi obositoare. Credeam că o să fii epuizată…

Charley alese să nu răspundă.

— Are vreo legătură cu ce s-a întâmplat în dimineaţa asta?

— Nu, răspunse Charley, cu vocea înăbuşită de sacul de dormit în care-şi vârâse capul.

— Mincinoasă mică!

Charley se încordă şi fu sigură că el va observa. Părea că nu-i scapă nici cel mai mic indiciu, cu excepţia situaţiilor când se lupta să reziste. Sau o făcea în mod deliberat? într-un fel, se gândea că o face deliberat.

— Eşti în foarte mare siguranţă. Avea o inflexiune ciudată a vocii, pe care n-o mai auzise. Ne-am abătut de la drumul drept în dimineaţa asta, am făcut ceva împotriva propriului cod. Nu te voi mai atinge.

Ceea ce însemna că experienţa n-a însemnat nimic pentru el! Buzele lui Charley se strânseră şi se simţi în mod ciudat jignită. Cum reuşea acest bărbat s-o facă să se simtă vulnerabilă cum nu se mai întâmplase niciodată? Nimeni n-o făcuse nici pe departe să se simtă astfel!

El intră în sacul de dormit şi îl auzi cum se răsuceşte să-şi găsească locul, dar trecu mult până ce Charley adormi şi o trezi ceva şi nu era sigură ce fusese. Primul gând a fost să se uite spre Braden dar, cât putea distinge în cortul întunecat, el dormea.

Apoi auzi din nou un zgomot afară, un mârâit uşor şi simţi un fior pe şira spinării. Era pentru prima oară în toţi acei ani pe care-i petrecuse călătorind că auzea un animal atât de aproape de tabăra lor. Tatăl ei o învăţase că niciun animal sălbatic n-o va vătăma decât dacă este provocat, dar asta n-o făcea să se simtă mai în siguranţă. Ce era oare? Ce făcea? Căuta resturi de mâncare? Şi ce se întâmpla cu Coyaso şi Jorge care dormeau sub cerul liber? Le va face rău animalul? Charley aproape că îngheţă:

— Braden, şopti ea, aproape fiindu-i frică să producă

vreun sunet în cazul că acea creatură ar fi auzit şi venea să cerceteze. Putea foarte uşor să sfâşie cortul cu ghearele. Braden, şopti ea, mai tare de această dată.

— Ce s-a întâmplat? se alertă el imediat.

— Aud ceva.

El se ridică în capul oaselor şi amândoi îşi ţinură răsuflarea, ascultând şi Charley auzi din nou zgomotul uşor al animalului de cealaltă parte a pânzei. Apoi, spre uşurarea ei, păru că se îndepărtează spre râu.

Braden ieşi din sacul de dormit şi desfăcu fermoarul cortului, ieşind afară şi luându-şi arma cu el. Charley observase că întotdeauna mergea înarmat, deşi nu avusese niciodată vreun motiv să-şi folosească arma şi spera că nici acum nu va avea. Spera ca ce-o fi fost să fi plecat.

Scoase capul afară şi privi, în timp ce el îi trezi pe cei doi indieni şi, după câteva cuvinte şoptite, toţi trei se strecurară prin întuneric.

Charley nu putu să vadă nimic, decât silueta întunecată a arborilor şi a tufelor la lumina cerului tropical al nopţii şi nu auzea niciun zgomot decât cel pe care-l făcea râul, la distanţă. Începu să se întrebe dacă totul nu fusese o închipuire a ei.

Când Braden se întoarse, o anunţă că fusese o puma.

— Dar nu era nevoie să-ţi faci griji. N-ar fi atacat. Deschise cortul şi se uită la ea şi Charley nu putea să-şi reţină tremurul membrelor. Ţi-e frig? se încruntă el.

Cămaşa lui Charley era trasă peste umeri şi aceasta era tot ce avea pe ea. Dar nu frigul o făcuse să tremure.

— Mi-e teamă, recunoscu ea. Te rog, ţine-mă, Braden.

O secundă, crezu că îşi va bate joc de slăbiciunea ei. Avea o expresie în ochi pe care el n-o putea aprecia. Dar apoi o trase spre el şi temerile lui Charley dispărură când simţi forţa braţelor lui în jurul ei şi căldura corpului lui musculos. Pentru o vreme, îmbrăţişarea nu avu nimic nefiresc în ea, îi oferea protecţia şi liniştea de care avea nevoie şi nimic altceva.

Dar pe măsura scurgerii minutelor, Charley începu să simtă o trezire a simţurilor şi emoţiilor pe care i le trezise

la cascadă, cu o diferenţă subtilă. Apa acţionase ca un lubrifiant ungându-le corpurile care alunecaseră unul pe lângă celălalt; acum, putu să-i simtă pielea lipită de sânii ei moi şi, deoarece era conştientă de goliciunea ei, îşi strecură mâinile între ei şi încercă să-l împingă pentru a se elibera.

— Mulţumesc, spuse ea cu blândeţe. Mă simt bine, acum.

— Eşti sigură? Ochii lui cenuşii priveau în ai ei şi nu făcea nicio încercare să-i dea drumul.

Nu, nu era sigură, dar trebuia să se elibereze, înainte de a face ceva stupid. Era imposibil ca el să n-o afecteze.

— Vreau să mă duc în sacul meu, spuse ea.

— Nu prea are rost. Se apropie deja zorile.

Şi atunci, ce sugera să facă în minutele următoare? Să-şi petreacă timpul unul în braţele celuilalt? Charley îl mai împinse o dată şi simţi sub palme bătaia regulată a inimii lui. Nu era atât de dezordonată ca a ei. Ce nebună fusese să se lase afectată de el în aşa măsură.

Mâinile lui alunecară peste corpul ei – cămaşa îi căzuse de mult pe jos – mângâindu-i pielea, simţindu-i formele şi Charley percepu nevoia urgentă de a se lipi şi mai tare de el, dar ştia că nu trebuia, că era o nebunie, că va duce la ceva ce va regreta mai târziu.

— Aş dori totuşi să mă mai odihnesc, spuse cu mai multă convingere de această dată.

— Găseşti ritmul prea pedepsitor? o tachină el cu cruzime.

Ochii lui Charley aruncară fulgere.

— Câtuşi de puţin.

— Atunci, de ce vrei să te duci înapoi în sacul de dormit?

— Ce altceva aş putea face? întrebă ea tăios.

— Am putea privi cum se ivesc zorile.

— Stai şi priveşte tu, i-o reteză ea, apropierea lui iritând-o. Voi încerca să mai dorm o oră. Şi, în cele din urmă, reuşi să se elibereze.

Se vârî în sacul de dormit şi închise ochii. îl auzi pe

Braden mişcându-se şi apoi se făcu linişte. Nu se îmbrăcase, aşa că ce făcea? Iarăşi o privea? Era un gând care o deranja şi Charley nu putu trece cu vederea dorinţa arzătoare din adâncul ei. Îşi strânse pumnii şi-şi dori să adoarmă, dar îi era imposibil. Era trează de-a binelea şi va rămâne aşa până ce va sosi timpul să se scoale.

Dar, treptat, pe măsură ce totul se cufundase în linişte, tensiunea îi slăbi întrucâtva şi gândindu-se cu hotărâre la tatăl ei, Charley reuşi să-şi alunge gândurile de la Braden.

Spera cu disperare că indienii de cealaltă parte a munţilor vor fi capabili să-i ajute. Nu găsiseră nicio confirmare că se aflau pe pista cea bună, absolut nimic. Îşi croiau propria cărare prin junglă şi puteau fi la mile depărtare de cursul normal. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai melancolică. Fusese oare înţelept să se încredinţeze întru totul lui Braden?

Dacă ar fi fost după ea, ar fi luat o cu totul altă rută.

Se zvârcoli agitată şi pe neaşteptate Braden vorbi:

— La ce te gândeşti?

— La tatăl meu. Îşi întoarse capul pentru a se uita la el. Şedea turceşte pe sacul lui de dormit şi după cum ghicise pe bună dreptate, o privea insistent.

Buzele i se strânseră brusc în timp ce ea vorbea şi Charley se întrebă dacă-l dezamăgise. Poate că se aşteptase să-i spună că el era obiectul gândurilor ei.

— Nu va trece mult timp până vom avea ceva noutăţi despre el.

— Dacă a venit pe aici. Tonul ei era plin de sarcasm.

Braden se încruntă.

— Consideri în continuare că am luat-o pe un drum greşit?

Charley se răsuci într-o poziţie mai confortabilă, având grijă ca sacul de dormit să o acopere bine.

— Nu îndrăznesc să-ţi pun sub semnul întrebării raţionamentul, dar m-aş simţi mai bine dacă am da peste nişte urme. Ştiu că ai spus că sunt mai multe rute pe care se poate merge acolo; totuşi, dacă am găsi nişte indicii,

vreo indicaţie, indiferent cât de firavă, că a trecut pe aici…

— Ai încredere în mine, îi spuse el.

Charley îşi aminti de şarpele din cartea Junglei a lui Rudyard Kipling. Cuvintele lui nu aveau nicio acoperire.

— Când crezi că vom ajunge la tabăra indienilor?

Se uită lung şi tăios la ea.

— Dacă eram singur, aş fi zis în seara asta.

Charley se ridică în capul oaselor, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Nu poţi spune că te ţin din drum.

Ochii lor se întâlniră şi rămaseră aşa un timp, înainte ca el să vorbească:

— Nu pot?

Nu-i venea să creadă. Aproape îşi dăduse sufletul încercând să ţină ritmul. Ar fi putut oare merge mai repede fără ea?

El se ridică şi-şi aranjă pantalonii pe el.

— Poate dacă pornim mai devreme şi mergem mai repede, s-ar putea să ajungem azi acolo, în cele din urmă.

— Dacă nu ajungem, nu va fi din vina mea, ripostă ea şi se ridică la rândul ei şi începu să se îmbrace. Cum îndrăznea să insinueze că-l întârzia?

Găsi un izvor şi se spălă, în timp ce Jorge găti micul dejun, iar Braden şi Coyaso încărcară măgarul. Îndată ce terminară de mâncat plecară şi Charley descoperi că Braden spusese într-adevăr un lucru real. Ritmul pe care-l imprima acum era o adevărată tortură.

Reuşi să ţină pasul în prima oră, dar după aceea Charley îşi dădu seama că merge mai încet şi tot mai încet. Gura îi era uscată, însă sticla era pe măgar, care era înainte cu indienii. Nu întâlni nici măcar un izvor la care să-şi astâmpere setea.

Dar Charley refuză să sufere ofensa de a le cere să se oprească.

Prin încordarea avoinţei, merse mai departe, dar, după ce mai trecu o oră şi transpiraţia continuă să curgă de pe ea, gura lui Charley deveni atât de uscată încât o durea când respira.

Când, din când în când, Braden sau indienii se uitau înapoi, îşi fixa un zâmbet de bravadă şi continua să se clatine mai departe. Dar când bărbaţii se opriră în cele din urmă şi Braden se întoarse spre ea, Charley nu mai putu să se prefacă şi căzu în nesimţire la pământ.

Următorul lucru de care fu conştienţă era că buzele îi erau umezite şi că zăcea cu capul pe un braţ al lui Braden. Se luptă să se ridice şi luă sticla, sorbind cu nesaţ apa cea bună.

— A fost un lucru stupid ce ai făcut; ochii lui Braden erau duri când se uită la ea. N-ai minte, să te laşi să ajungi în starea asta?

— De ce nu te-ai gândit să-mi oferi să beau puţină apă? i-o reteză ea. Tu aveai apa. Asta era toată mila pe care avea s-o primească?

— O, iartă-mă, zise el cu o preocupare ironică, nu mi-am dat seama că trebuie să te hidratez. Să nu te mai laşi să te deshidratezi din nou.

— Dacă n-ai fi fost atât de departe înainte, aş… izbucni Charley brusc…

— N-ai putut să ne ajungi? De ce? Mergeam prea repede? ochii i se îngustară speculativ. Dacă e să ajungem la tabăra indienilor până la căderea nopţii, nu ne putem permite să mergem mai încet. Pe de altă parte, putem să campăm şi să ajungem mâine. Tu eşti cea atât de dornică. Ce se va întâmpla cu tine? Vrei să te omori sau eşti mai înţeleaptă şi o luăm mai uşor?

Charley închise ochii, respirând adânc, iritată. Ura că trebuia să admită că era prea mult pentru ea, dar nu avea sens să se pedepsească, o zi în plus nu însemna cine ştie ce diferenţă.

— Nu pot să ţin ritmul ăsta, recunoscu ea, uitându-se în cele din urmă la el.

— Un fapt pe care l-am ştiut tot timpul, zise el sec. Motivul pentru care aş fi preferat să merg singur.

— Durata călătoriei te necăjeşte, domnule Quest? Ţi-ai fixat un timp limită? Mai ai şi alte angajamente? Dacă e să pierzi bani, te asigur că-i vei primi de la noi…

— Ţi-am spus că nu vreau plată, că nu-mi trebuie banii tăi.

— Dar pur şi simplu nu-ţi convine ideea că o femeie se ţine scai, nu? îmi pare foarte rău că acum regreţi hotărârea de a te însoţi. Mă simt mai bine acum, mergem?

Braden pufni, supărat.

— N-am nevoie de un martir. Stai şi odiheneşte-te puţin; bea apă, dar soarbe câte puţin, nu bea prea mult deodată. Vom cerceta mai departe şi ne întoarcem să te luăm. Nu vom sta mult. Vei avea suficient timp, o jumătate de oră, ca să-ţi recapeţi puterile.

După ce vorbi cu Jorge şi Coyaso, dispărură toţi trei în lăstăriş. Charley mai bău o înghiţitură de apă, se sprijini cu spatele de un copac şi închise ochii. Nu avusese de gând să adoarmă, dar trebuie să fi aţipit pentru că a fost trezită de zgomotul unei împuşcături şi când ridică ochii, Braden era cu arma îndreptată spre ea.

O cuprinse panica şi frica. Se luptă să se ridice în capul oaselor. Înnebunise? Ce făcea? Doamne, ce se întâmpla? Poate că avea halucinaţii? Nu era real, nu putea să fie.

— Nu te mişca! se răsti el şi Coyaso îndepărtă cu un băţ un şarpe care se afla pe picioarele ei. Era mort. Ţinta lui Braden fusese reală. Dar ar fi putut s-o împuşte! încă vreo câţiva centimetri şi – Charley îngheţă numai când se gândi!

Încercă să vorbească, dar reuşi numai să bâiguie:

— Ce s-a întâmplat? Şi de data asta nu era din cauza setei.

— Te-ai mişcat în somn şi ai deranjat şarpele care aluneca prin preajmă. A vrut, fireşte, să se apere şi…

— Era pe punctul de a mă muşca? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Braden dădu din cap.

— Ne-am întors exact la timp.

— Şi dacă nu-l nimereai? Sau, şi mai rău, dacă mă împuşcai pe mine? Ochii ei albaştri se măriseră pe figura ei palidă.

— Era un risc pe care trebuia să mi-l asum, ridică el din umeri.

Vorbea atât de indiferent încât Charley simţi nevoia să ţipe şi, deodată, începu să tremure necontrolat. Fusese atât de aproape de moarte, fără măcar să ştie!

Braden puse arma deoparte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, revino-ţi, calmează-te. Cu siguranţă nu e prima oară când te confrunţi cu un pericol.

— Fireşte că nu, răspunse ea, tonul lui tăios fiind mai eficient decât dacă ar fi manifestat compasiune. Dar ea nu-şi dădea seama. Era o brută lipsită de suflet şi în acel moment îl ura.

— Atunci, ridică-te şi să ne urnim. Dacă ne mai oprim de multe ori, nu mai ajungem la tabăra indienilor înainte de sfârşitul săptămânii.

Charley îl privea cu duşmănie în timp ce se lupta să se ridice şi-şi simţea picioarele ca o gelatină. Se sprijini cu o mână de copac, inspirând adânc de câteva ori. Jorge şi Coyaso o priveau cu îngrijorare. Braden controla bagajele încărcate pe măgar.

— OK, sunt gata, spuse ea, şi porniră din nou. De data asta, ritmul era mai lent şi ea a fost în stare să ţină pasul, iar când se opriră pentru prânz, Charley se simţea normal.

La căderea nopţii mai aveau o creastă de trecut.

— Va trebui să avem veşti despre tatăl tău cel mai târziu mâine la prânz, anunţă Braden cu satisfacţie, după ce terminară de mâncat.

— Nu te-am reţinut prea mult din drum până la urmă? întrebă ea cu viclenie.

El se uită o clipă la ea, după care un surâs maliţios îi apăru în colţul gurii.

— Eşti bine făcută – pentru o femeie.

Laudă veritabilă, venind de la el.

— Ţi-am spus că sunt bună dar n-ai vrut să mă crezi, răspunse Charley cu o sclipire în ochi. Noapte bună Braden, mă duc să mă culc. Noapte bună, Jorge, Coyaso.

— Şi eu vă spun noapte bună, zise Braden, spre surprinderea ei. De obicei, stătea şi tăifăsuia cu ceilalţi doi încă o oră după ce ea se ducea să se culce. Niciodată nu spunea despre ce vorbesc şi niciodată nu întrebase. Dar evident, în seara aceea nu avea nimic de spus.

În ciuda faptului că trebuia să se fi obişnuit ca Braden s-o vadă dezbrăcată, Charley se simţi stânjenită să-şi scoată hainele în faţa lui şi se vârî în sac imediat ce se dezbrăcă, stând în capul oaselor şi îmbrăţişându-şi genunchii, dar având grijă să fie acoperită până la bărbie.

El chicoti.

— Ce s-a întâmplat? Şi procedă la deschiderea nasturilor cămăşii în mod leneş şi la scoaterea pantalonilor. Cred că nu te mai deranjează că mă uit la tine.

— Sigur că nu, zise ea repede.

— Atunci, ţi-e teamă că aş putea să te ating? Nu-ţi place când te ating, Charley?

La ce bun toate astea? se întrebă ea. De ce o chinuia?

— Cred că această călătorie nu reprezintă timpul sau locul de a ne complace într-un flirt trecător, răspunse Charley cu răceală. Tot ce mă preocupă este să-l găsesc pe tatăl meu.

— Dar eşti conştientă de mine – ca bărbat – ca posibil iubit, nu nega asta, adăugă el repede, când ea vru să protesteze. E tot atât de evident pentru mine ca şi cum ai fi scris-o pe o pancartă ridicată la vedere.

— Cum naiba îţi închipui că ştii ce simt? întrebă ea supărată. Eşti expert în materie de femei?

Buzele lui se strânseră maliţios.

— Cred că sunt capabil să citesc semnele.

— OK, şi ce vezi? întrebă ea. Uneori te găsesc atrăgător din punct de vedere fizic. Dar asta nu înseamnă că sunt mândră de aşa ceva.

— Ce răspuns ai da dacă aş spune că eu te găsesc atrăgătoare?

Charley se uită mirată la el.

— Nu te-aş crede. Mi-ai spus perfect de clar ce crezi

despre mine.

Sprâncenele lui Braden se ridicară.

— Da?

— Da, ai spus.

— Şi care e părerea mea despre tine? Termină cu dezbrăcatul şi se aşează pe sacul de dormit, cu faţa la ea. Lampa arunca o rază peste figura lui şi era dificil să-i distingă cu claritate expresia.

— Crezi că sunt slabă. Crezi că sunt incapabilă. Crezi că a fost o nebunie să mă iei cu tine.

— Nu vorbesc despre performanţa ta ca iubitoare de aventuri, zise el cu blândeţe. Vorbesc despre tine ca persoană, ca femeie, o femeie foarte atrăgătoare. Scoateţi acele din păr Charley. Lasă-mă să ţi-l văd dezpletit, lăsat pe umeri. Aşa îmi place cel mai mult.

Charley simţi că bătăile inimii i se înteţesc.

— Nu cred că mă găseşti atrăgătoare în modul acesta.

El se încruntă.

— De ce spui asta?

— Ai avut toate prilejurile să se... Clătină din cap, nereuşind să găsească vorbele potrivite.

Dar Braden nu avea asemenea inhibiţii.

— Să fac dragoste cu tine?

Charley înghiţi din greu şi dădu afrinativ din cap, cu ochii tulburi.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Şi ce s-a întâmplat de fiecare dată când te-am sărutat? Ţi-am spus dinainte, nu forţez nota cu nimeni, nu mă vâr pe gâtul nimănui. Tonul lui se reduse la o şoaptă slabă, senzuală. Şi nu am de gând să mă vâr în sufletul tău, Charley.

Se aplecă în faţă şi îi scoase bentiţele cosiţelor şi ea nu putu face nimic pentru a-l opri. Apoi îşi trecu degetele prin părul ei, ridicându-l, lăsându-l liber, răvăşindu-l pe umeri în valuri grele. Cu delicateţe, îi deschise sacul de dormit până la brâu şi aranjă părul peste goliciunea ei, acoperindu-i sânii.

Apoi se dădu puţin înapoi, şi se uită la ea iar Charley simţi furnicături din cap până-n picioare. Îşi trecu limba peste buze şi respiraţia îi deveni slabă. Se întreba care va fi următoarea lui mişcare.

— Eşti foarte frumoasă, îi zise el. Nu arăţi ca tânăra hotărâtă să ţină ritmul cu orice preţ. Sau cea care ar vrea să mă omoare că imprim un ritm de mers prea rapid.

Charley făcu ochii mari. Părea că ştie întotdeauna tot ce gândeşte ea. Evident, îl judecase greşit. Şi, în mod hotărât, acum nu simţea acelaşi lucru. Avea dreptate în mai toate privinţele. Se simţea total lipsită de apărare, corpul ei răspunzând din proprie voinţă masculinităţii lui.

El întinse o mână cu palma în sus.

— Vino aici.

După o mică ezitare, Charley îşi puse mâna în a lui şi genunchii o duseră la el. Ochii li se întâlniră şi continuară să se uite unul în ochii altuia, iar senzaţiile din corpul ei crescură cu fiecare secundă care trecea. Dorea ca el s-o sărute şi s-o strângă în braţe, în loc să se uite numai în ochii ei.

Când el îi atinse faţa cu vârfurile degetelor, explorând lent şi seducător fiecare curbă şi adâncitură, forma nasului, ea închise ochii, savurând fiecare mişcare şi simţind ca şi cum o arde cu fierul roşu. Capul ei se lăsă pe spate mai jos şi mai jos pe umeri şi când îşi trecu un deget peste buzele ei, gemu într-o agonie de plăcere. Era o adevărată tortură.

— Charley. îi ridică bărbia şi o sili să se uite la el. Sărută-mă. De pe buze îi scăpă un sunet slab de protest. Ştiu că vrei.

El nu voia să-şi asume niciun risc să fie respins. Voia ca ea să facă pasul.

— Nu pot, şopti ea.

— De ce?

— Nu asta vreau.

— Cred că asta vrei.

Şi avea dreptate. Voia foarte mult să-l sărute, dar unde va duce asta? De ce să se supună tentaţiei când

pentru el nu însemna nimic? Nu era încă sigură în ceea ce priveşte sentimentele ei. Erau momente când îl ura cu pasiune, altele în care nu putea ignora emoţiile pe care i le trezea. În această clipă, simţămintele erau într-adevăr foarte puternice.

— Aştept. îi luă faţa în mâini şi o privi lung, insistent, apoi îşi vârî degetele în părul ei des şi, ţinându-i capul, o trase puternic şi ferm spre el, oprindu-se chiar înainte ca buzele lor să se întâlnească. Charley avea de ales.

Închise ochii şi-şi apăsă gura de a lui, uşor la început, apoi tot mai tare, cu aviditate, în timp ce mângâierile lui îi trimiteau fiori în tot corpul. Îşi încolăci braţele în jurul lui şi pieptul lui gol îi atinse sânii. O cuprinse un tremur.

Charley îl sărută atunci aşa cum o sărutase el. îi sărută gura, ochii, obrajii, urechile, descoperi fiecare colţişor şi suprafaţă plană şi când se întoarse, în cele din urmă, la gura lui, respiraţia i se înteţise şi nu mai era sigură ce făcea.

Braden nu mai era partenerul supus, acum era rândul lui să aprindă în ea flacăra pasiunii. Cu un geamăt îl strânse mai tare în braţe, căutându-i cu lăcomie gura. Charley era conştientă de gemetele care-i scăpau, dar nu se putea împiedica să le emită. Nu se mai simţise niciodată atât de ameţită. Totul fusese uitat în pasiunea momentului.

Când mâna lui se modelă pe sânii ei întăriţi de dorinţă, când degetele lui îi atinseră sfârcurile, făcându-le să se întărească, noi senzaţii o copleşiră. Niciun alt bărbat n-o mângâiese în locuri atât de intime. În anii de adolescenţă, băieţii încercaseră s-o dezmierde, s-o mângâie, dar nimic n-o pregătise pentru extazul mângâierilor lui Braden.

Şi când gura lui îi căută adâncitura gâtului, mişcându-se lent şi mistuitor, punând-o pe jăratec, Charley se simţi complet abandonată.

El acordă o mare atenţie fiecărui sân în parte şi când se uită din nou la ea, gura lui era umedă şi întunecată şi o atinse întrebător cu vârfurile degetelor.

— A fost frumos, şopti ea. Nu voia ca el să se

oprească. Voia să continue la infinit. O ducea ca pe o spirală într-al şaptelea cer.

— Şi pentru mine. Era o răguşeală în glasul lui, care sugera nevoia de a avea mai mult din ea, pentru a prelungi extazul. Poate chiar să-şi petreacă întreaga noapte împreună.

— Dar cel mai bine ar fi să te culci acum, altfel Dumnezeu ştie ce aş mai putea face în continuare. Eşti de-a dreptul uimitoare.

— Adevărat? O mică încruntătură apăru pe chipul ei.

— Pentru o tânără care vrea să gândească şi să acţioneze ca un bărbat, pentru o tânără care în mod constant a încercat să mă ţină la distanţă, da, eşti.

— N-am putut să mă împiedic să n-o fac, zise ea cu o uşoară stânjeneală.

— Şi dacă nu pleci de lângă mine nici eu nu voi mai reuşi să mă reţin, o ameninţă el.

În timp ce vorbea, degetele lui îi mângâiau sânii şi pe Charley o copleşea dureros dorinţa de a i se dărui complet. Dar ar fi o greşeală, se gândi ea. O dată ce această expediţie se va sfârşi, o dată ce vor descoperi ce s-a întâmplat cu tatăl ei, nu-l va mai vedea din nou. El o voia acum, da, dar asta pentru că era bărbat şi ea era femeie şi era inevitabil. În alte circumstanţe, nu s-ar fi uitat de două ori la ea.

Aşa că, totuşi, fără tragere de inimă se retrase de lângă el şi se vârî în sacul de dormit. Braden intră şi el în al lui şi stinse lampa, dar Charley ştia că îi va fi greu să adoarmă. Tot corpul îi vibra din creştet până-n tălpi şi se gândea că se îndrăgostise.

Capitolul 5

Când porniră la drum a doua zi dimineaţă, pasul lui Charley parcă era mai uşor şi nu din cauza celor întâmplate în noaptea ce trecuse, cât de devastatoare fusese. Azi urmau să afle veşti despre tatăl ei. Ăsta era motivul întregii expediţii. Nu trebuia să-l piardă din vedere niciun moment.

Ca de obicei, Braden mergea înainte cu Jorge şi

Coyaso, cu măgarul târându-se greoi în urma lor şi Charley în ariergardă. Şi pentru prima oară nu-şi făcea probleme. Când se trezise, Braden nu mai era în cort şi stătuse în sac câteva minute, amintindu-şi sărutările lui. Întregul corp i se încălzi la gândul cum o mângâiase şi acum putea să-l observe fără ca el să-şi dea seama.

Era bărbatul cel mai agresiv masculin pe care-l întâlnise vreodată. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât indienii, cu umerii laţi şi braţe şi picioare puternice. Era vânjos, viril şi copleşitor de sexy. Părea că nu oboseşte niciodată. Părea că poate să meargă încontinuu cât era ziua de lungă.

Dar era o nebunie din partea ei să se îndrăgostească de el şi trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca el să nu afle niciodată. Poate că ceea ce simţea nu era dragoste. Poate că era doar o pură atracţie fizică. În care caz, îi va face faţă mai bine, ştiind că, în cele din urmă, se va putea despărţi şi nu va simţi nicio amărăciune.

Picioarele o dureau intolerabil când ajunseră în vârful crestei şi a fost bucuroasă când Braden a făcut o haltă. Merseseră mai mult, fără să facă o pauză de odihnă, dar faptul că era atât de aproape de a afla ceva despre tatăl ei îi dăduse puterea să meargă mai departe.

Căzu pe iarbă şi fu şocată când Braden îi spuse scurt să se ridice şi să adune vreascuri.

— Ştiu că e devreme, zise el, dar mai bine mâncăm de prânz acum şi atunci vom putea merge până ajungem la tabăra indienilor.

În mod normal, Jorge şi Coyaso căutau lemne pentru foc şi se uită iritată la Braden. Nu era prima oară când se purta astfel, după ce o sărutase. Ca şi cum ar fi regretat momentele sale de slăbiciune şi avea nevoie să se răzbune pe ea. OK, s-o facă. Nu se va certa cu el. Dar să nu creadă că îl va mai lăsa s-o sărute din nou. Dacă ăsta era modul în care-i plătea, putea să-şi păstreze săruturile pentru el.

O dată săturaţi, îşi continuară călătoria şi când fură la distanţa de a auzi tabăra indienilor, Jorge scoase un semnal lung, cântat, practica obişnuită când te apropiai de

indieni. Nu era înţelept să te apropii neanunţat, în cazul în care erau neprietenoşi.

Primul gând al lui Charley a fost că aceşti oameni s-ar putea să-l fi vătămat pe tatăl ei şi un fior de teamă o străbătu. Se uită la Braden şi el îi puse o mână pe umăr.

— Aşteaptă aici, spuse el. Mă duc să vorbesc cu ei.

Privi neliniştită cum se apropie de grupul de indieni şi vorbi mult timp cu ei, fără să pară că face progrese. Apoi, el le făcu semn cu capul lui Jorge şi Coyaso.

După ceea ce i s-au părut ore de discuţie, deşi poate fuseseră doar minute, Braden veni înapoi la ea.

— E în regulă, ne lasă să înnoptăm la ei.

— Dar tata, ce-au spus de tatăl meu? întrebă Charley nerăbdătoare. Doar nu vorbise atâta numai pentru a putea să ridice cortul!

— Nu i-am întrebat încă, răspunse Braden fără alt comentariu.

Lui Charley nu-i venea să creadă.

— Atunci, de ce ţi-a trebuit atâta timp?

Privirea pe care i-o aruncă Braden era cea pe care un părinte i-o aruncă unui copil care punea întrebări stupide.

— Ar trebui să ştii mai bine ca oricine că nu toţi indienii sunt prietenoşi. Mi-a trebuit mult timp să-i conving că nu le vrem răul.

— Nu trebuie să stăm aici, vrem să ştim ce i s-a întâmplat tatii.

— Şi ne vor spune când vor alege ei momentul. Am simţit nevoia să le câştig încrederea înainte de a începe să le punem întrebări.

Charley nu mai avea nimic de spus. Ridică din umeri şi începu să meargă spre primul grup de colibe acoperite cu stuf.

În timp ce-şi ridicau cortul, au fost înconjuraţi de copii care-i priveau cu interes, cu gura căscată unii şi cu mai puţină teamă decât adulţii, care fie că îi priveau discret de la distanţă fie că îşi vedeau de treaba lor, ca şi când străinii nici n-ar fi existat.

Braden le oferi copiilor bomboane pe care le luară cu

timiditate, dar cu încântare.

— Unii dintre ei probabil n-au văzut niciodată un alb.

— Dar pe tatăl meu? întrebă ea imediat. L-au văzut oare?

— Eventual, zise el cu oarecare nerăbdare. Trebuie să aşteptăm şi să vedem.

Charley considera că este peste măsură de precaut şi se gândi că dacă ar fi cunoscut limba indienilor i-ar fi întrebat direct dacă-l văzuseră pe tatăl ei. Braden pierdea timpul. Dacă aflau, ar putea pleca imediat a doua zi dimineaţă. Acum, trebuia să aştepte până când Braden va considera potrivit să pună întrebări.

Nu putu să doarmă în noaptea aceea. Nu din cauză că se temea de indieni, ci de nelinişte. Erau atât de aproape şi atât de departe totuşi de a afla dacă Spencer trecuse pe acolo, dacă se afla ascuns în mijlocul lor, deşi se îndoia întrucâtva în privinţa asta. Cu siguranţă, i-ar fi simţit prezenţa.

Aceştia nu erau oamenii care-l convinseseră pe tatăl ei să stea cu ei, după cum vedea Braden. Nu, acesta era alt grup şi metodele lor de convingere o înspăimântau. Dacă era ţinut împotriva voinţei lui? Ce şansă ar avea ei patru împotriva unui întreg sat cu mai bine de o sută de indieni? Dacă îl găseau pe tatăl ei şi nu puteau să-i convingă pe indieni să-l lase să plece? Şi dacă chiar tatăl ei nu voia să se întoarcă? Charley nu credea că putea suporta aşa ceva.

— Pentru Dumnezeu, culcă-te!

Vocea aspră a lui Braden ajunse la ea în timp ce-şi schimba poziţia pentru a suta oară.

— Nu pot, replică ea. Credea oare că s-ar zvârcoli astfel dacă ar putea să se stăpânească?

— Atunci stai liniştită şi lasă-mă să dorm puţin!

Timp de câteva minute, Charley reuşi să facă aşa cum i se ceruse, dar după aceea uită de reproşul lui şi se mai zvârcoli o dată. În secunda următoare, Braden aruncă o înjurătură şi-l auzi că iese dn sacul de dormit, dar nimic n-o pregăti pentru gestul lui de a deschide fermoarul sacului ei şi a se vârî lângă ea.

— Braden! se înecă ea. Ce naiba crezi că faci. Ieşi afară!

El îşi puse un picior peste ea şi cu braţul îi cuprinse mijlocul.

— Ca să fiu sigur că nu te mai mişti, se răsti el, simţindu-i pe obraz răsuflarea caldă.

Se asigura, de asemenea, că nici nu va dormi, se gândi Charley. Încălzită cum era, nu putea să ignore că era dezbrăcat lângă ea şi se întrebă dacă ar fi dormit tot gol dacă ar fi fost singur. Poate că fusese o încercare deliberată din partea lui s-o facă de la început conştientă de el şi reuşise mai mult decât îşi închipuise.

Era o tortură acum să stea liniştită. Fiecare milimetru din corpul ei era sensibilizat; la fiecare respiraţie îi simţea mirosul de mosc şi era mai trează acum decât când venise să se culce.

Dar Braden nu era desigur conştient de acest lucru. Respiraţia lui deveni profundă, membrele i se îngreunară şi în cele din urmă adormi şi Charley se enervă că putea să doarmă cu ea în braţe, că pentru el nu însemna nimic faptul că o avea atât de aproape.

Pe de altă parte, dacă ar fi încercat să facă dragoste s-ar fi luptat pentru fiecare milimetru. Era la fel de bine că adormise, chiar dacă era o jignire pentru egoul ei. Se schimbă cu precauţie într-o poziţie mai confortabilă şi adormi şi ea în cele din urmă, cu capul pe umărul lui.

Când se trezi, era singură în sacul de dormit şi Braden îşi îmbrăca pantalonii. Dar în secunda când deschise ochii, se uită la ea.

— Bună dimineaţa, îi zmbi el.

— Bună dimineaţa, răspunse ea cu ezitare. Avea o expresie pe care n-o putea descifra. Un fel de plăcere secretă. Lui Charley i se încălzi corpul. Se întâmplase ceva în timpul nopţii despre care nu-şi mai amintea nimic? Părea un om satisfăcut de el însuşi. Îşi aminti de visul ei.

În acest vis, ea şi Braden erau singuri în junglă. El purta smoching şi ea o rochie lungă de seară cu perle şi paiete care scânteiau. Amândoi aveau macete şi-şi tăiau

calm drumul prin junglă, niciunul negăsind nepotrivit faptul că erau îmbrăcaţi astfel. Păreau să caute ceva şi, în cele din urmă, găsiră o poiană idilică, unde se dezbrăcară liniştiţi şi se aşezară pe iarbă unul în braţele celuilalt.

Iarba era moale sub ei, mâinile lui explorau fiecare parte intimă a corpului ei şi Charley, la rândul ei, îl mângâia. Nu făceau dragoste. păreau să nu aibă nevoie de asta, ci numai acea foame de mângâieri şi simţire a corpului celuilalt, de a şi le explora, să ştie exact ce simţea celălalt.

O sărutase peste tot corpul şi pe Charley o trecu un fior când îşi aminti cum propriile buze sărutaseră corpul lui ferm şi viril.

— La ce te gândeşti?

Charley reveni la prezent cu o tresărire, ochii ei albaştri strălucind puternic când îi ridică spre el.

— Am avut un vis, începu ea şi… Se întrerupse, nesigură.

— Vrei să mi-l povesteşti şi mie? Se lăsă pe vine şi o privi atât de intens încât fiecare nerv al corpului ei parcă ţipă. Se întrebă cât de mult din visul ei fusese închipuire şi cât de mult actual. O mângâiase, era sigură. Se aflase la discreţia lui. Sau se înşela? Charley ar fi vrut să fie sigură.

— Nu, nu ţi-l voi povesti, îi spuse. A fost un vis nelămurit.

— Eram şi eu în el?

Ea dădu afirmativ din cap.

Gura lui Braden schiţă o grimasă.

— Spune-mi ce făceam de era atât de prostesc? Nu cred că-mi place ce aud.

— Nimic, minţi ea, simţind cum sângele îi colorează obrajii.

— Nimic? Haide, Charley, chipul tău îmi spune că făceam ceva care-ţi ameninţa integritatea. Era…?

Charley nu mai putu suporta persiflarea lui. Îşi puse mâinile la urechi şi spuse cu asprime.

— Taci! Vrei să taci? N-am de gând să vorbesc despre asta.

— Pentru că s-ar putea să nu fi fost numai un vis, aşa crezi?

Îşi întoarse iritată faţa de la el.

Râsul lui o tortuura.

— Ce n-aş da să pot vedea chiar acum în mintea ta! Biată Charley! A fost vis sau nu, asta este întrebarea. Cred că bardul nostru nemuritor mă va ierta că i-am citat greşit cuvintele. Şi scoţând încă un chicotit, deschise cortul şi dispăru.

Charley se sculă repede şi se îmbrăcă fierbând, urându-l, totuşi complet conştientă de puterea pe care o avea asupra ei. Parcă dintr-odată nu mai era ea însăşi, corpul şi mintea i se comportau bizar şi nu-i plăcea acest lucru. Se bucurase să fie egală cu tatăl ei şi cu Alan şi deodată totul se sfârşise. Nu era egală cu Braden şi nu va fi niciodată. Şi cu cât erau mai mult împreună cu atât se simţea mai feminină. Situaţia devenea foarte dificilă.

Petrecură toată ziua vorbind cu indienii, cel puţin Braden. Charley stătea, asculta şi aştepta să-i traducă. Le dădu câteva bluze femeilor indiene, care deveniră foarte prietenoase, dar nu erau de niciun ajutor, neînţelegând niciun cuvânt din ceea ce spuneau.

Seara, Braden îi spuse că nu de mult, cu câteva săptămâni în urmă, tatăl ei străbătuse acea tabără.

— Dar suntem pe urmele lui? întrebă ea emoţionată, inima bătându-i brusc mai repede. Ce cale a luat?

O umbră trecu peste faţa lui Braden.

— Sunt păreri diferite în privinţa asta. Trebuie să decidem care este cea mai probabilă. Îşi desfăşură harta pe pământ. Charley îngenunche lângă el. Presupusa destinaţie a tatălui ei era încercuită cu roşu şi din câte îşi dădea seama ruta cea mai directă era spre nord-est.

— Ar fi mers pe aici, spuse ea, uitându-se la Braden. Ochii lui scânteiau ca argintul la lumina care scădea şi Charley se simţi pierzându-se în adâncimile lor.

— Ruta cea mai directă nu este întotdeauna şi cea mai uşoară, spuse el.

— Îmi dau seama, răspunse Charley. Avea într-adevăr

cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată. O privire a lor era ca o mângâiere. Trebuia să facă un efort să-şi întoarcă privirea şi să se concentreze asupra hărţii.

— Unii dintre indieni cred că a mers pe drumul acesta. Braden făcu un arc cu degetul, şi sunt înclinat să-i cred.

— Dar ne va lua săptămâni în loc de zile, protestă ea, şi dacă tatăl meu a ajuns la oraşul pierdut, irosim timp.

— Şi dacă n-a ajuns, dacă este undeva pe drum, nu vom da de el.

— Crezi, într-adevăr că a luat-o pe calea cea lungă? întrebă ea plină de îndoială.

Cunoscându-l pe tatăl ei cum îl cunoştea, era sigură că a luat-o pe calea cea mai scurtă. Aşa făcea întotdeauna. Pe de altă parte, nu era un tinerel şi dacă cealaltă rută era mai uşoară se poate s-o fi luat pe acolo. Timpul nu avea importanţă.

Din nou, Charley îşi reproş că nu manifestase mai mult interes în legătură cu călătoria tatălui ei. Crezuse că istoria lui Rupert Billings era o tolbă de gogoşi şi acum regretase că n-o discutase mai în detaliu cu tatăl ei.

Dacă aş merge, asta aş face, spuse Braden şi singura dată când am discutat cu tatăl tău am descoperit că aveam idei foarte apropiate.

— În acest caz, zise ea, înghiţind din greu, pe aici mergem. Şi se ridică.

Era sigură că se apropiase în mod deliberat de ea în timp ce discutau, ca s-o aţâţe. Ştia exact ce face. Era modul lui de a face această misiune mai plăcută. Nu vrusese s-o ia, dar o dată ce se afla acolo intenţiona să profite de toate oportunităţile. Era o distracţie pentru el. Ea era prada şi el răpitorul şi se juca aidoma unei pisici cu şoarecele.

Iritată că răspundea atât de evident manevrelor lui, Charley îşi jură că, în viitor, îl va ţine la distanţă. îi va arăta clar că nu era interesată de el. Formau o echipă care-l căuta pe tatăl ei şi-i va fi recunoscătoare dacă o va trata ca pe o colegă. Necazul consta în faptul că erau femeie şi

bărbat, atraşi unul de celălalt.

Totul ar fi fost în ordine dacă ar fi iubit-o. Ar fi ajutat ca această căutare să fie mai puţin traumatizantă. Ar avea emoţia unei iubiri care să atenueze neliniştea pe care i-o provoca dispariţia tatălui ei. Dar simpla atracţie fizică nu intra în vederile ei. Niciodată nu gândise altfel. Când se va angaja faţă de un bărbat, o va face pentru că îl va iubi cu adevărat şi voia să se mărite cu el. Şi, chiar dacă în acel moment putea să creadă că este îndrăgostită de Braden, el nu avea aceleaşi simţăminte faţă de ea, aşa că cel mai bine era să se ţină la distanţă.

— Pornim în zori, îi spuse el, ridicându-se în picioare. Dacă aş fi în locul tău, m-aş culca devreme.

Charley îl privi cu o uşoară încruntare, simţind că vrea cu siguranţă să i se alăture în cort, şi recomandarea să se culce mai devreme era numai o scuză.

— O să încerc să nu te trezesc atunci când voi veni să mă culc, îi spuse el şi zâmbetul lui îi spunea că era exact ceea ce gândea ea. Am de târguit nişte provizii. Noapte bună, şi se duse în altă parte.

Charley se gândi că nu-l va înţelege niciodată, nici într-o mie de ani. Tocmai când începuse să creadă că intenţiona să profite de ea, se purta ca un gentleman.

Se duse deci la culcare cu sentimente amestecate, dar pentru că nu făcuse nimic toată ziua, nu era obosită. Se întinse, se uită la plafonul de pânză al cortului şi se gândi la Braden. Cum putea să nu se gândească la el? Desigur, tatăl ei îi ocupa gândurile într-o mare măsură, dar Braden era acolo în carne şi oase şi nu putea să-l ignore.

O stârnea atât de mult încât se simţea ridicol şi cum se putea oare ca el să nu-şi dea seama? Era foarte perceptiv. Chiar acum, când examinaseră harta cu multă atenţie, ştiuse motivul pentru care ea se ridicase atât de prompt: se atinsese de ea. Coapsa lui lângă a ei trezise pofte carnale şi dacă ar fi rămas în aceeaşi poziţie, Charley ar fi cedat tentaţiei.

Se întoarse pe o parte, dar era încă trează când Braden veni în cort. Nu vorbi, totuşi, hotărând că era mai

bine să-l lase să creadă că dormea.

Ascultând zgomotul pe care-l făcea dezbrăcându-se, era ca şi când de fapt îl privea. Putea să vizualizeze pieptul lui larg şi bronzat, abdomenul plat cu muşchii tari şi şoldurile înguste. Forţa braţelor sale, picioarele musculoase. Auzi foşnetul nailonului pe pielea lui când se vârî în sacul de dormit. După care se făcu linişte.

Charley ascultă ritmul respiraţiei lui, aşteptând ca aceasta să devină profundă. Când va adormi el, ştia că va adormi şi ea. Numai atunci se va simţi în siguranţă, dar nu era sigură dacă din cauza lui sau a ei însăşi.

Tresări când vocea lui rupse tăcerea.

— N-ai adormit încă, Charley?

Ea nu răspunse.

— Poate fi din cauză că m-ai aşteptat?

Ce bărbat îngâmfat! îşi scoase capul afară să se uite la el, dar era prea întuneric şi nu-i vedea decât conturul.

— De ce aş face aşa ceva?

— Pentru că bănuiesc că începi să te bucuri de momentele pe care le petrecem împreună.

— Sper că nu vii din nou în sacul meu.

— N-aş visa aşa ceva, este mult prea incomod. Dar dacă ne-am uni sacurile de dormit, am avea spaţiu să…

— Du-te naibii! ţipă ea. Crezi că dacă am uitat o dată de mine poţi să te porţi grosolan ori de câte ori ai chef?

— Să mă port grosolan? Aşa ai simţit tu? Asta crezi că am făcut? făcu o pauză, dar Charley putu auzi că respira iritat. Apoi continuă: Iartă-mă Charley. Tonul lui era plin de sarcasm. Îmi pare cu adevărat rău. Adu-mi aminte să nu te mai ating sau să te mângâi din nou.

Rămase tăcut şi Charley ştia că trebuie să-şi ceară scuze, dar dacă o făcea sfârşeau unul în braţele celuilalt şi nu voia asta. Era mai bine să-l lase să creadă ce voia.

În cele din urmă adormi, dar i se păru că nu trecuseră decât câteva minute când Braden o trezi dimineaţa.

* * *

O zi grea fu urmată de o altă zi grea. Braden nu avea

linişte în urmărirea obiectivului lor. Nu au mai existat evenimente intime între ei şi nu i-a acordat nicio favoare. De fapt, i-a dat o macetă şi a pus-o să-şi facă partea ei de treabă.

Mâinile i se umplură de băşici şi de bătături, dar nu se plânse niciodată. O dureau braţele şi umerii şi muşchii protestau, dar merse mai departe. Asta ceruse şi ar fi fost fatal să se plângă.

Dacă ar fi fost puţin mai indulgent şi n-ar fi împins mereu lucrurile la limită. Dacă ar fi luat-o în considerare din când în când şi n-ar fi tratat-o cu indiferenţă. Părea de fapt mai prietenos cu Jorge şi Coyaso decât cu ea.

Singura latură bună era că noaptea dormea, epuizată. Braden şi chiar tatăl ei fuseseră daţi uitării. N-ar fi fost în stare de nimic altceva, chiar dacă ar fi dorit.

Conversaţiile cu Braden se concentrau exclusiv asupra culturii incaşilor. Amândoi evitau subiecte personale şi nici măcar printr-o clipire nu sugera că este atras de ea. O ignora total când se duceau să se culce şi, în schimb, Charley descoperi că era înfometată de el. O mângâiere delicată, un sărut uşor, câteva cuvinte simţite ar fi fost de-ajuns. Dar nu se întâmpla nimic. Absolut nimic.

În cele din urmă, tratamentul lui o făcu irascibilă şi când o critică pentru că n-a tăiat o potecă suficient de repede, se răsti iritată la el.

— Mi-ajunge. Când o să-ţi dai seama că nu sunt construită ca voi, bărbaţii? Că nu pot să ridic şi să tai la fel de uşor şi repede ca tine?

— Ştiu deja asta. Tu ai fost aceea care ai vrut să fii tratată ca un egal. Acum dai înapoi, nu-i aşa?

Zâmbetul lui ambiguu o înfurie pe Charley şi mai mult şi nările i se dilatară când îl înfruntă, ochii albaştri îi sclipiră şi îşi strânse pumnii.

— Nu, nu dau înapoi. De fapt, consider că mă descurc foarte bine şi dacă ai fi suficient de bărbat să recunoşti acest lucru, ai recunoaşte.

Ce naiba e cu tine că-mi stai în spate tot timpul? Nu era îngrijorată că indienii ascultau pentru că nu înţelegeau

engleza, deşi priveau scena cu o expresie evident curioasă. E pentru că eşti frustrat? E din cauză că refuz să mă culc cu tine? Asta e? Dumnezeule, dacă numai la asta te gândeşti, mi-e milă de tine.

Ochii lui deveniră reci şi gura i se înăspri.

— Este evident că asta ai în minte. Poate că ar fi mai bine să ne satisfacem dorinţele chiar acum. Se apropie ameninţător de ea. Poate că ar trebui să ne descotorosim de această energie pe care o foloseşti într-o direcţie greşită.

— Stai la distanţă de mine, ţipă ea.

— De ce? Pe faţa lui apăru o expresie răutăcioasă şi mâinile i se îndreptară spre ea s-o prindă în braţe. De ce aş face-o? Te comporţi ca un copil, Charley. Dacă nu accepţi să fii criticată, n-ar fi trebuit să vii.

Îl privi furioasă.

— Dacă această critică ar fi justificată, aş fi prima s-o accept, dar numai pentru că nu sunt la fel de tare ca voi trei, mă deranjează cel mai mult când mi se spune să muncesc mai mult. Am lucrat peste puterile mele săptămâna aceasta, fără să mă plâng. Uită-te la mâinile mele! Uită-te la ele! Sunt mâinile unei tinere care nu face treabă?

El se încruntă când se uită la mâinile ei.

— N-am ştiut.

— Nu, n-ai ştiut, nu-i aşa? Erai atât de pornit să mă pedepseşti încât nici nu ţi-a trecut prin minte cum să mă ocroteşti puţin. Atâta timp cât am ţinut piept, nu te-ai gândit decât cum să mă pedepseşti.

— Am făcut ce trebuia să fac. Nu poţi nega faptul că am făcut progrese.

— Nu, nu neg şi sunt dornică să continui aşa cum o facem, dar nu accept o critică nedreaptă.

Îi luă maceta din mână şi o puse pe măgar.

— Hai să mergem mai departe.

Glasul lui era ferm, dar fără vreo urmă de scuză. Charley nici nu se aştepta la aşa ceva, şi nici nu se aşteptase ca el să-i ia maceta. Voia să muncească. În plus,

dacă nu mai lucra cu maceta, mâinile i s-ar fi muiat şi când Braden o s-o pună din nou să lucreze îi va fi şi mai greu.

Dar nu dădu glas gândurilor ei. Va aştepta până dimineaţă şi va continua aşa cum o făcuse în ultimele zile, indiferent ce va spune Braden.

A doua zi, totuşi, el nu făcu nicio obiecţie ca ea să folosească maceta şi speranţa lui Charley pentru o bătălie verbală se spulberă. De fapt, el părea că se aştepta de la ea să facă acest lucru şi dacă simţise o remuşcare ieri, azi nu mai simţea niciuna. Merseră timp de mai multe ore. Nu era un drum prea greu, dăduseră de porţiuni netede, largi şi deschise unde nu era hăţiş aproape deloc şi când Braden îi întrebă pe indieni, aceştia răspunseră că era o veche aşezare incaşă.

Braden îşi scoase imediat aparatul de fotografiat şi făcu o serie de fotografii. Remarcă un semicerc de pietre acoperite aproape complet de iarbă şi plante şi care nu era vizibil la prima vedere.

— Evident, un fel de curte, spuse el, şi notă ceva pe harta lui ca să poată să se intereseze despre ea mai târziu.

Începu s-o irite că vorbea numai când era ceva mai interesant de discutat. N-o întreba niciodată cum se simte sau cum face faţă. Nu întreba niciodată dacă ar vrea să se odihnească. Nu vorbea niciodată despre viaţa lui sau despre hobby-urile lui şi nici prea mult despre tatăl ei. În afară de incidentul din ziua precedentă, când i se păruse că distinge o oarecare compasiune, acesta era tot interesul personal pe care-l manifestase faţă de ea. Şi azi nu era nicio diferenţă faţă de vreo altă zi.

După masa de prânz, Coyaso se opri subit şi începu să vorbească repede şi însufleţit şi să arate ceva.

— Ce este? îl întrebă ea pe Braden, dornică să afle. Nu se afla nimic în faţa lor, cu excepţia unei văi cu un râu pe fundul ei şi după vale un alt lanţ de munţi aparent nesfârşiţi. Nu putu vedea niciun semn de aşezare.

— Dacă o ţinem de-a lungul acestei văi şi a râului până la poalele munţilor, arătă el în aceeaşi direcţie ca indienii, îl traversăm unde se întâlneşte cu un alt râu mare,

apoi continuăm pe linia acelui munte, în valea următoare găsim indieni al căror şef, Sinchi Kooto cum îi spun ei, este un ochi albaştri.

Şeful lor era un alb! Charley se uită cu ochi mari la Braden.

— Nu crezi că…

— Nu, n-ar putea fi tatăl tău. E mult timp de când Coyaso a fost aici ultima oară.

— Dar poate că vorbeşte despre bărbatul care ai zis că a murit?

— Nu cred, se încruntă el. Aceştia nu sunt indienii la care mă refeream.

— Dar există vreo şansă ca tatăl meu să fie acolo?

— Există toate şansele, desigur, şi trebuie să explorăm fiecare posibilitate.

Sângele lui Charley începu să fiarbă.

— Cât crezi că ne ia ca să ajungem acolo?

— Vreo două zile.

— Putem să parcurgem drumul mai repede?

— Cred că avem un ritm bun.

Timp de o secundă, chipul lui se îmblânzi.

— Cred că te străduieşti destul.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

— Nu, nu mă străduiesc de-ajuns. Dar era surprinsă că spusese aşa ceva.

— Nu? Dă-mivoie să mă uit la mâinile tale. Le luă şi le studie pielea tare. Nu arată ca mâinile unei doamne!

— N-am spus niciodată că sunt o doamnă. Îmi place ceea ce fac.

— Ai scăzut şi în greutate.

Observase acest lucru? o surprindea.

— Totdeauna slăbesc când merg într-o expediţie.

— Nu e bine pentru tine.

— Nu mă simt bolnavă.

— Poate nu acum, dar n-am ajuns unde trebuie şi avem de făcut calea întoarsă. Cred că trebuie să laşi greul pe mine, pe Jorge şi Coyaso.

— Nu vreau favoruri.

— Nu-ţi acord nicio favoare, mă gândesc la sănătatea ta. Nu vreau un invalid în expediţie.

Şi spunea adevărul. Muncise din greu, mai mult ca niciodată în viaţa ei. Tatăl ei n-ar fi lăsat-o să facă atâta efort fizic. Şi se aflau la o distanţă atât de mare de civilizaţie încât ar fi fost imposibil s-o ducă repede înapoi dacă ar fi căzut bolnavă. Dar n-avea intenţia să-i dea posibilitatea să spună că nu-şi dă silinţa.

— Pot să fac faţă, spuse ea liniştită.

— Şi eu îţi spun s-o iei mai uşor.

Avea o notă dură acum în glas şi se uită la el cu răceală.

— Este un ordin?

— Da!

— Foarte bine, domnule, adăugă ea în glumă şi ceva poznaş din ea o făcu să-l şi salute, deşi ştia că nu apreciază acest lucru. De fapt, se încruntă. Nu mai zise nimic şi-şi continuară călătoria.

O dată ce Charley nu mai avu nimic de făcut decât să-i urmeze pe bărbaţi şi măgarul pe care-l botezase „Voinicul” pentru că era credincios şi puternic, avu mai mult timp să se uite în jur. Valea era strălucitor de verde şi un vârf apropiat era în întregime clădit din dale imense de piatră suprapuse şi înclinate în aceeaşi direcţie. Iar cerul era senin şi albastru intens, cum nu era niciodată în Anglia.

Potecile îi duceau pe la marginea unei păduri de junglă, cu o cascadă sclipind printre ramuri. Papagalii şi alte păsări colorate strălucitor zburau ici şi colo. În cele din urmă ajunseră la un platou înalt, acoperit de iarbă verde. Voinicul era în elementul lui şi deciseră să campeze pentru noapte acolo.

Charley le găti mâncarea, peşte proaspăt prins de Jorge şi porumb fiert, după care banane şi mango, pe care le culeseseră pe drum, iar apoi nu mai era nimic de făcut decât de mers la culcare.

Charley era emoţionată că se apropia de tabăra indiană unde era posibil să-l găsească pe tatăl ei sau cel

puţin va putea vorbi cu albul de acolo. Ochi Albaştri cum îi numeau indienii Quéchua pe toţi albii.

Cine era oare! Ce le putea spune? Braden era singura persoană cu care vorbise de săptămâni de zile, cu excepţia limbajului semnelor, cu Jorge şi Coyaso. Va fi atât de bine să vorbească şi cu altcineva!

Braden veni şi el în cort pe când ea stătea cu braţele în jurul genunchilor.

— Pari mai fericită, comentă el în timp ce începu să se dezbrace.

— Simt că suntem pe punctul de a afla ceva în cele din urmă.

— Nu e din cauză că nu te mai omori cu munca grea?

Se uită iritată la el.

— Îţi pare rău că mi-ai spus că nu trebuie să mă mai omor? Nu da vina pe mine, Braden, n-a fost ideea mea. Sunt dornică că muncesc. Totdeauna am fost. Tu ai fost acela care ai spus că nu sunt capabilă. N-am dovedit că sunt?

— O, da, ai dovedit-o, spuse el tăios, dar ce te aştepţi să fac, să te felicit? Femeile care fac munci de bărbat nu mă impresionează. N-am reuşit niciodată să înţeleg ce vor să dovedească.

— În ceea ce mă priveşte, am făcut-o întotdeauna pentru tatăl meu. A vrut un tovarăş, un partener şi am făcut tot posibilul pentru a fi cum şi-a dorit.

— Şi nu i-a păsat că frumoasa lui fiică s-a îmbrăcat şi a acţionat ca un băiat şi probabil n-a încercat experienţa magiei şi emoţiei de a deveni o domnişoară atrăgătoare, de a fi curtată şi de a se îndrăgosti.

— Am avut o mulţime de prieteni, protestă ea. Nu plec deloc de acasă, ştii?

— Dar n-ai avut niciodată o relaţie serioasă.

Bărbia ei se ridică sfidător.

— Cine ţi-a spus asta?

— Mama ta.

— Nu avea dreptul. Ce ţi-a mai spus despre mine?

— O, una-alta. E păcat, Charley. Mare păcat.

Îi scoase bentiţa din păr şi când buclele negre îi căzură i-l aranjă din nou în jurul umerilor.

— Eşti o domnişoară foarte frumoasă. Ar fi trebuit să porţi rochii frumoase şi să te întâlneşti cu cineva potrivit şi nu să rătăceşti prin junglă cu exploratori înăspriţi ca mine. Nu tânjeşti după o poveste de dragoste? Nu doreşti să vină un tânăr cavaler şi să te ia cu el?

— E suficient timp pentru asta, zise ea, sperând că nu-i va auzi bătăile puternice ale inimii.

— Ai douăzeci şi patru de ani. Majoritatea tinerelor de seama ta sunt căsătorite şi cu familie.

— Şi ce-i cu asta? încă nu sunt la vârsta critică şi nu-mi fac probleme din cauza asta.

— Nu, dar dacă continui aşa, vei ajunge la vârsta critică. Tenul tău roz englezesc va avea de suferit şi va arăta mai mult ca o piele tăbăcită.

— Cred că ai un tupeu infernal. Ce aleg să fac cu viaţa mea nu-i treaba ta. Dacă vreau să-mi tăbăcesc pielea, aşa voi face.

— Şi dacă vrei să fii muşcată de o mie de ţânţari, nu-ţi va păsa nici de asta? îi atinse o umflătură pe umăr care-o înnebunise toată ziua. Indiferent cât dăduse cu soluţie contra insectelor, totdeauna era muşcată de ţânţari.

Îi îndepărtă mâna cu o ridicare din umeri şi se vârî în sacul de dormit, întorcându-se cu spatele la el în mod deliberat.

— Mă culc. Noapte bună, Braden.

— Noapte bună, Charley. Vocea lui era mai blândă ca de obicei şi se încordă când simţi sărutul pe ceafă. Ieşiră la suprafaţă senzaţii pe care şi le curmase cu hotărâre zile întregi şi tot corpul o durea de dorinţa ca el s-o ia în braţe. Povestea de dragoste despre care vorbise atât de usturător putea să se înfiripe chiar acolo şi acum, dacă avea o şansă. Acest bărbat era magicul la care se referise el. îi producea mai multă emoţie decât simţise în toată viaţa ei.

Dar rămase cu hotărâre nemişcată şi-l auzi cum intră în sacul de dormit. În câteva minute, adormise deja. Desigur, sufletul lui nu fusese pătruns de nicio magie. Era

un bărbat dur şi puternic, care-şi găsea satisfacţia şi emoţia în descoperirea unei culturi care existase cu câteva sute de ani în urmă. Ceea ce se întâmpla chiar acolo, nu însemna nimic pentru el.

Capitolul 6

Braden avusese dreptate când spusese că Spencer Blake nu va fi în tabăra indienilor. Charley fu disperată când auzi că nici măcar nu trecuse pe acolo.

— Ştiam că am luat-o pe o cale greşită, se repezi ea asupra lui Braden atât de supărată încât ar fi putut să-l lovească. Trebuia să fi mers pe ruta cealaltă. Am fi fost acolo acum. Doamne, de ce te-am ascultat?

— Nu neapărat, interveni Braden cu o nerăbdare prost ascunsă. Probabil că tatăl tău a ocolit această tabără. Nu sunt prea prietenoşi, după cum ai văzut.

Într-adevăr, nu erau. Jorge le dăduse semnalul obişnuit în timp ce se apropiau şi aproape imediat fură înconjuraţi de indieni cu arcuri şi săgeţi. îi trebui un timp îndelungat lui Braden să-i convingă că nu le voiau niciun rău. Şi a fost imposibil să-l vadă pe şeful lor. Au aflat, totuşi, că era conducătorul lor de mai mulţi ani.

— Tot drumul ăsta şi n-am aflat nimic! L-am făcut degeaba. Charley era furioasă şi frustrată. Aş putea să te omor.

— Te-ar face să te simţi mai bine, nu?

Şi pe chipul lui Braden se vedea încordare, dar Charley nu credea că din cauză că nu aveau veşti despre Spencer. Atitudinea ei îl înfuria. Dar la ce se aştepta? scrâşni din dinţi.

— Fir-ai să fii. Nu voi mai asculta de tine.

— Fir-ai să fii şi tu, Charley Blake, îi replică el cu sălbăticie, ochii scânteindu-i ca argintul topit. Mama ta şi-a pus toată încrederea în mine. Dacă n-ai încredere, atunci îţi sugerez ca eu să merg înainte şi tu să te întorci acasă.

— Ştii că asta e imposibil, se răsti ea.

— Atunci, taci din gură şi ne continuăm călătoria.

— Tot pe drumul ăsta vrei să continuăm?

— Întocmai.

— Nu vrei s-o scurtăm şi să scutim o mulţime de timp?

— Ar fi o rută al naibii de nefericită pe unde sugerezi tu. N-ai reuşi s-o parcurgi. Urcuşul pe munţi e foarte riscant.

Charley ar fi vrut să-i spună că ar reuşi să meargă şi pe acolo, dar asta îşi dădea seama că era nesăbuit. În schimb, ridică din umeri şi-i întoarse spatele. Toate acele mile pe care le parcurseseră şi drumul care mai era în faţa lor. Totul pentru nimic. Era un gând descurajator. Umerii îi căzură şi se simţi subit epuizată.

Când Braden îi atinse umărul cu mâna, se întoarse, cu ochii scânteietori.

— Şi eu sunt trist, îi spuse el. N-am crezut c-o să-l găsim pe Spencer, dar am crezut că cel puţin vom avea veşti despre el. Îmi pare rău, Charley.

— Cu ce mă ajută pe mine părerea ta de rău? replică ea, desprinzându-se. Nu-l va aduce pe tata mai aproape.

El se uită în ochii ei întunecaţi şi reci.

— Nu te arăta lipsită de maturitate, Charley, acuzându-mă pe mine.

— Lipsită de maturitate? exclamă ea. E un lucru de care nu mă poţi acuza.

— Atunci, încetează să insişti asupra a ceva ce nu-i vina nimănui şi hai să ne continuăm sarcina de a-l găsi pe tatăl tău.

Ochii li se întâlniră, rămânând fixaţi unii în alţii câteva secunde şi pentru prima oară Charley nu simţi fiorii emoţiei. Prin vine îi curgea mânie pură. În acel moment, îl ura pe Braden Quest cu fiecare fibră a fiinţei ei.

În cele din urmă se întoarse şi, luându-l pe Voinic de căpăstru, începu să meargă în faţă. Fiecare pas pe care-l făcea era plin de furie şi măgarul, simţindu-i dispoziţia sufletească, se opri subit şi nicio metodă de convingere sau îndemn nu-l făcu pe măgar să se urnească din loc.

Faptul că Jorge şi Coyaso rânjeau, iar Braden încerca din răsputeri să-şi ascundă amuzamentul, nu reuşeau s-o liniştească pe Charley. Se uită cu duşmănie la cei trei.

— Nu ştiu ce vi se pare atât de amuzant. Pun pariu că niciunul dintre voi nu poate face nimic. Voinicul şi-a vârât în cap că nu mai vrea să meargă înainte şi nu-l acuz. Ne-ai dus pe o rută greşită.

Fără să spună un cuvânt, Braden luă măgarul de căpăstru şi bătându-l încurajator cu palma îi murmură ceva ce nu avea niciun sens pentru Charley. Dar animalul se urni din loc şi tinerii indieni râdeau de se prăpădeau. Charley fierbea toată şi refuză să se uite la Braden în timp ce îşi reluară călătoria.

Zilele ce urmară fură încărcate de tensiune. Charley îl acuza în continuare pe Braden că îi dusese pe un drum greşit şi Braden îi arăta că reacţia ei este deplasată. Noaptea, când intrau în sacii de dormit, atmosfera era insuportabilă. Charley nu putea să doarmă şi ştia că Braden stătea şi el deseori fără să doarmă, dar refuza să stea de vorbă cu el. Era o situaţie de nesuportat.

Apoi, într-o zi, urcară pe un deal şi se treziră la marginea unei alte tabere de indieni. Nu se aşteptau la aşa ceva şi nu-şi anunţară prezenţa în felul obişnuit, iar Charley îşi duse mâna la gură de teamă. Ştia ce periculos poate fi să dai peste o tabără de indieni fără să-i avertizezi.

Braden îl întrebă repede ceva pe Jorge care îi spuse că nu mai călătorise pe acolo şi că nu ştiuse de satul acela.

Charley merse cât mai aproape de ei, uitându-se înspăimântată în jurul ei. Tribul nu părea prea prietenos, arătau într-adevăr mai ostili ca toţi ceilalţi pe care-i întâlniseră şi purtau inele de metal în nas şi nimic altceva pe ei.

Înaintarea lor fu oprită când un rând de indieni le bară calea, şi timp de aproape douăzeci de minute Braden discută cu înflăcărare cu ei. La un moment dat, el arătă spre Charley şi indienii se uitară la ea. Conversaţia se termină prin aceea că fură escortaţi prin sat, cu grupuri de indieni de o parte şi de alta.

— Ce se întâmplă? întrebă Charley, dar Braden nu-i răspunse şi când ajunseră în cele din urmă la ultima colibă de lemn, el îi făcu loc să intre înaintea lui.

Charley credea că fuseseră făcuţi prizonieri şi-l privi întrebătoare pe Braden. El dădu imperceptibil din cap.

Trecură câteva minute bune până ce ochii ei se obişnuiră cu întunericul colibei. Văzu un pat într-un colţ şi un bătrân întins pe el, partea de jos a corpului fiindu-i acoperită cu o pătură stătea cu faţa întoarsă de la ei. Aparent dormea, pentru că nu mişca. Avea părul alb şi ciufulit şi oasele îi ieşeau prin pielea foarte subţire, ca foiţa de hârtie. Charley se gândi că s-ar putea să fie bolnav. Se întoarse încruntată la Braden.

— Ce facem aici? Se aşteaptă de la noi să-l ajutăm pe omul acesta? Deşi Dumnezeu ştia ce ar fi putut ei face. Omul părea pe moarte.

Braden o luă de mână şi o duse mai aproape.

— E tatăl tău.

Lui Charley i se tăie respiraţia şi un fior rece îi trecu pe şira spinării.

— Ce spui? Nu poate fi tatăl meu. Dumnezeule, Doamne, ar fi trebuit…

Cuvintele ei fură întâmpinate de glasul slab al bărbatului de pe pat:

— Cha „ar „ley?

Ochii lui Charley se măriră, aproape umplându-i chipul. Nu putea fi tatăl ei. Era imposibil. Se uită la chipul lui emaciat pe când şi-l întorcea către ea şi apoi cu un ţipăt de durere se aruncă pe pat.

— O, tată. Tată! O, Doamne!

Abia îl putea recunoaşte. Avea ochii duşi în fundul capului şi obrajii scofâlciţi. Părea că se ţine de viaţă ca de un fir nevăzut de aţă.

De ce n-o prevenise Braden? De ce o pusese în faţa faptului împlinit? îşi apropie obrazul de cel al tatălui ei şi lacrimile îi udară acestuia obrazul. Gâtul îi era strâns de emoţie şi putea vorbi.

— Ştiam… că vei… veni…

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu vocea întretăiată şi sufocată, aproape în şoaptă. Părul bărbatului era complet alb. Nu era aşa când pornise în expediţie. Era

argintiu de ani de zile. Cât trebuie să fi suferit!

Cu slăbiciune, îşi întoarse capul dintr-o parte în alta, sorbind-o din ochi pe Charley.

— M-am îmbolnăvit. Dizenterie. Indienii m-au îngrijit.

Nu prea bine, după cum arăta.

— Trebuia să te fi întors cât ai fost în stare.

— Nu… atât de aproape. Charley… atât de aproape.

Efortul de a vorbi era prea mare. Închise ochii şi capul îi căzu înapoi pe pătura împăturită, care-i ţinea loc de pernă. Părea că nu mai respiră.

Charley intră în panică.

— Braden?

El veni lângă ea imediat, luându-i pulsul tatălui ei.

— Doarme, îi spuse el cu delicateţe.

Charley se ridică şi se îndepărtă încet de lângă pat.

— De ce nu m-ai prevenit?

El clătină din cap.

— Nu mi-am dat seama că e atât de bolnav. Am crezut că va fi o surpriză plăcută.

— Ce surpriză? Ce facem? Ajută antibioticele?

— Am nişte pastile pentru dizenterie. I le vom da pe acelea. Apoi, cu lichide şi odihnă o să se simtă mai bine. Dumnezeu ştie ce i-au dat indienii. Slavă Domnului că am adus o mulţime de tablete de purificare a apei. Nu vom risca.

— Crezi că s-a îmbolnăvit pentru că a băut apă contaminată?

— Nu neapărat. Poate ceva din ce a mâncat să-i fi provocat dizenteria.

— Totdeauna eram prevăzătoare când mergeam cu el, şopti ea cu inima frântă.

O trase spre el.

— Charley, nu te autoacuza. Se întâmplă.

— Oamenii mor în junglă, spuse ea, mai mult pentru ea însăşi decât pentru el.

— Tatăl tău nu va muri. Dacă nu răspunde la tratament, mă duc singur şi aduc un elicopter.

— Dar asta va dura săptămâni.

— Nu neapărat. Nu uita că avem deja o potecă făcută. Mersul va fi mai uşor şi de unul singur voi scoate un timp bun.

Charley spera să nu se ajungă la asta. Nu savura ideea de a fi lăsată acolo cu acei indieni care arătau ostili. Dar nici pe tatăl ei nu putea să-l părăsească din nou. Se uită din nou la el şi o duru inima. Era aproape un schelet. Lacrimi amare i de prelinseră pe obraji.

Braden îi luă faţa în mâini şi-i şterse lacrimile cu degetele mari.

— Nu te necăji, Charley. Vom face tot ce ne stă în putinţă.

— Pare atât de bolnav, atât de aproape de…

— Ssst. îi puse cu delicateţe un deget pe buze. Va fi bine, mai ales acum că suntem aici. O să vezi.

O conduse afară şi razele strălucitoare ale soarelui îi răniră ochii. Ea stătea pe trepte, afară din colibă, în timp ce el îşi luă trusa medicală de pe măgar. Jorge şi Coyaso o mângâiară pe umăr, oferindu-i compasiunea lor tăcută. O mulţime de indieni stăteau şi priveau în picioare.

Îl urmă pe Braden înăuntru şi se uită cum îl trezeşte cu delicateţe pe tatăl ei. Pe chipul lui Spencer apăru o încruntătură când îl văzu pe Braden.

— Charley, rosti el slab.

— E în regulă Spencer, e aici.

— Cine… eşti… tu?

Braden zâmbi.

— Nu-ţi aminteşti de mine? Braden Quest. Ne-am întâlnit în Ecuador, acum câţiva ani.

— Da… îmi… amintesc… Şi aţi venit… împreună… să mă… căutaţi?

— Da.

— Foarte… amabil.

— Amabil pe naiba. Am fost convins de două femei foarte atrăgătoare… soţia şi fiica ta.

O undă de zâmbet înflori pe buzele subţiri ale lui Spencer.

— Erau… îngrijorate?

— Ca dracu’. Fiica ta se învinuieşte.

— Charley? Spencer încercă să-şi mişte capul ca să se uite după ea, dar efortul fu prea mare.

— Sunt aici, tată, zise ea, îndreptându-se spre el, reţinându-şi lacrimile care ameninţau să-i năvălească din nou.

— Te… iubesc.

— Şi eu te iubesc, tată.

— Nu trebuie… să te… acuzi.

— Ba da! Ba da! Ar fi trebuit să te opresc. Rupert Billings nu avea dreptul să-ţi umple capul cu poveşti.

— Nu… e… e… adevărat Braden, spune-i… peste…

Vocea îi slăbi, efortul fiind prea mare şi din nou îşi pierdu cunoştinţa.

— Nu e în toate minţile, zise Charley privindu-l tristă pe tatăl ei. Nu-mi poate spune că era pe punctul de a descoperi oraşul pierdut. S-a întâmplat de atâtea ori. Şi când ajungeam acolo, ce găseam? Un oraş, da, dar unul care fusese deja descoperit. Nu cred că mai este vreun oraş nedescoperit. Nu acum. Prea mulţi oameni îl caută de atâta timp.

— N-aş zice că e imposibil, spuse Braden cu blândeţe. Destul de improbabil, da, dar nu cu totul imposibil. Să mergem afară şi să ne ridicăm cortul.

— Indienii nu spun nimic că rămânem?

Trebuie să-i fi observat teama, pentru că râse.

— Nu sunt atât de ostili pe cât par. Nu l-ar fi îngrijit pe tatăl tău dacă ar fi fost.

— Aş dori să dorm înăuntru, cu el.

— Cred că poţi, dar n-ai nicio protecţie împotriva ţânţarilor şi altor asemenea insecte. E mai bine în cort.

— Dacă tata poate să suporte, atunci pot şi eu, protestă ea, deşi o trecu un fior.

Charley se gândi la şobolanul pe care-l văzuse la prima tabără de indieni şi decise că Braden avea dreptate. Nu va dormi deloc de teamă de ce s-ar putea târî peste ea.

— OK, zise ea. Voi dormi în cort, dar numai dacă îl putem ridica chiar lângă uşa colibei.

Mai târziu, Charley reuşi să-l facă pe tatăl ei să ia câteva înghiţituri de supă, dar era disperat de îngrijorată în privinţa lui. Cu siguranţă că n-ar mai fi trăit mai mult de câteva zile, dacă n-ar fi sosit, dar vor avea efect medicamentele lui Braden? Avea nevoie de tratament de spital, dar era prea bolnav şi prea slăbit ca să fie deplasat. Nu va supravieţui unei călătorii, chiar dacă l-ar fi transportat pe calea aerului.

Când Charley se duse să se culce în seara aceea, stătu trează ore întregi, gândindu-se la el. Şi la mama ei, care nu ştia ce se întâmplase. Trebuia să fie înnebunită de nelinişte. Nu numai că soţul ei dispăruse, dar şi fiica ei se confrunta cu pericole. Isobel Blake nu spusese niciodată cât de îngrijorată era când erau ei plecaţi, dar Charley ştia că-şi făcea griji. Uşurarea care se arăta pe chipul ei când îi vedea acasă era grăitoare.

— Charley, trebuie să dormi puţin, îi ghici gândurile Braden.

Fu surprinsă, pentru că era încredinţată că dormea de mult.

— Ştiu, dar mă frământă gândurile. Bietul tata! Ce mult mi-aş fi dorit să-l fi descoperit mai devreme. Nu văd cum îl putem duce acasă.

— Îl vom duce, zise Braden. Va fi o călătorie lungă, lentă şi o treabă grea să-l punem pe picioare, dar vom reuşi, ne vom descurca.

— Pari atât de încrezător. Nu pot să mă gândesc că e atât de târziu. N-ar fi trebuit să las să treacă atât de mult timp până să plec în căutarea lui.

— N-aveai de unde să ştii că e bolnav.

— Am ştiut că ceva nu e în ordine.

— Nu, n-ai ştiut. Tot ce ai bănuit era că şi-a găsit oraşul pierdut.

— E adevărat, admise Charley cu un surâs strâmb în întuneric. Aşa am crezut. Dar ar fi trebuit să ştiu că nu ne alarmează fără motiv. Dacă l-ar fi găsit, s-ar fi dus înapoi altă dată, luându-mă şi pe mine cu el.

Domni liniştea câtva timp, amândoi încercând să

adoarmă, apoi Braden spuse:

— Charley?

— Da?

— Crezi că te poate ajuta dacă te ţin în braţe?

Charley închise ochii şi ştiu că braţele lui Braden ar fi într-adevăr o alinare.

— Aşa cred, răspunse ea şoptit.

— Vino aici, atunci.

Ieşi din sacul ei de dormit şi intră într-al lui şi trupul lui lipit de al ei îi produse o trezire a simţămintelor care fuseseră date uitării în ultimele zile.

O clipă, Charley simţi o slabă bănuială că s-ar putea ca el să urmărească ceva, dar când îi aşeză capul pe umărul lui şi îi murmură cuvinte de alinare în timp ce o mângâia pe păr, începu să se relaxeze şi în câteva minute adormi.

Când se trezi era ziuă şi era în continuare ghemuită la pieptul lui. Se simţea încălzită şi relaxată şi când se aventură să se uite la chipul lui era şi el treaz şi-i zâmbi. Dar când încercă să se desprindă de el, el o ţinu strâns.

— Dă-mi drumul, Braden, spuse ea liniştită, dar ferm. Trebuie să văd ce face tata.

— Câteva minute nu mai contează. Îmi place să te simt lângă mine.

Cu toată onestitatea, Charley recunoştea că şi ei îi plăcea să stea lipită de el. Putea să-i simtă picioarele tari pe toată lungimea lor, fermitatea corpului lui şi pieptul cu păr aspru. Dacă n-ar fi fost situaţia cu tatăl ei, ar fi savurat din toată inima să împartă cu el aceste sentimente de comuniune.

El îi puse un deget pe faţă, schiţându-i conturul nasului şi buzelor, mângâindu-i pomeţii şi pleoapele şi privirea lui era mai tandră decât fusese vreodată.

Dar Charley ştia că e o nebunie să rămână acolo. Erau amândoi prea conştienţi de trupurile lor. Nu ştia de când era treaz, dar era un bărbat viril şi trebuia să fie un iad pentru el s-o ţină în braţe să nu facă nimic.

Recunoscu în sinea ei reţinerea lui. Nu mulţi bărbaţi

în poziţia lui ar fi tratat-o cu atât respect. Se mişcă venind mai aproape de el şi Braden gemu.

— Mă întreb dacă ştii ce-mi faci?

— Am o idee, şopti ea şi ridică ochii să se uite la el.

Gura lui pe a ei era o tortură pură, transmiţându-i un torent de senzaţii prin tot corpul. împotriva voinţei ei, îşi depărtă buzele sub sărutul lui, trăind câteva secunde de delir, uitând de toate grijile.

În timpul sărutului devenit mai insistent, degetele lui trecură de-a lungul gâtului ei, oprindu-se la carotida care pulsa, apoi peste sânii plini. Mângâierea lui era chinuitor de uşoară. Şi cât de dureros de mult tânjea după el!

— Braden, rosti ea slab, arcuindu-se spre el, conştientă de dorinţa lui.

— Mmm?

— Braden, nu mă stârni!

— Ce vrei?

Îi prinse sfârcul sânului şi i-l strânse uşor, făcând-o să-şi piardă respiraţia de plăcere. Şi când deschise gura, Braden i-o închise cu a lui.

Când în cele din urmă îşi luă gura de pe a ei, răsuflarea lui era gâfâită.

— Charley, cred că ar fi mai bine să pleci. Nu mai răspund de acţiunile mele dacă mai rămâi.

Şi nici ea. Simţea că înnebuneşte. Voia ca el s-o sărute la nesfârşit, s-o mângâie şi s-o incite. Dar înţelegea înţelepciunea cuvintelor lui.

Ieşi din sacul de dormit şi el o privi cum se îmbracă. Charley nu mai se simţea de mult stânjenită, dar azi ştia că trupul ei gol îl afecta şi aceasta îi dădu un sentiment suplimentar de satisfacţie.

Deschidea fermoarului cortului când simţi mâna lui Braden pe mijlocul ei. Nu-l auzise ridicându-se şi o făcu să tresară.

— Cred că sunt nebun că te las să pleci. Eşti o femeie adevărată, eşti o femeie în toată puterea cuvântului, Charley.

În momentul următor o împingea afară şi Charley

uită de el când intră în colibă la tatăl ei.

Ochii lui Spencer Blake erau aţintiţi spre uşă, aşteptând-o, dar nu arăta mai bine şi i se frânse inima văzându-l cum zace acolo slab şi fără cuvinte.

— Bună dimineaţa, tată.

— Nu… a fost… un… vis?

Îi zâmbi şi se aplecă să-l sărute pe obraz.

— Niciun vis. Sunt aici şi îndată ce te întremezi te duc acasă.

— Nu cred… că… mă voi… face… mai bine.

Pe Charley o durea inima.

— Prostii. Braden are ceva ce te va face bine. O să te facem bine cât mai curând posibil.

— Eşti… atât… de bună… N-aş fi… putut… avea… o fată… mai bună.

— M-ai iertat că nu sunt băiat? îl întrebă ea zâmbind.

— Niciun… băiat… nu mi-ar fi… putut… face… mai multă… plăcere. Ce face… Isobel?

— E îngrijorată, firește, răspunse Charley, dar e bine. Aş fi vrut să fi avut posibilitatea să-i transmitem un mesaj.

— Nu ştiu… de când… mă aflu… aici.

— De prea mult timp, îi zâmbi Charley.

— Indienii… sunt… buni.

Ea încuviinţă din cap.

— Aş fi murit fără ei.

— Îl voi ruga pe Braden să le mulţumească. Vorbeşte fluent limba lor. îl sărută din nou pe obraz pe tatăl ei. Mă duc să caut un pârâu să mă spăl şi apoi voi petrece toată ziua cu tine. Braden îţi va aduce îndată medicamentele.

Avea lacrimi în ochi când ieşea din colibă şi se grăbi să-şi facă toaleta. Când se întoarse, Braden era cu el.

În cursul zilelor care urmară îl hrăniră cu supă din proviziile pe care le aveau, apă fiartă de la pârâu şi tablete de purificare a apei pentru orice eventualitate. Charley stoarse nişte suc de portocale; ştia că fructele cu coajă nu se contaminau şi încet, încet, Spencer îşi mai recăpătă din forţe. Era capabil să stea în capul oaselor cu ajutorul lor şi spunea că se simte mai bine.

Se interesă de indienii care fuseseră ghizii lui şi plecaseră să aducă ajutoare.

— Nimeni n-a auzit nimic de ei, zise Charley. Mama şi cu mine nu ştiam ce să facem. Nu trebuia să lăsăm să treacă atâta timp. Se îndoia în sinea ei că va putea să aibă suficiente forţe să facă drumul înapoi, un drum lung şi greu.

Într-o noapte, în cort, îşi spuse cu glas tare temerile.

— Sunt de acord cu tine, zise Braden. Cred că cel mai bine ar fi să mă duc înapoi şi să aranjez să fie transportat cu elicopterul.

— Nu vreau să fiu lăsată singură aici, zise ea cu glas scăzut, aproape şoptit.

— E singura posibilitate, răspunse el. Ce s-a întâmplat cu tine, Charley? Unde e femeia curajoasă care a pornit la drum în expediţia asta? Ceea ce poate face un bărbat, pot face şi eu, parcă aşa spuneai? N-ai de ales. Va trebui să aştepţi aici, cu tatăl tău. Sau te duci tu înapoi şi aştept eu.

O umbră de groază trecu pe chipul ei.

— Scuză-mă, sigur că tu trebuie să te duci.

— Îi ai pe Jorge şi Coyaso. Te vor ajuta cât pot.

— Dacă aş putea cel puţin să vorbesc limba indienilor.

— Nu te descurci prea rău. Am văzut limbajul tău de semne. E foarte bun. Plec mâine dimineaţă. Continuă să-i dai tatălui tău din medicamentul ăsta şi încearcă să-l faci să mănânce şi lucruri solide, astfel încât atunci când mă întorc să fie capabil să suporte zborul.

— OK, zise ea înghiţind din greu.

— Vino aici.

Stătea turceşte pe sacii de dormit şi din acea noapte n-o mai sărutase. Charley se strecură până la el şi el o ţinu strâns în braţe.

— Nu eşti atât de rezistentă şi de dură cum vrei să pari, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Este o uşurare, ştii asta? Nu-mi plac femeile

bărbăţoi.

Ea îi zâmbi cu timiditate. Lumina lămpii îi arunca umbre pe chip şi părul lui blond arăta mult mai închis la culoare. Avea nevoie să se bărbierească. îi atinse bărbia cu degetele şi se întrebă de ce nu-şi lăsase barbă. I-ar fi stat bine. I-ar fi ascuns şi cicatricea.

— Îmi place ca femeile cu care am de-a face să fie delicate şi feminine. Îmi place să mi se topească în braţe… Aşa cum se întâmplă cu tine acum! îmi place să poarte haine frumoase şi să aibă părul lung. Pe când vorbea, îi desfăcu bentiţa pe care o purta şi îşi trecu degetele prin părul ei mătăsos şi lung. Mmmm, miroase atât de frumos!

— Ca un izvor de munte? zâmbi ea. Şi-l spălase în dimineaţa aceea în timp ce el se afla la tatăl ei.

— Are un parfum îmbătător. Aş vrea să-l îmbuteliez şi să-l duc acasă şi de fiecare dată când îl miros să-mi amintească de tine.

Ochii lui Charley se măriră. Era oare Braden cel care vorbea astfel?

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu te-am cunoscut niciodată astfel.

— Nu sunt întotdeauna un tiran. Îşi înclină capul şi o sărută pe gură.

— De fapt, pot fi chiar romantic. Dar nu în seara asta. Când voi face dragoste cu tine, momentul şi locul vor trebui să fie cu totul adecvate.

— Când vei face… dragoste cu mine? întrebă Charley cu glasul înecat de emoţie şi înfierbântându-se numai la un asemenea gând.

— Da. De fapt, asta vrem amândoi, nu?

— Nu… nu ştiu. Eu…

O făcu să tacă sărutând-o din nou şi braţele lui Charley se încolăciră după gâtul lui. Da, era ceea ce dorea, ceea ce dorea foarte mult. Dar era împotriva oricărui jurământ pe care-l făcuse. Şi Braden n-o iubea. Nu rostise niciun cuvânt.

— Noapte bună, Charley. Du-te în sacul tău. Şi eu trebuie să dorm puţin, dacă o să plec în călătorie mâine.

Charley se strecură în sacul ei de dormit.

— Cât crezi că-ţi va lua? Şi trupul ei ardea de dorinţa de a-l simţi din nou.

— Vreo două săptămâni, cel puţin. Aşa presupun.

— O să-ţi duc dorul.

— Şi eu. Se vârî şi el în sac. N-am vrut să te iau cu mine, Charley, ştii asta, dar trebuie să-ţi recunosc curajul. Mă îndoiesc că voi mai întâlni pe cineva ca tine.

Şi ea ştia că nu va mai întâlni pe cineva ca Braden. Dacă o va părăsi după ce vor ajunge acasă cu tatăl ei, va rămâne singură pentru totdeauna. Niciun alt bărbat nu se va putea compara cu el. Indiferent ce-şi spunea sieşi, îl iubea pe Braden şi-l va iubi întotdeauna.

Capitolul 1

Zilele se scurgeau cu greu după ce Braden părăsi tabăra indienilor. Charley îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu tatăl ei, vorbindu-i, hrănindu-l, spălându-l. Nu părea să se întremeze cine ştie ce şi era profund îngrijorată. Pielea îi era întinsă pe trupul scheletic. Chiar şi efortul de a sta în capul oaselor era prea mare pentru el şi Charley începu să se îndoiască dacă se va face suficient de bine pentru lunga călătorie până în Anglia.

Puteau, e drept, să-l ducă la spital la Lima, dar ştia că tatăl ei ar prefera să meargă acasă. Şi ea ar fi preferat acest lucru. Era reconfortant să te afli în ţara ta natală.

Nopţile erau cele mai rele. Stătea trează în cort şi ar fi dorit ca Braden să fie cu ea. Deşi indienii nu erau ostili, nu erau nici din cale afară de prietenoşi. O priveau de la distanţă, numai copiii ce se mai apropiau. Jorge şi Coyaso erau intermediarii ei şi nu ştia ce s-ar fi făcut fără ei.

Tatăl ei vorbea adeseori despre oraşul pierdut.

— Mi se frânge inima la gândul că eram atât de aproape.

— Mai crezi încă în povestea lui Rupert Billings? îi era greu să nu-şi trădeze scepticismul din glas.

— Desigur. Şi mă voi întoarce. Toată viaţa am visat să găsesc oraşul pierdut al incaşilor. Nu pot renunţa acum.

— Data viitoare vin cu tine, spuse ea cu blândeţe şi

nu-i aminti că numai cu câteva zile înainte îi spusese că nu va mai trăi.

Îşi puse mâna peste mâinile ei.

— Te iubesc, Charley.

Vinele albastre erau proeminente pe dosul mâinilor lui, iar pielea aproape translucidă. Charley îl ţinea de mână şi-i venea să plângă. Tatăl ei fusese atât de puternic şi activ, un bărbat foarte solid pentru vârsta lui şi nu putea suporta să-l vadă în halul acela.

În fiecare zi îl aştepta pe Braden să se întoarcă şi în fiecare seară se ducea să se culce şi se ruga. Trecusră şaisprezece zile până auzi zgomotul de neconfundat al elicopterului. Jorge şi Coyaso îi avertizaseră pe indieni la ce să se aştepte şi aceştia ajutară la eliberarea unui loc unde Braden să aterizeze.

Charley alergă spre el şi îndată ce Braden coborî se aruncă în braţele lui. Nu-i păsa ce crede. Fuseseră cele mai lungi două săptămâni din viaţa ei.

Braţele lui erau reconfortante în jurul ei. Simţi că-i aparţine şi că acela era adevăratul ei loc. Era un gând ridicol, dar nu-i putea rezista.

— Cum e tatăl tău? Chipul lui era grav.

Credea oare că entuziasmul ei de a-l vedea era din cauză că tatăl ei era mai bine?

— S-a întremat puţin, dar foarte puţin. Mi-e atât de teamă.

— Îl vom încredinţa imediat unor mâini pricepute. Acesta este doctorul Lago. A venit să-i facă un control tatălui tău înainte de a-l transporta.

Charley nu-l observase pe celălalt bărbat. Acum se întoarse şi văzu un om scund, cu pielea închisă, cu ochelari cu rame aurite şi cu un cap chel, strălucitor. îi întinse mâna.

— Vă mulţumesc că aţi venit. Vă sunt foarte recunoscătoare.

— Daţi-mi voie să-l consult pe tatăl dumneavoastră.

— Bineînţeles. Charley îl conduse la coliba tatălui ei, urmăriţi de o mulţime de copii indieni curioşi.

Doctorul îl examină atent pe Spencer Blake în timp ce Charley îl urmărea neliniştită. îl prinse pe Braden de mână aproape fără să-şi dea seama.

— Nu arată prea bine, nu-i aşa? şopti ea.

El îi strânse degetele.

— E în viaţă, Charley, asta e principalul.

După ce termină să-l examineze pe Spencer, le vorbi în termeni elogioşi.

— Dacă nu-l găseaţi la timp şi nu i-aţi fi dat medicamentul potrivit, nu cred că ar mai fi fost astăzi în viaţă.

— Trebuie să-i mulţumesc lui Braden pentru asta, zise Charley cu lacrimi în ochi. Dacă ar fi plecat cu Alan, ar fi luat o altă rută, era sigură de asta. Alan ar fi ascultat-o şi tatăl ei ar fi murit!

— Am acţionat cum ar fi făcut oricine în asemenea circumstanţe.

— Poate să meargă acasă, în Anglia? îl întrebă cu speranţă pe doctor.

Dar el clătină din cap.

— Mă tem că nu. Nu va rezista la o asemenea călătorie. Abia poate ajunge la Lima. Dar nu vă îngrijoraţi, avem un spital bun acolo. îl vom însănătoşi.

Charley dădu tristă din cap. Era dezamăgită, dar întrucâtva se aşteptase la acest lucru.

— Vino, Charley, spuse Braden. Hai să ne strângem lucrurile şi să plecăm de aici.

Cu ajutorul lui Jorge şi Coyaso, îşi strânseră lucrurile şi le depozitară în elicopter, cu tatăl ei dus cu grijă, pe o targă. Cu strângere de mâini şi cadouri din cămăşile lui Braden pentru cei doi indieni, care aveau o călătorie lungă de făcut, decolară.

Doctorul Lago îl supraveghea atent pe Spencer, în timp ce Braden şi Charley stăteau de vorbă. La Cuzco, se urcară într-un avion care-i aştepta. Spencer plutea într-o stare de semiconştienţă în timpul zborului şi se vedea uşor că n-ar fi rezistat încă unsprezece ore în aer.

Îndată ce fu plasat în spital, Charley îi telefonă

mamei ei care avu o cădere psihică şi plânse, apoi spuse că va fi cu ea cât mai curând posibil.

— Şi acum, acasă, şi o baie foarte necesară, spuse Braden.

Charley era tristă. În ciuda începutului de rău augur, ajunsese să-l iubească pe acest bărbat uneori crud, alteori surprinzător. îi va duce dorul, îi va lipsi nespus de mult.

— Apreciez tot ce ai făcut, Braden, spuse ea cu un zâmbet trist. Nu ştiu dacă aş putea vreodată să mă revanşez.

— Am câteva idei despre asta, dar nu le vom discuta acum şi aici. Hai, Carlos ne aşteaptă.

Charley se încruntă. Presupusese că acesta era capătul drumului în ceea ce-i privea.

— Unde mă duci?

— Acasă, desigur.

— Dar nu e necesar, spuse ea ignorându-şi pulsul care începea să crească. Treaba ta s-a sfârşit. Mă voi duce la un hotel.

Sprâncenele stufoase ale lui Braden se ridicară.

— Charley! Am trei-patru camere care stau goale, ce rost are? îşi luă sacul şi o porni. Şi mama ta poate să stea la mine, zise el peste umăr.

Nu avea decât o alternativă slabă şi inima ei stupidă îi bătea să-i spargă pieptul.

Cu toate acestea, era o minunăţie să facă o baie caldă şi să-şi spele părul direct de la robinet. Erau lucruri considerate de la sine înţelese în lumea civilizată. Şi cât de mult îi lipsiseră!

Îşi uscase părul cu prosopul şi-şi pusese cea mai curată cămaşă şi pantalonii când Braden intră. Petrecuseră atâta timp împreună încât nu-i spusese niciodată că-i încalcă intimitatea atât de brutal. Purta o pereche de pantaloni de culoare albastru-deschis şi o cămaşă albă şi arăta magnific. Nu părea câtuşi de puţin obosit după maratonul prin junglă. Părul îi crescuse în timpul petrecut împreună şi-i stătea bine.

În schimb, Charley se simţea epuizată şi cu hainele în

neorânduială.

— Pot să spăl ceva? întrebă ea simţindu-se prost în pantalonii pătaţi. Mama o să-mi aducă nişte lucruri, dar nu pot ieşi în halul ăsta.

— Menajera mea se va ocupa de ele. Dar ştii că prefer să te văd îmbrăcată mai feminin. Cred că putem să-ţi găsim o rochie sau două.

Charley se încruntă.

— Bineînţeles, orice bărbat ţine în garderobă haine de damă pentru orice eventualitate.

— De fapt, aparţin unei prietene. Sunt sigur că nu va avea nimic împotrivă să ţi le împrumute.

O prietenă, care îşi lăsase hainele acolo? Charley simţi un val de gelozie pe care şi-l curmă imediat. Viaţa particulară a lui Braden n-o privea. Dar să poarte hainele unei femei necunoscute, asta era o altă poveste.

— Mulţumesc pentru ofertă, dar nu vreau. Mă descurc cu ce am.

Gura lui se strânse de iritare.

— Dacă vei lucra pentru mine, nu vreau să arăţi aşa.

— Să lucrez pentru tine? De mirare, Charley făcu ochii mari. Despre ce vorbeşti?

— O mică recompensă pentru timpul şi efortul meu.

Aşadar, de aceea se oferise s-o găzduiască. N-o făcea din bunătate. Şi spusese că nu vrea nicio plată!

— Intenţionez să-mi petrec cât mai mult timp cu tata, anunţă ea cu o clătinare semeaţă a capului. Îmi pare rău, dar…

— Tatăl tău are nevoie de odihnă. Nu va fi suficient de puternic pentru vizite lungi. Şi mama ta va fi aici în curând, aşa că nu vei avea nicio scuză.

Charley îi susţinu privirea.

— Ce fel de muncă? întrebă ea cu răceală. N-am nicio pregătire deosebită.

— Ştiu asta, zâmbi el, dar nu e nevoie de niciuna. Şi e ceva care îţi va plăcea, aşa că nu e nevoie să te superi din cauza asta.

— O, da, replică ea. Îmi va plăcea să lucrez pentru

tine cum mi-ar plăcea să-mi amputez piciorul.

— Ce entuziasm, zise el ironic. Am avut oarecum impresia că eşti tristă că ne despărţim. Am crezut că s-ar putea să saluţi prilejul să mai petreci puţin timp cu mine. M-am înşelat?

Charley simţi brusc un fior de nelinişte. Fusese oare atât de transparentă?

— Foarte mult, minţi ea cu seninătate. Apreciez ce ai făcut pentru mine, dar pentru modul în care m-ai tratat în timp ce-l căutam pe tata, aş avea nevoie de o analiză dacă e să mai fac faţă la ceva.

— Am făcut ce trebuia. Dacă ţi-aş fi făcut unele înlesniri, putea fi prea târziu când l-am găsit pe tatăl tău.

Ochii albaştri ai lui Charley erau plini de resentimente.

— Ai fi putut folosi metode mai puţin nemiloase.

— Te-am tratat aşa cum l-aş fi tratat pe oricare membru al expediţiei. Dacă ai fi vrut să mă comport altfel, e greşeala ta.

Avea sens ce spunea, dar şi aşa lui Charley îi era greu să-l ierte. Numai spre sfârşit fusese mai bun. Ridică din umeri şi-l privi plină de nemulţumire.

— În ce constă munca pe care vrei să mi-o încredinţezi?

Faţa lui era încordată acum, fără indulgenţa pe care o manifestase mai devreme. Dar asta fusese pentru că vrusese ceva, îşi spuse ea şi era bucuroasă că nu cedase fără luptă. Ca să fie sinceră, nu voia nimic care să-i ţină împreună. Nu avea niciun rost să iubească un bărbat care nu simţea nicio afecţiune în schimb. Interesul lui fusese pur fizic. O ruptură curată era cel mai bun lucru.

— Am o mulţime de note de cercetări pentru noua mea carte care trebuie puse în ordine. Nici Ramón, nici eu nu avem timp să facem asta.

— Cine este Ramón?

— Face munca artistică. îl vei întâlni mâine.

Simţi o undă de interes.

— Despre ce scrii în cartea ta?

— Despre incaşi, bineînţeles.

— A mai rămas ceva de scris despre ei? întrebă ea, surprinsă.

— Această carte e diferită. Am fost abordat de autorităţile de învăţământ care vor să facă istoria imperiului incaş mai atractivă pentru copii.

— Înţeleg, zise Charley, interesul ei sporind. Cum vrei să faci asta?

— Există o singură modalitate. Faţa i se înseninã. Era un subiect pe care-l iubea cu pasiune. O voi scrie din punctul de vedere al unui incaş.

Sprâncenele ei fine se ridicară.

— Şi crezi că vei putea să te transpui într-un asemenea rol?

— În mod sigur. Ironia face că bunicul meu era spaniol şi potrivit lui, unul dintre strămunii noştri a fost unul dintre conchistadorii conduşi în Perú în anii o mie cinci sute treizeci de Francisco Pizaro.

— Atunci, de ce nu scrii cartea din punctul de vedere al unui conchistador?

— Pentru că, fir-ar să fie, nu sunt de acord cu ceea ce au făcut. A fost începutul sfârşitului imperiului incaş.

Charley clătină din cap afirmativ, fiind complet de acord cu el. Se întrebă în ce postură se va plasa el. Va fi interesant să descopere.

— Şi dacă nu vrei să porţi rochiile Estefei, atunci mergem imediat la cumpărături, să-ţi iei altceva.

Schimbarea subiectului o zăpăci pe Charley. Se uită la el o clipă, apoi spuse tăios.

— Nu am bani pentru asemenea lucruri.

— E plăcerea mea. Fac cinste.

— Îţi datorez atâtea deja. Dacă nu suporţi să mă vezi câteva zile în pantaloni, atunci e ghinionul tău.

Din nou sprâncenele sale se încruntară.

— Juanita a făcut de mâncare şi ne aşteaptă la masă. După asta, vom fi gata să ne culcăm.

— Vreau să-l văd pe tata, protestă cu putere Charley. De ce încerca mereu să-i conducă viaţa?

— Probabil că doarme în continuare.

Tonul răstit al lui Braden îi trăda nerăbdarea. Îţi pierzi timpul. Zborul i-a consumat forţele, nu uita.

Ea dădu din cap. Avea dreptate, ca de obicei, fir-ar să fie! Tatăl ei arăta de parcă n-ar fi fost în stare să facă o asemenea călătorie. Dar cel puţin era pe mâini bune. N-ar fisupravieţuit acolo, în junglă, chiar cu ajutorul lor.

— Mă voi duce mâine, zise ea liniştită.

Mâncarea a fost delicioasă. Choclos, la început, adică boabe de porumb cu brânză, urmat de asado, carne slabă de vacă cu unt şi usturoi, chili şi piure de roşii.

Charley refuză desertul. Era ghiftuită.

— Complimentele mele menajerei tale.

Ochii lui cenuşii-argintii se odihniră câteva clipe pe chipul ei.

— Îmi vei lipsi în noaptea asta Charley. M-am obişnuit să împărţim cortul împreună.

Încercând să ignore emoţia unui asemenea gând, tonul lui Charley fu tăios fără să vrea:

— Sper să nu fie o aluzie că ai vrea să împart cu tine şi dormitorul? Dacă asta se află în spatele sugestiei lui, se înşela. Plec la hotel. Nu te voi lăsa să mai mă atingi, zise ea şi se ridică.

— Protestezi prea mult, Charley, spuse el controlându-şi admirabil licărul de iritare pe care-l văzuse în ochii lui. De fapt, cred că amândoi suntem prea obosiţi ca să ne apreciem unul pe altul în seara asta.

O cuprinse cu braţul după umeri şi o conduse la etaj. Deşi braţul lui abia o atingea, îl simţea ca un fier înroşit. În faţa dormitorului ei, el se opri şi o întoarse cu faţa la el. Se aplecă şi o sărută uşor pe gură.

— Noapte bună, Charley.

Se aşteptase la mai mult. Ar fi vrut într-adevăr mai mult şi simţi o dezamăgire acută când el se îndepărtă.

— Noapte bună, Braden, şopti ea. Şi mie îmi vei lipsi.

Dar, de îndată ce puse capul pe pernă, adormi şi când deschise ochii din nou era lumină. Ferestrele erau deschise larg, deşi ştia că fuseseră închise seara trecută şi o briză

unduia perdelele camerei. Se uită la ceas şi apoi sări din pat, consternată. Era aproape amiază. De ce n-o trezise Braden? Tatăl ei putea să creadă că nu-i pasă de el.

Spălându-se repede, îşi căută hainele dar nu le găsi. În locul lor erau două rochii pe umeraşe şi câteva perechi de chiloţi împachetaţi în ambalaje originale şi asta era tot. Foarte amuzant, Braden. Foarte amuzant, într-adevăr.

Îşi puse una din rochii şi îşi perie părul, apoi, fără măcar să se uite în oglindă, alergă la parter.

Menajera o întâmpină zâmbind larg.

— Buenos dias, señorita. Dormit bine, şi?

— Da, da, zise Charley, nerăbdătoare. Unde este Braden?

— Mers la spital. Vine repede.

— La spital, repetă Charley fără să creadă. Fără mine?

— Spus să nu trezim pe tine! Nevoie somn.

— Trebuie să-l văd pe tata, explodă ea. Carlos e aici?

— Nu, dus señor Quest, ridică din umeri menajera, arătând supărată de interogatoriul lui Charley. Lo siento, n-am ştiut. Fac numai ce spune el.

— Nu e vina ta, zise Charley. Sunt atât se îngrijorată din cauza tatii! Poţi să-mi comanzi un taxi?

Femeia dădu din cap.

— Şi, dar mai întâi trebuie să mănânci.

— Nu mi-e foame.

— Señor spune…

— Nu-mi pasă ce spune Braden! exclamă ea. Vreau să-l văd pe tata înainte de a face orice altceva.

— Tatăl tău s-a bucurat de o noapte bună şi acum se odihneşte liniştit. Vocea gravă a lui Braden răsună în spatele ei. Charley se răsuci pe loc. Şi a spus să te odihneşti bine înainte de a te gândi să-l vizitezi.

— Şi tu trebuie să ştii ce cred despre sugestia asta, i-o trânti ea. De ce nu m-ai trezit?

— Dormeai ca un bebeluş, spuse el cu un zâmbet satisfăcut.

Aşadar el îi deschisese ferestrele! Mânia lui Charley

nu mai cunoştea limite. Îţi voi mulţumi dacă nu mai vii neinvitat în camera mea.

Sprâncenele lui Braden se ridicară.

— O, eşti în formă! Eşti supărată.

— Sigur că sunt supărată. Ştii cât de mult vreau să-l văd pe tata. De ce te-ai dus? Ce e el pentru tine?

Un licăr de nerăbdare traversă chipul lui Braden

— Este omul pentru care am umblat trei săptămâni în căutarea lui. Asta este pentru mine. Ce credeai, că o dată ce l-am găsit, nu mă mai interesez de el? O treabă bine făcută şi gata? Am o inimă, Charley. Nu sunt chiar atât de indiferent.

— Ai fi putut să mă păcăleşti, murmură ea în barbă, apoi cu o notă mai îngrijorată: Tata este într-adevăr bine?

Braden dădu afirmativ din cap.

— Foarte slăbit, fireşte, dar nu mai rău. Se va face bine.

— Când pot merge să-l văd?

— Carlos te va duce diseară.

— Dar…

— Niciun dar, zise el ferm. Dacă n-ai ce face, îţi pot găsi eu o mulţime de făcut.

— Ca şi când m-aş putea concentra, se înfurie ea, când tata e…

— Este în cele mai bune mâini posibile, i-o reteză el cu brutalitate.

— Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă m-ai fi lăsat să mă duc la hotel, îl acuză ea. Aş fi putut să ies şi să vin când voiam, în loc să fiu tratată ca o prizonieră.

— Nu eşti prizonieră, spuse Braden.

— Nu? Ai fi putut să mă păcăleşti. Mi se spune când să mă duc să mă culc, când să-l vizitez pe tata. Mi se ia şi îmbrăcămintea. Fir-ai să fii, Braden Quest. Te urăsc.

El râânji.

— Consider că rochia îţi vine de minune. Sunt uimit şi eu. Ţi se potriveşte foarte bine.

Se potrivea gustului lui, cel mai probabil. Era un

galben viu şi deşi i se potrivea, îi dezvăluia prea mult pieptul, având un decolteu prea mare. Nu era genul de rochii pe care le purta de obicei. Braden părea incapabil să-şi ia ochii de la ea.

— Cum am mâncat micul dejun devreme, sunt gata să mănânc de prânz, anunţă el cu anume satisfacţie. Vom mânca împreună. Juanita?

Menajera dădu din cap şi fugi să-şi facă treaba. Charley era înfuriată, dar se abţinea şi-l urmă pe Braden prin casă. Fu un şoc când împinse o uşă grea şi descoperi o piscină închisă.

— Habar n-aveam, zise ea cu ochii măriţi de uimire. Credea că intră în sufragerie. Era exotică pentru a spune cel mai puţin, cu gresie de culoarea apei, plante şi şezlonguri viu colorate.

— O necesitate la Lima, în ceea ce mă priveşte. Perú este o ţară plină de contraste, după cum ştii şi graţie curentului Humboldt oceanul este aici rece în cea mai mare parte a timpului. Oricum, îmi place să fac o baie la micul dejun. Şi cum este o dimineaţă frumoasă, nu cred că avem nevoie de asta. Apăsă pe un buton şi acoperişul de sticlă alunecă şi nu se mai văzu.

Charley era impresionată. Cu excepţia celor patru luni, din decembrie şi până în aprilie, Lima era deseori străbătută de o pătură de ceaţă densă. Ce idee bună! îi oferea ce era mai bun.

El începu să-şi scoată cămaşa.

— N-am înotat azi. Vii şi tu?

Charley clătină din cap.

Braden era acum în chiloţi şi ea întoarse capul într-o parte, dar când auzi că sărise în apă, se uită şi-l văzu înotând în piscină.

N-ar fi trebuit să se simtă timidă, se dezbrăcase de mai multe ori în faţa lui, în cort, dar aici era întrucâtva diferit. Aici era civilizaţie şi oamenii civilizaţi nu defilau dezbrăcaţi unul prin faţa celuilalt.

El se duse până la celălalt capăt al piscinei, execută o întoarcere perfectă, apoi înotă spre ea. Corpul lui era

bronzat, zvelt şi puternic şi nu-şi putea lua ochii de la el.

— Aştept, spuse el, ajungând la margine. Ce e, nu poţi să înoţi?

— Sigur că pot să înot, răspunse ea, indignată.

— Ţi-e teamă că aş putea să te fac să te simţi prost?

— Nu.

— E din cauză că e atât de aproape de masa de prânz?

— Nu, protestă ea. Pus şi simplu nu vreau.

— Mincinoaso, o tachină el. Ştiu ce te opreşte. Ţi-e teamă să te văd fără haine. Dacă ai avea un costum de baie, n-ai ezita. Nu-i aşa?

Sprâncenele i se încruntară maliţios când ea nu răspunse.

— Sunt câţiva bikini ai Estefei pe aici pe undeva. Dar nu sunt cine ştie ce acoperitori şi nu trebuie să-ţi faci probleme.

— Oricum, n-aş putea purta unii dintr-ai ei, răspunse ea semeaţă. N-aş fi purtat nici rochia dacă aş fi avut de ales. A fost un lucru condamnabil. Mă duc la mine în cameră. Mă chemi la masă.

Se întoarse şi nu-şi dădu seama că el se ridicase din bazin. Charley nu fu conştientă de vreun pericol decât când el îşi puse mâinile pe mijlocul ei.

— Braden, lasă-mă! ţipă ea. Cum îndrăzneşti… în secunda următoare, zbura prin aer. Ateriză în apă cu o plesnitură puternică.

Ieşind la suprafaţă, îşi aruncă părul de pe ochi şi se uită cu supărare la Braden.

— Într-adevăr, Charley, trebuia să ştii până acum că „nu” este un răspuns pe care nu-l accept.

— Stai că-ţi arăt eu, spuse ea cu sălbăticie. Ţi-o fac eu…

— Ştiu că vei încerca, dar nu fi sigură că vei reuşi. Între timp, hai să facem o întrecere.

El porni, dar rochia o împiedica pe Charley să se mişte, aşa că şi-o scoase. El înota la celălalt capăt al bazinului.

— Ce performanţă! Şi nu avea în vedere stilul ei de înot.

— Fir-ai să fii!

— Eşti frumoasă când te înfurii. O încolăci cu picioarele şi apoi cu braţele şi Charley se trezi prizoniera lui. Era imposibil să ignore senzaţiile provocate de corpul lui ferm, rece şi, ca să fie sinceră, nici nu voia.

Se gândise, când îl găsise pe tatăl ei şi se întorseseră la Lima, că va fi sfârşitul relaţiei lor. Se resemnase. Acum, acesta era un bonus suplimentar. În loc să se lupte cu el, ar fi trebuit să ia ce i se oferea şi să păstreze cu grijă în memorie ca să poată retrăi când se va întoarce în Anglia.

Gura lui o găsi pe a ei şi ea răspunse inconştient sărutului. Era o soartă crudă care o făcuse să se îndrăgostească de un bărbat care nu manifesta un interes durabil pentru ea.

Sărutul continuă şi iar continuă şi Charley se lipi şi mai mult de Braden. Bătăile inimii ameninţau s-o asurzească. Putea el oare să simtă cum îi bătea inima? Era conştientă că inima lui bătea mai puternic decât normal, dar asta nu însemna că sentimentele lui erau mai adânci decât simpla dorinţă. Bărbaţii erau capabili să aibă o aventură fără să se implice emoţional. Era ceva ce ea nu putea face. Nevoia şi dorinţa pentru un bărbat însemnau în acelaşi timp să-l iubească.

Brusc, Braden se îndepărtă de marginea piscinei şi înotară ca nişte peşti, cu corpurile încolăcite, cu gurile una în alta, despărţindu-se doar să respire.

Era o experienţă extraordinară. Charley se întrebă cât ar fi durat dacă n-ar fi fost întrerupţi.

— Nu-mi face plăcere să vă deranjez, dar Juanita îşi face probleme că se răceşte mâncarea.

Charley ridică ochii şi văzu un bărbat oacheş, arătând bine, care le rânjea. Era îmbrăcat în pantaloni gri şi o cămaşă galben pai cu mâneci scurte, care nu-i ascundeau fizicul puternic.

— Ramón, nu mă aşteptam să te văd azi.

— Evident, veni răspunsul sec.

Simţindu-se puţin jenată de a fi astfel surprinsă, Charley se luptă să se elibereze, dar Braden avea alte idei. Braţele lui din jurul ei se strânseră şi mai tare.

— Ramón, ea e Charley Blake, tânăra despre care ţi-am vorbit. Charley, Ramón El Gordo, partenerul meu artistic.

— Nu mi-ai spus ce frumuseţe este. Ochii noului venit erau foarte admirativi. Bună, Charley. Îmi dau seama că locul ăsta e mai plăcut pentru lucru decât credeam.

— Nu trage concluzii pripite, îl preveni imediat Braden şi suna de parcă ar fi fost gelos, deşi Charley ştia că nu putea fi vorba de aşa ceva.

— Bună Ramón, spuse ea pe un ton vesel. Nu fi prea generos cu complimentele. O dată ce voi pune mâna pe hârtiile tale, s-ar putea să nu le mai găseşti.

— Am impresia că pot să-ţi iert orice, zise el curtenitor.

Ea râse.

— Te asigur că sunt o persoană ignorantă în materie de lucru cu hârtiile. N-am făcut nimic mai deosebit în viaţa mea decât să servesc la o tejghea.

— Câtă modestie! zâmbi el. După toate datele, eşti o femeieexplorator extraordinară. Abia aştept să te cunosc mai bine.

Asta îi spusese oare Braden? Charley se uită rapid la el, dar Braden se încrunta la celălalt bărbat. Se folosi de prilej pentru a aluneca din strânsoarea lui şi să înoate la margine. Imediat, mâna lui Ramón fu acolo s-o ridice din apă, dar prea târziu pentru a-şi da seama că purta numai o pereche de chiloţi de dantelă, prea transparenţi acum că erau uzi.

Dar se comportă ca şi cum era perfect normal să vorbească unui străin aproape dezbrăcat. Nu era la fel de înalt ca Braden, era mai în vârstă decât el, însă masculinitatea lui era evidentă. Nu era atrasă de el ca bărbat. Braden îi ocupa toate gândurile, dar Ramón părea o companie plăcută şi amuzantă Poate că avea nevoie pentru a-şi abate atenţia de la Braden. Era o inutilitate să

devină prea implicată când tot ce putea obţine era suferinţă din dragoste.

— Îmi pare rău în legătură cu tatăl tău. Sunt convins că se va simţi în curând mai bine.

— Aşa sper şi eu. Sunt teribil de îngrijorată.

— Trebuie că îl ajută foarte mult faptul că te ştie aici, aproape de el.

— Nu prea mult, de vreme ce nu mi s-a permis să-l văd astăzi, replică ea. Braden s-a dus la el azi şi nu m-a trezit şi pe mine.

— Atunci permite-mi să te duc eu după masă. Va fi plăcerea mea.

— Charley nu se duce nicăieri după prânz, mormăi Braden cu vehemenţă. Luase un prosop de undeva şi-l aruncă spre ea. Acoperă-te pentru Dumnezeu!

Ramón îl privi suspicios pe Braden. Atitudinea lui îl intriga.

— Dacă Charley vrea să meargă, atunci…

— La tatăl ei mă gândesc, îl întrerupse Braden tăios. I-am promis deja că o duc la spital diseară. Nu te amesteca unde nu-ţi fierbe oala, Ramón.

Celălalt bărbat roşi şi se uită la Charley ca pentru a-şi cere scuze.

Ea ridică din umeri, la fel de surprinsă de cuvintele aspre ale lui Braden.

Braden îi atinse braţul.

— Să mergem să ne schimbăm. Şi când nu-i mai auzea Ramón, îi spuse: poţi să-l ierţi, e căsătorit.

— N-am intenţia să mă culc cu el. Tonul lui Charley era la fel de tăios ca al lui, cu o privire agresivă. Şi tot ce a făcut n-a fost decât să fie prietenos.

— Prea al naibii de prietenos. Şi n-ai dreptul să defilezi goală în faţa lui. Nu-i de mirare că şi-a făcut o idee greşită.

Se uită fix la el.

— Şi cine e de vină că n-am nimic pe mine? Pe tine ar trebui să te critici. Se întâmplă să cred că Ramón este un tip foarte simpatic şi, dacă se mai oferă să mă ducă la

spital, mă duc.

— Nu se va oferi, spuse Braden încrezător.

Nici Charley nu credea că o va face. Cuvântul lui Braden părea să fie lege prin părţile acelea.

Capitolul 8

Când Charley ajunse la spital, fu uimită s-o găsească pe mama sa lângă patul tatălui ei. El dormea şi Isobel părea epuizată şi palidă, dar, cu toate acestea, zâmbi călduros când o văzu pe fiica ei.

— Nu mă aşteptam să vii atât de repede, spuse Charley, îmbrăţişând-o şi sărutând-o.

— Am reuşit să găsesc un zbor imediat. Am intrat în panică după ce ai telefonat. Ca să fiu sinceră, nu credeam că-l voi găsi în viaţă. Şi mi-a fost atât de teamă, după cât de bolnav spui că era, că va fi prea târziu când ajung aici.

— La un moment dat, nici eu n-am crezut că va supravieţui, recunoscu Charley. Nici măcar nu l-am recunoscut când l-am găsit. Lacrimile îi umplură ochii când îşi aminti. O, Dumnezeule, a fost îngrozitor.

— Am vorbit cu doctorul Lago, zise ferm mama ei şi e plin de încredere că tatăl tău va depăşi situaţia şi se va pune pe picioare. Va fi de durată şi o evoluţie lentă, e mai bolnav decât a crezut doctorul la început, dar mi-a spus să nu-mi pierd speranţa.

Charley trase un scaun şi se aşeză şi se uitară amândouă la bărbatul care stătea atât de liniştit, acoperit de cearşaf.

— Se va face bine, spuse Charley. Are o voinţă de fier. A spus chiar că vrea să meargă înapoi. Crede că era foarte aproape de preţiosul său oraş pierdut.

Isobel dădu cu tristeţe din cap, luând mâna inertă a lui Spencer în ale ei.

— Este riscul vieţii lui. Şi dacă asta a spus tatăl tău, nu mă îndoiesc şi că o va face. Dar nu-l mai las niciodată singur, niciodată.

— Nici eu, zise Charley imediat. Voi merge cu el. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Eşti o fată bună, dar în etapa asta a vieţii lui are

nevoie de un bărbat alături. Poate Alan, deşi spune că se căsătoreşte şi Julie nu e încântată de ideea de a o părăsi săptămâni întregi. Dacă Braden ar merge cu el n-aş avea nicio teamă.

Charley pufni.

— Braden crede ca şi mine, că umblă după himere. Nici măcar nu crede în existenţa unui oraş pierdut.

Isobel Blake se încruntă la tonul aspru al lui Charley.

— Ceva îmi spune că voi doi nu v-aţi înţeles.

— Uneori da, uneori nu, ridică ea din umeri. Ar fi trebuit să vezi cum m-a tratat. Sunt convinsă că a crezut că pot face munca unui bărbat.

— Tu i-ai vârât în cap ce experimentată eşti.

— Chiar şi aşa, ar fi trebuit să-mi facă unele înlesniri, mormăi Charley.

— Din cât de puţin l-am văzut pe Braden, nu e genul.

— Poţi să repeţi asta, spuse Charley. Dacă Braden îţi spune să sari, atunci sari. Ştii că n-a vrut să mă lase să-l văd pe tata în după-amiaza asta? Am dormit azi dimineaţă când a venit să-l viziteze şi când m-am trezit era deja plecat.

— Aşteaptă puţin, se încruntă mama ei, nu mai înţeleg. Ce e cu Braden? A făcut treaba pe care l-am rugat s-o facă, ce…

— Bineînţeles, nu ştii, nu-i aşa? o întrerupse Charley cu o grimasă. Insistă ca amândouă să stăm în casa lui în timp ce tata e la spital.

— O, ce amabil, zise imediat Isobel.

— Pe naiba, amabil. Există o condiţie. Trebuie să lucrez pentru el.

— Ce să faci? întrebă femeia mai în vârstă, cu o anumită surpriză.

Charley ridică din umeri.

— Să-i aranjez nişte hârtii pentru noua lui carte.

Ochii Isobelei Blake se luminară.

— Trebuie să fie interesant, iubito.

— Dar nu vreau să fac asta, nu vreau să lucrez pentru el, nici măcar nu vreau să stau cu el.

— Atunci, de ce ai fost de acord?

— Pentru că nu mi-a dat de ales. E genul ăsta de bărbat, mamă.

— Mie mi se pare foarte amabil. L-a găsit pe tatăl tău şi acum ne găzduieşte. Cel mai puţin bine pe care-l poţi face pentru el e să-l ajuţi cu ce are nevoie. Ce fel de carte este?

— Despre incaşi, o informă în silă Charley.

— Iată, iubito. Exact ce ştii. Cred că e o idee minunată.

În acel moment, Spencer se mişcă.

— Isobel? şopti el şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Spencer! Isobel Blake se ridică de pe scaun şi îşi apropie obrazul de al lui. O, Spencer!

Trecură mai multe secunde lungi înainte ca vreunul dintre ei să se mişte şi inima lui Charley se strânse privind această scenă sfâşietoare.

— Şi fiica mea curajoasă. Spencer întinse mâna fiicei lui, trăgând-o în cercul celor dragi. Ce faci, cum te simţi? Braden mi-a spus că eşti foarte obosită.

— Însă nu atât de obosită încât să nu pot veni să te văd. Ar fi trebuit să mă trezească.

— Nu, spuse tatăl ei imediat. A făcut ceea ce trebuia. E un tip nemaipomenit, nu-i aşa? îi rămân dator pe viaţă.

— Charley o să-l ajute să-şi scrie noua lui carte, zise mama ei cu mândrie.

Ochii lui Spencer se măriră.

— Nu-l ajut s-o scrie, mami, râse Charley. Are nevoie să-i pun în ordine nişte note în legătură cu nişte cercetări, aşa ceva. Presupun că va fi interesant.

— Presupui? repetă tatăl ei. Nu e nimic de presupus aici. Îţi va face mare plăcere, ştii bine. E o ocazie minunată. Aproape că merită să fii bolnav pentru asta. Cine ştie la ce poate duce? Poate să-ţi dea o ocupaţie permanentă.

— N-aş primi, zise Charley, iritată.

— De ce nu? se încruntă Spencer.

— Pentru că avem vederi diferite, foarte simplu.

— Nu înţeleg, spuse tatăl ei.

— E uşor. Nu-i plac femeile care se comportă ca bărbaţii. A avut părerea asta despre mine din momentul când am pornit în căutarea ta. îl urăsc.

Părinţii ei fură surprinşi de vehemenţa tonului ei.

— Eşti sigură că nu exagerezi? o întrebă mama ei.

— Şi ce vrea să însemne asta? replică Charley.

— Dacă-l urăşti atât de mult, n-ar trebui să stai în casa lui. Eşti prea încăpăţânată, Charley. Probabil că ai vrut.

Charley se uită îndelung la mama ei.

— OK, poate că am vrut. Dar numai munca mă atrage, nimic mai mult.

— Desigur iubito, zise mama ei.

Rămaseră până ce Spencer dădu semne de epuizare, dar şi atunci Isobel nu voia să-l părăsească.

— Vin aici la prima oră de dimineaţă, îi promise ea.

Carlos îi conduse la conacul lui Braden din Barranco şi ochii Isobelei se măriră când se apropiară. Se făcuse întuneric în timp ce se aflau la spital şi casa era luminată ca ziua.

În timp ce urcară cele câteva trepte de la intrare, Carlos ducând cele două valize pe care le adusese Isobel cu ea, uşa se deschise larg şi apăru Braden care le salută.

I se potrivea casa asta mare, decise Charley. Într-o pereche de pantaloni bej de velur, pantofi eleganţi şi un tricou de caşmir fin, era impunător ca şi ceea ce-l înconjura. Lui Charley îi fu imposibil să-şi controleze ritmul accelerat al inimii. Numai uitându-se la el şi se simţea că-l doreşte.

— Isobel, zâmbi el. Nu ştiam că ai sosit deja. Bun venit în umila mea locuinţă.

— Umilă? întrebă femeia râzând. E magnifică. Nu mi-am închipuit că locuieşti astfel. E foarte amabil din partea ta că te-ai oferit să ne găzduieşti. Urăsc hotelurile.

— Spre deosebire de fiica ta, zise el, neascunzându-şi ironia.

— Am vrut să fiu mai aproape de tati, se apără ea.

— Intraţi, continuă el. Juanita te va conduce la camera ta şi apoi vom mânca ceva. E un drum lung cu avionul de la Londra, îngrozitor, nu-i aşa? Dar sunt convins că te vei simţi bine după un duş.

— De fapt, nu mi-e foame, zise Isobel. Dar sunt frântă de oboseală. Nu vreau decât să mă duc direct să mă culc. Consideri că este îngrozitor de necivilizat?

— Câtuşi de puţin, stimată doamnă. Carlos, du valizele în camera alăturată de cea a señoritei Blake. Şi spune-i Juanitei să vină.

— Valiza albastră e a lui Charley, zise imediat Isobel.

Braden zâmbi.

— Te va iubi la nebunie pentru asta, doamnă Blake. Femeia se încruntă. Charley nu prea are lucruri potrivite de îmbrăcăminte, deocamdată.

— Ai o rochie foarte drăguţă pe tine, draga mea. Trebuie să porţi aşa ceva mai des.

— Aşa gândesc şi eu, rânji Braden, uitându-se la decolteul ei larg şi la arcuirea frumoasă a sânilor.

Charley îl privi cu nemulţumire. Era la fel de rea ca şi cea galbenă, chiar mai urâtă. Se simţea ca o femeie frivolă.

— E nouă, iubito?

— Împrumutată. Aparţine uneia dintre iubitele lui Braden.

— Să facem o precizare. Estefa e pur şi simplu o prietenă.

— O prietenă care-şi lasă hainele la tine acasă? Hmm. Ce prietenă!

— Charley! Isobel era şocată şi ochii i se măriră. E foarte nepoliticos ce spui.

Charley se uită la mama ei, apoi la Braden.

— Scuzaţi-mă. Dar el ştia că nu era sinceră şi păru mai amuzat decât înainte.

— Nu-ţi face griji din pricina fiicei tale, Isobel. Ea şi cu mine ne înţelegem foarte bine. A, Juanita, dânsa este señora Blake. Camera ei este gata?

— Şi, şi, zise imediat femeia. Veniţi pe aici.

— Mă duc să despachetez, spuse Charley.

— Şi după aceea vom lua un păhărel împreună, o opri Braden din drum.

Se întoarse, cu o privire rece.

— Nu cred. Cred că mă voi culca şi eu devreme.

— Vreau să vorbesc cu tine, Charley. Tonul lui arăta că nu acceptă un refuz.

— Despre ce?

— Despre cercetările mele. Vreau să începi să te ocupi de ele de mâine de la prima oră şi cum nu voi fi aici…

— Dacă e despre lucru, bine, răspunse ea şi plecă. Simţi ochii lui fixaţi pe spatele ei şi nu putu să reziste să nu se întoarcă atunci când ajunse în capul scării de marmură.

— Nu mă face să aştept prea mult, o preveni el răspicat.

Charley îşi scoase lucrurile şi le puse în şifonier, se schimbă într-un trening de bumbac roz, se asigură că mama ei doarme şi apoi coborî la parter.

Îl găsi pe Braden în birou. Era o încăpere mare cu fotolii adânci şi mobilă de birou. Stătea în picioare cu un pahar în mână, aşteptând-o. Se încruntă când văzu cu ce era îmbrăcată.

— Trebuia să pui asta pe tine?

— E comod, răspunse ea.

— Dar nepotrivit pentru o doamnă, mârâi el. Ce vrei? Coniac? Scotch? Vin?

— Coniac, te rog.

Îi turnă puţin coniac pe fundul unui pahar mare de cristal şi i-l dădu.

— Stai jos.

Ea ascultă şi sorbi o înghiţitură din lichidul de culoarea chihlimbarului.

Aşezându-se în fotoliul asemănător cu al ei, Braden îşi întinse picioarele lungi, arătând complet relaxat.

— Cum era Spencer în seara asta?

— A dormit în cea mai mare parte a timpului, relată ea şi a fost foarte emoţionat când a văzut-o pe mama.

Braden dădu din cap.

— Mi-a spus azi dimineaţă că are nevoie de ea. Mă bucur că a venit pentru că acum nu mai ai niciun motiv să spui că fugi la spital.

— Trebuie să merg. Am fost numai o dată. Îmi place să merg să-l văd.

— Dar ţi-ai petrece toată ziua la spital, dacă te-aş lăsa!

— Sigur că da. E tatăl meu şi îl iubesc.

— Fireşte. Dar am de lucru pentru tine, o treabă pe care vreau s-o faci şi încă repede.

Charley îl privi cu interes.

— Cine ar fi făcut clasificarea materialelor dacă n-aş fi fost eu disponibilă? Estefa?

— Dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine, aş fi făcut-o eu. Tonul lui Braden deveni brusc tăios. Nu uita că am pierdut un timp preţios căutându-l pe tatăl tău.

— Nu cred că-mi vei permite să uit. Bun, hai să vedem ce am de făcut.

Dădu să se ridice, dar Braden îi făcu semn să rămână în fotoliu.

— Există suficient timp pentru asta. Degustă-ţi coniacul.

Gândindu-se că munca pe care i-o oferise era poate doar un pretext, Charley tot învârtea paharul, încercând să ignore senzaţia furnicătoare care i se transmitea prin membre.

— Te deranjează ceva?

Se uitase absentă la lichidul care se învârtea în pahar, dar acum observă că el îi urmărea mişcările care o dădeau de gol.

— Urăsc să stau şi să nu fac nimic, răspunse ea.

— Vrei să spui că urăşti să stai de vorbă cu mine. Dilatarea nărilor lui îi spuse că un asemenea gând îi displăcea.

— Ai spus că vrei să parcurgem notele tale.

— De asemenea, te-am invitat la un păhărel.

— Nu-ţi place să bei singur?

— Nu contează, dar când am musafiri îmi place compania lor.

— Şi oricine e bine venit dacă Estefa nu-i disponibilă.

Faţa lui Braden se întunecă.

— Ce dracu' ai cu Estefa? Nici măcar n-ai cunoscut-o.

— Nu e nevoie s-o întâlnesc, zise repede Charley. Faptul că îşi lasă hainele aici e o mărturie suficientă pentru genul de relaţie pe care-l agreezi.

— Şi te deranjează gândul că am o aventură sentimentală cu Estefa? Ochii i se îngustară, urmărind-o foarte atent şi Charley trebui să-şi stăpânească atent reacţiile.

— Poţi să ai câte o aventură în fiecare lună. Nu mă interesează.

— Atunci de ce această obsesie? Aduci mereu vorba despre ea.

— Să spunem că sunt intrigată, zise Charley fără să-i pese. Urmează s-o întâlnesc?

— Eterna curiozitate feminină, o ironiză Braden. Însă, da, aş zice că e foarte probabil. Deşi, acum e la Paris.

— Unde locuieşte când e acasă?

— La Lima.

Charley nu-şi putea reprima gelozia iraţională care o făcea să simtă un gust amar. Există numai un motiv ca o femeie să stea aici când propria ei casă era atât de aproape.

— Mai sunt întrebări? Un zâmbet subit îi jucă pe buze. Ştia exact ce gândea ea.

— Nu.

Îşi termină coniacul dintr-o înghiţitură şi aproape se sufocă în timp ce lichidul de foc îi arse gâtul.

— Atunci putem începe să discutăm despre treaba pentru care suntem aici. Se ridică şi traversă camera şi Charley îl urmă, conştientă de atracţia lui. Asta făcea lucrurile mult prea dificile.

El scoase dosar după dosar dintr-un sertar, fiecare plin de note scrise şi pagini tipărite, fotografii şi desene şi Dumnezeu mai ştia ce. Ochii lui Charley se măriră.

— Da, pare un talmeş-balmeş, trebuie să recunosc. Sunt note de câţiva ani aici, lucruri pe care le-am folosit, altele încă nu. Dar s-ar putea să le includ. E nevoie de o sortare şi de o indexare atentă, ca să ştiu exact ce am.

— Pare multă muncă, zise Charley cu o uşoară încruntare a sprâncenelor. N-o să ştiu de unde să încep.

El dădu afirmativ din cap.

— Iniţial am vrut să introduc totul în computer, dar, cum n-ai această aptitudine, lucrăm cu fişe de indexare, referinţe despre note şi fişare alfabetică sau cronologică. Le voi introduce în computer mai târziu. Ultimele mele date se găsesc deja acolo.

— Nu-l ai de mult, nu? Charley era impresionată şi brusc, vru să ştie cum să lucreze la acea aparatură magică. Era o aptitudine de care avea nevoie oricine se îndeletnicea cu afacerile, deşi nu crezuse că are utilitate pentru ea.

— Nu, şi deocamdată mai tatonez. Ramón e un vrăjitor în privinţa asta. Face grafica şi toată munca artistică, lăsându-mă pe mine cu partea reală a scrisului.

Suna foarte interesant şi Charley deveni subit foarte dornică să înceapă. Se uită atentă la paginile scrise. Erau atât de multe şi toate trebuia citite înainte de a putea să le clasifice. îi vor lua săptămâni întregi. Tatăl ei se va face bine cu mult înainte de a fi îndeplinită toată această muncă.

— Acestea sunt fişele, continuă Braden. Le-am dat titluri celor mai multe dintre ele. O să ai poate nevoie de mai multe. Aceasta, de exemplu… Se aplecă peste ea şi luă una din foile de hârtie şi Charley era sigură că nu fusese niciun accident faptul că îi trecuse cu mâna peste sâni.

Îşi ţinu răsuflarea, se depărtă de el şi gura lui se înăspri.

— Aceasta va fi fişată la „mâncare”. Totul e material de bază. Dacă ai întrebări şi nu sunt aici, întreabă-l pe Ramón.

— Când speri să începi să scrii materialul propriu-zis?

— Am început deja, recunoscu el. Dar trebuie să mă opresc să caut diverse date.

Charley era uimită.

— Cu experienţa ta, ai totul în minte?

Braden ridică din umeri.

— Ştiind că ce-l interesează pe un adult şi ce-l interesează pe un copil sunt două lucruri diferite. N-am mai scris o carte pentru copii. Va fi mai greu decât am crezut. Ştii multe despre copii, Charley?

— Nu prea, recunoscu ea.

— E păcat. M-am gândit că m-ai putea ajuta. Îţi plac copiii?

Întrebarea lui o surprinse.

— Presupun că da. Neavând nepoţi sau nepoate, n-am prea avut de-a face cu ei.

— Ţi-ar place să ai copiii tăi?

Râse uşor.

— Ce este asta, un interogatoriu?

— Mă gândeam la cât de puţine lucruri ştiu despre tine. Intenţionezi să te măriţi într-o bună zi sau eşti prea independentă pentru aşa ceva? Cariera de explorator are întâietate?

Era o urmă de ironie în glasul lui care o irită pe Charley.

— Sigur că aş vrea să mă mărit. Ce femeie n-ar vrea?

— Dar nu există cineva special în momentul acesta în viaţa ta?

— Nu.

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Cred că asta mă priveşte, răspunse ea tăios.

— Ceea ce sugerează că n-ai fost, răspunse el imediat. Şi pot să-ţi spun de ce? Nici unui bărbat nu-i place o fată care se îmbracă şi se comportă ca tine. Uită de eliberarea femeilor. Uită de egalitate. Bărbaţilor le place ca femeile să poarte haine drăguţe şi să facă lucruri care li se potrivesc.

Cu alte cuvinte, nu-i plăcea ce face ea. Nu-i plăcea cum se îmbracă. De fapt, nu-i plăcea deloc de ea. O tristeţe

de nespus îi copleşi inima.

— Ai terminat? întrebă Charley şi fu surprinsă cât de liniştită îi era vocea. În interiorul ei tremura ca o frunză.

— Am fost clar în ce ţi-am spus?

— O, da, ai fost clar. Foarte clar, răspunse ea cu amărăciune. Dar, dacă speri că are vreo importanţă, te înşeli. Nu crezi că dacă un bărbat mă iubeşte cu adevărat, mă acceptă aşa cum sunt?

— Să te accepte da, dar să-i placă, poate că nu. Dragostea nu înseamnă să vrei să-i faci plăcere celuilalt?

— Să zicem, spuse Charley cu supărare că n-am fost profund îndrăgostită de vreun bărbat pentru a vrea să mă schimb pentru el. Ceea ce era o minciună. Dacă Braden ar fi iubit-o aşa cum îl iubea ea pe el, ar fi purtat ce i-ar fi plăcut lui cel mai mult. I-ar fi făcut plăcere să se îmbrace elegant pentru el. Avea dreptate în această privinţă. Dar nu era nicio modalitate să încerce să impresioneze un bărbat a cărui opinie despre ea era nulă. N-avea niciun rost. Tot ce se putea întâmpla era să ajungă să pară nebună.

— Asta este o conversaţie ridicolă. Mă duc să mă culc.

Se întoarse şi vru să plece, dar Braden o prinse strâns de braţ.

— Nu încă, nu pleci. Mai devreme, ne-a deranjat Ramón. Acum nu mai e nimeni să ne întrerupă.

Dar, deşi trupul ei ţipa după al lui, Charley ştia că trebuie să-l respingă. Era o nebunie să-l mai lase s-o sărute. Greşise când se gândise că putea să adune amintiri şi să se întoarcă la ele cândva, în viitor. Chinul în dobândirea acelor amintiri nu era decât o tortură.

— Nu, Braden. Charley îi dădu mâna la o parte şi-l împinse cu palmele în piept din toate puterile, dar era ca şi cum ar fi încercat să demoleze un zid de cărămidă.

— Încetează să te mai lupţi. Braden îi prinse încheieturile mâinilor şi i le duse la spate apropiindu-şi corpul de al ei.

Contactul îi sensibiliză fiecare terminaţie nervoasă,

făcând bătălia imposibilă.

— Ce s-a întâmplat? Nu poţi s-o aştepţi pe Estefa? întrebă ea cu glas răguşit. Sunt sigură că e mai libertină cu favorurile decât mine.

— S-o lăsăm pe Estefa în afara problemelor noastre.

— De ce aş face asta, când e foarte evident că face parte integrantă din viaţa ta? Dar dacă nu gândul la ea te stârneşte, atunci ce e? Faptul că trebuie să lupţi. Asta îţi dă…

— Charley!

Grimasa pe care o făcu ar fi trebuit s-o prevină, dar ea continuă:

— Îmi închipui că sunt o raritate, dar chiar şi aşa n-ai dreptul…

— Taci, Charley.

— Dreptul de a umbla cu mâinile pe mine de câte ori ai chef, continuă ea fără milă. Dacă vrei neapărat sex, cred că sunt o sumedenie de fete care abia aşteaptă.

Gura lui o acoperi brutal pe a ei şi un torent de senzaţii fierbinţi îi trecură prin tot corpul. Avusese dreptate să-l ţină în şah. Se simţea în pericol să nu se topească în braţele lui, lupta fiind inutilă. O ţinea ca într-o menghină, sărutul lui devenind tot mai insistent.

Slăbiciunea ei a fost că l-a lăsat să ajungă până aici. Voia aceste săruturi. îl voia aşa cum se voia pe sine însăşi, deşi pentru un motiv cu totul diferit. Încă nu reuşise să depisteze care era motivul lui.

Treptat, rezistenţa lui Charley slăbi şi când îşi dădu seama că nu se mai luptă, sărutul lui Braden deveni mai delicat. Braţele lui nu o mai strângeau atât de tare şi urmă un erotism pur când sărutul lui coborî pe gâtul ei.

Capul lui Charley se lăsă pe spate în timp ce scoase un geamăt inconştient de plăcere. De ce se mai luptase când fiecare părticică din ea striga după el, tânjea după el, îi răspundea?

— O, Braden! Charley nu era conştientă nici cel puţin că vorbise.

Era un strigăt din inimă, smuls de intensitatea pură a

plăcerii.

Gura lui alunecă mai jos, fiecare nasture care-l împiedica fiind desfăcut, până ce-i descheie pe toţi. Charley nu mai era în stare să protesteze. Îşi ridică minile ca să-i scoată bluza treningului, arcuindu-şi corpul către el, oferindu-i-se, invitându-l, cu simţurile stârnite.

Când îi sărută sânii, jucându-se cu sfârcurile lor întărite, simţi că ia foc. Avea nevoie de sprijin, picioarele refuzând brusc s-o mai susţină, incapabile să-i mai suporte greutatea. Bâjbâind în spatele ei, Charley simţi marginea biroului şi se sprijini de el. Acum îşi trecu şi ea mâinile prin părul de pe pieptul lui, cu chipul contorsionat de chinul delicios al senzaţiilor pe care i le provoca.

Voia mai mult, simţea o nevoie dureroasă şi când el îşi ridică puţin capul şi îşi îndreptă spatele, crezu că voia s-o abandoneze. îi prinse repede faţa în mâini şi o trase spre ea, sărutându-i gura, obrajii, gâtul, lăsându-l să înţeleagă că era pregătită pentru el.

— Nu, Charley. Cu delicateţe dar ferm, o îndepărtă de el.

— Dar, Braden, am nevoie de tine. Era un strigăt de protest căruia nu i-ar fi dat niciodată glas dacă n-ar fi scos-o pe jumătate din minţi.

— Nu-mi face nicio favoare.

Charley se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Orice nebun poate să aţâţe o femeie şi s-o facă să-l roage să facă dragoste cu ea. Nu asta vreau.

— Atunci, ce vrei? Ochii ei albaştri erau întunecaţi de durere.

— Ceea ce vreau e… imposibil.

— Ce fel de răspuns e ăsta? întrebă ea furioasă.

— Singurul pe care-l vei primi. Dacă nu-ţi poţi da seama, atunci n-o să fac nimic pentru tine. Mai bine te acoperi să nu răceşti.

Charley tremura deja de mânie, nu de frig. O umilise. O făcuse să se simtă ieftină. O aţâţase în mod deliberat şi, când era pe punctul de a i se oferi, o respinsese. O,

Doamne, cât de mult îl ura! Nu, nu-l ura. îl iubea încă. Lacrimile îi umplură ochii. Era o emoţie crudă. Şi el era un om crud. Fusese crud şi fără milă în junglă şi era la fel de nemilos acum. Ceea ce voia era imposibil. Ce voia să însemne această remarcă enigmatică? îi luă bluza şi o trase peste umeri. Braden stătea lângă uşă şi o ţinea deschisă. Era concediată. Trecând pe lângă el, îl privi drept în ochi:

— Să nu cumva să mă mai atingi vreodată, Braden Quest.

Charley crezu se vede un licăr de durere în ochii lui, dar probabil că era numai închipuirea ei. De ce să fie rănit?

— Voi face clasificarea materialelor pentru că simt că îţi datorez acest lucru, dar de acum înainte relaţia noastră este strict profesională.

El dădu afirmativ din cap.

— Dacă asta vrei.

Nu asta voia, fir-ar să fie, dar era singura modalitate prin care va reuşi să se descurce în următoarele săptămâni. Dacă mai îndrăznea s-o atingă va fi ca un bloc de gheaţă în braţele lui, deoarece o umilinţă era de-ajuns.

Îndată ce ajunse în camera ei, controlul lui Charley se frânse. Lacrimile i se prelingeau pe obraji şi ajungeau pe bărbie. Nu făcu nimic să le oprească, ci căzu în genunchi şi îşi luă capul în mâini pe marginea patului. Sughiţuri tăcute o scuturau. Refuză să facă vreun zgomot, ca nu cumva să audă Braden şi să vină să vadă ce se întâmplă. Ar fi fost ultima înjosire posibilă.

A doua zi când se trezi, Braden deja plecase. Sună la spital şi i se spuse că tatăl ei petrecuse o noapte liniştită.

— Sunt bucuroasă că eşti aici, mami, îi spuse ea la micul dejun. Altfel, n-aş fi putut face munca pe care mi-o cere Braden. Ar fi trebuit să mă duc să-l văd pe tata.

— Îi voi transmite dragostea ta, zâmbi Isobel. Vii deseară, desigur?

— Încearcă să mă înlocuieşti.

— Nu ştiu cum o să fiu în stare să-l răsplătesc pe

Braden pentru că l-a găsit pe tatăl tău.

— Nu mi-aş bate capul să încerc, zise Charley tăios. Îşi ia răsplata prin mine.

Isobel Blake se încruntă.

— Eşti îndrăgostită de Braden?

Charley se uită încruntată la mama ei, inima bătându-i ca un ciocan.

— Ce te face să spui aşa ceva? îl urăsc. Nu e evident?

— Nu, nu e, răspunse femeia ferm. Nu te-am mai văzut niciodată aşa. Te schimbi, fetiţa mea, când îi rosteşti numele şi seara trecută aerul părea încărcat de electricitate. Şi nu vorbesc de tensiune sau ostilitate, deşi i-ai vorbit agresiv.

— Te înşeli, mamă, nu e nimic între mine şi Braden.

Mama ei zâmbi înţelegător şi clătină din cap.

— Cred că se numeşte limbajul corpului astăzi şi cu certitudine laşi impresia că Braden te atrage.

Dându-şi seama de inutilitatea de a continua să nege, Charley ridică din umeri într-o atitudine expresivă.

— Nu mi-am dat seama că eşti atât de perspicace, mamă. Credeam că îmi ascund sentimentele destul de bine.

— Atunci, îl iubeşti?

— Da, nebuneşte.

— Şi Braden?

— Dumnezeu ştie ce simte. Doresc din toată inima să reuşesc să-l ajut cu lucrarea pe care m-a rugat să i-o fac. O să mă omoare statul aici.

— Estefa aceea pe care ai menţionat-o. E îndrăgostit de ea?

— Spune că nu, dar nu-l cred.

— Ţi-a făcut vreodată, vreau să spun, tu şi el…

— Dacă te referi la avansuri, atunci răspunsul e da. Dar n-am însemnat nimic pentru el, adăugă ea repede. Cred că e frustrat că Estefa nu-i aici. Tot ce sper e să plec înainte de a se întoarce de la Paris. N-aş putea să suport să-i văd împreună.

Mama ei rămase gânditoare, nu mai zise nimic şi

curând după aceea plecă împreună cu Carlos la spital. Charley se îndreptă spre biroul lui Braden. Se aşeză la birou şi începu să citească primul dosar cu note.

Scrisul lui Braden era greu de descifrat, dar, după o vreme, se obişnui cu el şi curând se pierdu în lumea incaşilor.

— Trebuie să fie interesant!

Charley îşi o duse o mână la gură, brusc şocată să-l vadă pe Ramón El Gordo stând în faţa ei.

— M-ai speriat de moarte, îl acuză ea.

— Scuză-mă n-am avut intenţia. Ce faci? Juanita mi-a spus că stai de ore întregi aici. Cred că e cazul să te opreşti şi să bem o ceaşcă de cafea.

Ce atrăgător era accentul lui! Se uită la ceas, uimită cât de repede trecuse timpul.

— Da, te rog.

Se duse în capătul celălalt al încăperii şi-i turnă cafea dintr-un ibric într-o ceaşcă.

— Le-ai adus cu tine?

Ramón dădu din cap afirmativ.

— Erai într-adevăr absorbită.

— Îmi place orice are legătură cu incaşii. M-au fascinat toată viaţa.

— Eşti o fată remarcabilă.

Braden nu crede asta. Cuvintele îi stăteau pe vârful buzelor în timp ce se aşeză într-unul din fotolii, dar şi le reţinu.

— Totdeauna mi-a plăcut să explorez cu tatăl meu.

— Trebuie să fie foarte mândru de tine.

— Voia un fiu, bănuiesc că de asta sunt aşa cum sunt.

— Cu toate acestea, nu ţi-ai pierdut feminitatea. O vrei neagră sau cu frişcă?

— Cu frişcă. Spune-i asta prietenului tău.

— Eşti foarte frumoasă, Charley, sunt sigur că ţi s-a mai spus asta de multe ori. Cred că Braden şi cu mine trebuie să ne considerăm norocoşi că lucrezi cu noi.

— Mă bucur că pot da o mână de ajutor, zise ea cu modestie.

— Îi aduse ceaşca în care-i turnase cafea.

— Serveşte-te cu zahăr. Şi o prăjitură, poate? Juanita le face. Sunt delicioase. Mă bucur, Charley, zise Ramón, aşezându-se în celălalt fotoliu, că Braden a trebuit să plece astăzi. Ne va oferi prilejul să ne cunoaştem.

Charley simţi un clopoţel avertizator în cap.

— Nu cred că trebuie să irosim timp vorbind. E multă treabă de făcut şi nici măcar n-am început.

El îi respinse protestul.

— Braden nu se aşteaptă la progrese azi, sunt sigur. Cât crezi că va sta tatăl tău în spital?

— Câteva săptămâni, îmi închipui, răspunse Charley, ronţăind o prăjitură. Dorea să-şi ia ochii de la ea. O făcea să se simtă stânjenită.

— Evident, îmi pare rău pentru el, zâmbi Ramón, dar pentru mine sunt veşti bune. Un lucru dificil de a lucra aici este lipsa companiei feminine.

— Dar eşti căsătorit, nu, Ramón?

El ridică din umeri, ochii negri scânteindu-i.

— Braden ţi-a spus? Ce păcat. Dar pentru că un bărbat e însurat nu înseamnă că nu poate admira o altă femeie.

— Îmi place să fiu flatată, încuviinţă ea cu un zâmbet dezarmant. Dar ai grijă să nu depăşească acest prag. Nu doresc o relaţie cu un bărbat căsătorit.

— O respingere brutală, zise el ironic, prefăcându-se cuprins de panică. Dar nu mă poţi acuza señorita. Eşti mult prea fermecătoare.

Charley purta o rochie în dimineaţa acea, una din puţinele pe care le avea, dar nu era nimic special. O rochie de bumbac cu nasturi, cu mâneci scurte şi cordon pe mijloc. Considera că depăşise măsura cu flatările. Poate că după ce o văzuse nud cu o zi în urmă, îşi permitea o asemenea comportare.

— Şi tu eşti o persoană fermecătoare, zâmbi ea, terminându-şi cafeaua şi ridicându-se. Acum mă întorc înapoi la lucru.

Când trecu pe lângă fotoliul lui se ridică şi el şi o

prinse de mână.

— Nu te-am ofensat, Charley, nu?

— Sigur că nu. Zâmbetul ei era sincer.

El îi duse mâna la buze.

— N-aş vrea să fac aşa ceva.

În acel moment, uşa se deschise şi Braden intră în birou. Se încruntă când îi văzu că stau prea apropiaţi unul de altul. Charley încercă să se îndepărteze, dar Ramón o reţinu.

— Braden, spuse Ramón, nearătând deloc stânjenit, nu m-am aşteptat să vii atât de devreme.

— Evident că nu, comentă Braden cu asprime. Vreţi să-mi spuneţi ce dracu' se întâmplă?

Capitolul 9

Dinţii lui Ramón El Gordo străluceau de albeaţă, pe tenul lui închis în timp ce-i zâmbea lui Braden.

— E simplu, bunul meu prieten, pur şi simplu apreciez o femeie frumoasă.

— Señorita Blake se află aici ca să muncească, nu să fie apreciată.

— Charley a lucrat mai multe ore la rând şi a luat o pauză binemeritată.

Braden se uită cu răceală la Charley.

— Aşa e? Arată-mi ce ai lucrat.

— N-am început încă să clasific ceva, începu ea. Am…

— Aşa cum am bănuit. Bărbia lui Braden se ridică arogant. Poate că nu e o idee bună să lucraţi împreună. Îţi voi găsi o altă cameră în care să lucrezi, Charley.

— Nu e nevoie, zise Ramón cu rigiditate, mândria lui fiind ofensată. N-o să vă mai deranjez. Nu mi-am dat seama că e proprietatea ta particulară.

Ochii lui Braden se îngustară.

— Nu e a mea în modul în care sugerezi, dar cât timp Charley este sub acoperişul meu, simt o anumită responsabilitate faţă de ea.

— Cred că reacţionezi exagerat, interveni Charley tăios. Ramón voia să fie pur şi simplu prietenos.

Braden îşi întoarse privirea spre ea.

— Uiţi că îl cunosc mai bine ca tine. Îmi place Ramón, nu mă înţelege greşit şi este un artist excelent, dar în privinţa sexului opus are un apetit vorace. Nu-i aşa, Ramón?

Celălalt bărbat făcu o grimasă şi ridică din umeri.

— N-am cum să rezist. E în sânge.

— Şi luând-o de soţie pe Carmen, n-a însemnat nicio diferenţă pentru el, îi spuse Braden lui Charley. Din fericire, nu a fost descoperit niciodată. Dar, într-o zi, nu va mai fi atât de norocos şi atunci vai şi amar de el. Carmen este foarte temperamentală. Nu vreau ca Charley să fie prinsă în mijlocul unei asemenea confruntări. Acum vă sugerez să vă întoarceţi la lucru.

Restul zilei fu fără evenimente şi Ramón plecă acasă pe la patru. Isobel se reîntoarse de la spital la timp pentru cină şi Charley se duse cu ea înapoi pentru câteva ore.

Tatăl său nu arăta schimbat, era încă foarte obosit şi foarte plăpând şi presupunea că era prea devreme să se aştepte la o îmbunătăţire.

— Spune-mi ce ai făcut astăzi.

Zâmbetul lui era foarte slab, deşi interesul lui era autentic.

— Nimic deosebit, ridică ea din umeri. Am citit din notele lui Braden. E un material atât de interesant, încât m-a furat lectura. Timpul a zburat.

— A venit să mă vadă în dimineaţa asta.

— Da? Ochii lui Charley se măriră e uimire. N-am ştiut.

— A trecut prin apropiere şi a intrat. Pe neaşteptate, Spencer păru că se gândeşte intens. Braden e aşa cum mi-am dorit un fiu al meu.

Charley întâlni ochii mamei ei şi Isobel ridică din sprâncene, dar nu rosti nicio vorbă.

— Cu cât îl văd mai des, cu atât mă gândesc mai mult la asta. L-am admirat întotdeauna, dar personalitatea lui reală s-a format din lecturi. Îmi face mare plăcere că voi doi v-aţi împrietenit.

— Tată, lucrez pentru el numai, insistă Charley cu

blândeţe. O dată ce vom ajunge acasă, nu-l voi mai vedea.

— Poate, spuse tatăl ei. Vine deseori în Anglia, mi-a spus. Îmi închipui că va trece să ne vadă. Cred că ne-am făcut un prieten pe viaţă.

Sentimentele lui Charley erau amestecate. O jumătate din ea bombănea pentru că ştia că o ruptură este singurul răspuns, singura modalitate de a şi-l scoate din minte. Dar, pe de altă parte, spera că şi el va ajunge s-o iubească. Ştia însă că aceasta era o speranţă deşartă. Dacă Braden avea vreun sentiment pentru ea, acesta s-ar fi manifestat în timp ce au stat împreună. Singurele lui înclinaţii pentru ea ţineau de o atracţie fizică, nu erau mai profunde.

Următoarele câteva zile au urmat un model aidoma. Ramón folosea orice prilej să stea la taifas cu ea şi insinuările erau mereu prezente, dar Charley îl ţinea la distanţă. Braden era activ şi nu-l vedea niciodată singur, dar îl observa cum o priveşte gânditor şi ar fi dorit să ştie ce era în mintea lui.

Clasificarea materialelor progresa continuu şi lui Charley îi plăcea foarte mult ce făcea. Va fi o zi tristă când va trebui să abandoneze în cele din urmă. Ar fi dorit să-l ajute pe Braden cu cartea. El începuse din nou să scrie şi venea deseori în biroul special amenajat pentru ea, aplecându-se asupra fişelor sau răsfoind paginile, punându-i la grea încercare simţurile prin apropierea corpurilor lor.

Apoi, într-o zi, îi spuse că trebuie să se ducă la Lima.

— Îl voi vedea pe vechiul meu prieten Robert Kinsey la muzeul de arheologie şi antropologie. Aş vrea să mergi şi tu cu mine.

O lăsară pe mama ei la spital şi apoi Carlos îi duse la muzeu. În timp ce Braden vorbea cu Robert, un englez agreabil de peste cincizeci de ani, cu o faţă veselă şi o burtă mare, mergeau prin muzeu.

Acesta era împărţit în diverse colecţii, toate fascinante în felul lor, macabre unele dintre ele, cum era încăperea „Paracas” cu capetele diforme şi craniile cu o

parte a osului îndepărtată pentru a expune creierul. Mai îngrozitoare era mumia îngheţată a unui bărbat cu unghii încă vizibile.

Exista şi o cameră distinctă a incaşilor, cu machete impresionante ale ruinelor de la Machu Pichu şi Tambo Colorado, dar cum explorase deja aceste situri ele nu mai reprezentau un interes pentru ea.

Când ajunseră la biroul lui Robert, era vremea pentru masa de prânz.

— Mi-ar face plăcere să merg cu voi, le spuse bărbatul mai în vârstă, dar, din păcate, nu pot. Răspund invitaţiei altă dată.

— Trebuie să vii la mine acasă, insistă Braden. Promiţi mereu, dar nu-ţi găseşti timp pentru o vizită.

— Poate că voi găsi. De fapt, s-ar putea să vin mai repede decât te gândeşti. Robert îi zâmbi călduros lui Charley, cu o privire admirativă. Din câte aud, sunteţi o tânără foarte interesantă. Aş vrea să aflu câte ceva din experienţa dumitale.

Un muşchi tresări pe faţa lui Braden.

— Da, vino, Robert. Voi aranja o petrecere la cină să poată veni şi soţia ta.

— I-ar plăcea grozav, râse el, prefăcându-se că nu înţelege motivul invitaţiei prietenului său. E una dintre cele mai mari admiratoare ale tale.

Afară, Braden avea o privire mohorâtă şi Charley nu-şi dădea seama de ce interesul lui Robert pentru ea trebuia să-i provoace o asemenea proastă dispoziţie. Braden se purta ca şi cum era proprietatea lui. La incidentul cu Ramón, spusese că era aşa din cauză că se afla sub acoperişul lui, dar şi mama ei era acolo, pentru Dumnezeu! Nu avea nevoie de protecţia lui. În plus, era perfect capabilă să aibă grijă de ea. Nu avea obiceiul să încurajeze bărbaţii – Ramón şi Robert fuseseră prietenoşi faţă de o străină aflată în vizită în ţara lor, asta era tot.

— Unde mergem la prânz? întrebă ea, prefăcându-se că nu remarcase atitudinea lui.

— Mergem acasă, spuse el tăios.

— O, dar aş fi vrut să mă plimb puţin. N-am văzut încă mare lucru din Lima.

— Uiţi că avem de lucru. Tonul lui era aspru şi nu admitea replica. Charley ridică din umeri. Ce rost mai avusese să vină în centrul oraşului?

Carlos apăru cu maşina ca un magician şi se urcară în ea. Domnea o tăcere apăsătoare până când Braden spuse:

— Îţi aminteşti de tipul acela care a venit aici şi apoi a dispărut, acela care se presupune că s-ar putea să aibă o legătură cu dispariţia tatălui tău?

Charley se încruntă.

— După spusele lui Robert, a apărut în Ecuador. A avut o cădere psihică şi şi-a pierdut memoria. Habar n-avea cum ajunsese acolo. Aşa că toate grijile tale în legătură cu el şi temerile că tatăl tău ar fi fost omorât de indieni ostili au fost total nefondate.

— Mă bucur, zise Charley. Nu vreau să mă gândesc că indienii atacă oameni inocenţi.

— Nu-i atacă, răspunse iritat Braden. Dar nimeni nu-i poate acuza de ceva când în ultimele patru sute cinci zeci de ani Perú a atras atâţia invadatori pentru a-i jefui bogăţiile. Nu-ţi ascund, Charley, că nu sunt deloc mândru de strămoşii mei.

— Pizaro ar trebui să răspundă de multe, încuviinţă ea, bucuroasă că îşi transfera nemulţumirea asupra acelor invadatori spanioli decât asupra ei înşişi.

Se întreba dacă punea tot atâta patos în ceea ce scria. Nu văzuse încă nimic din ce scrisese.

— Ce personaj înfăţişezi în cartea ta? îndrăzni ea să întrebe. Pachacuti?

— Împăratul? Ochii i se măriră. Cel mai hotărât nu. Un om simplu dintr-un trib. Copii se vor identifica mai cu dragă inimă cu el. Desigur, pentru a acoperi tot imperiul incaş, va trebui să împart cartea în mai multe părţi, folosind un personaj diferit în fiece parte.

— Aş vrea să citesc ce ai scris, spuse ea ezitând, aşteptându-se la un refuz categoric.

Spre surprinderea ei, Braden încuviinţă cu un semn din cap.

Se aflau acum în afara centrului Limei, dincolo de băncile, blocurile cu birouri şi magazine şi străbăteau periferia, dens populată, cu cişmele de apă în stradă, folosite de mai multe familii. Charley ura această zonă. Contrastul total dintre cartierul Miraflores, aflat la circa şapte-opt kilometri distanţă era bine venit şi parcară curând în faţa conacului frumos restaurat al lui Braden.

N-au mai conversat, Braden izolându-se într-o tăcere meditativă, iar Charley temându-se să vorbească pentru a nu-şi atrage vreo replică tăioasă. Refuza să accepte că o singură remarcă a lui Robert Kinsey îl iritase atât de mult. Altceva trebuie să-i fi provocat indispoziţia, fără vreo legătură cu ea. Era prea sensibilă, asta era tot.

Dar buna dispoziţie a lui Braden reveni miraculos îndată ce se aflară în casă. Şi dispoziţia lui Charley căzu la pământ.

O fată înaltă, cu pielea arămie, se aruncă în braţele lui Braden.

— Braden, iubitule, unde ai fost?

Estefa, se gândi Charley cu amărăciune. Cine altcineva să-l întâmpine astfel?

— Am venit devreme, special ca să te văd şi nu erau acasă decât Ramón şi Juanita. Vocea ei modulată avea un ton iritat. Mi-a fost atât de dor de tine.

Sărutul care urmă fu prea stânjenitor pentru Charley ca să-l privească. Parcă se devorau unul pe altul sau cel puţin Estefa îl devora pe Braden şi el nu păru că se grăbeşte să pună capăt acelui sărut prelungit.

Când se despărţiră, în cele din urmă, Braden privi spre Charley care făcea tot posibilul să se piardă în decor.

— Vino să te prezint. Ştiu că doreai s-o cunoşti pe Estefa.

Porcul, se gândi ea, dar zâmbetul de pe chipul ei nu trăda niciun sentiment.

În schimb, cealaltă tânără se încruntă.

— Braden, cine este ea?

Şi se agăţă şi mai strâns de braţul lui.

El îi zâmbi indulgent.

— Este Charley Blake, ea şi mama ei stau aici.

— De ce? îşi ţuguie buzele tânăra, cu ochii dintr-odată plini de suspiciune. Avea ochi frumoşi, negri şi migdalaţi, cu sprâncene frumos arcuite. Chipul îi era prelung, cu pomeţi înalţi clasici, gura largă, buzele cărnoase şi senzuale. Nu se putea nega că era foarte frumoasă. Părul ei negru strălucitor era strâns la ceafă într-un coc. Era eleganţa personificată. Charley se întrebă dacă nu era cumva fotomodel.

— Este o poveste lungă. Ţi-o voi relata mai târziu.

Estefa nu făcu nicio încercare să strângă mâna întinsă de Charley, uitându-se la ea pur şi simplu cu un aer semeţ şi cu antipatie evidentă. Charley lăsă braţul în jos, simţindu-se stângace ca o şcolăriţă. Nu se putea face nicio comparaţie între fusta şi bluza ei albă de bumbac şi rochia de mătase în albastru şi verde de păun. I se potrivea de minune brunetei.

— Am atât de multe să-ţi spun, zise Estefa, ignorând-o pe Charley şi zâmbindu-i lui Braden.

— Totul la timpul potrivit. În momentul de faţă, mi-e foame. Tu şi Ramón aţi mâncat?

Estefa clătină din cap.

— N-am putut să mănânc nimic până să te văd.

Glasul ei era răguşit şi senzual şi zâmbetul de răspuns a lui Braden sugeră că înţelegea perfect cum se simţea.

— Charley, spuse el, cu o privire scurtă în direcţia ei, fugi şi spune-i Juanitei că suntem patru la masă, fii fată bună, te rog!

Ochii albaştri ai lui Charley reflectau mânia ce-o încerca şi ar fi vrut să-i spună să se ducă el. Dar era scuza de care avea nevoie pentru a se sustrage atmosferei apăsătoare care o înconjura. Se răsuci pe călcâie fără un cuvânt şi se îndreptă spre bucătărie.

Juanita fu surprinsă când auzi că se întorseseră, dar promise să masa va fi gata în jumătate de oră. Charley nu

avea chef să mănânce şi numai faptul că Braden ar putea ghici motivul absenţei ei o făcu să meargă la masă.

— Braden mi-a spus că îţi place să te târăşti prin junglă, spuse Estefa cu un fior delicat, ochii ei albaştri migdalaţi privind-o gânditori pe Charley.

— Să te târăşti nu este exact cuvântul pe care l-aş folosi, răspunse Charley cu o voce egală, deşi într-adevăr îmi place să explorez.

— În ceea ce mă priveşte, este o lume a bărbaţilor, zise tânăra, privindu-l cu subînţeles pe Braden.

— Charley este o femeie liberă, crede că se poate descurca aidoma oricărui bărbat, o informă Braden.

— Şi poate? întrebă Estefa.

Braden o privi pe Charley peste masă şi zâmbi uşor.

— Aproape.

Charley fu cuprinsă de mândrie la auzul acelui cuvânt, dar în secunda următoare el îşi întoarse atenţia la Estefa şi ea simţi impulsul de a arunca un cuţit spre el.

Alături de ea, Ramón simţi furia ei şi-i şopti la ureche.

— Nu-l lăsa să-ţi vadă ochii verzi.

Îl privi alarmată. Ştia?

— Da, ţi-am ghicit secretul, murmură el, cu un glas încet ca să nu-l audă ceilalţi. Dar nu-ţi face probleme, de la mine nu află nimeni.

— Mai vrei carne rece, Charley?

Vocea aspră a lui Braden îi întrerupse şi era evident că nu-i plăcea să-i vadă vorbind. Ramón, se gândea el, îi şoptise nimicuri dulcege.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea cu răceală, întâlnindu-i privirea. Dar tu, Ramón, sunt sigură că ai mai putea mânca. Luă tava şi i-o ţinu aproape să ia ce voia, conştientă că Braden îi privea tot timpul.

— Braden, interveni Estefa, crezi că aş putea primi puţină salată? E atât de delicioasă. Mi-a fost dor de mâncarea Juanitei.

Cu o ultimă privire încruntată spre Charley şi Ramón, Braden îşi întoarse atenţia spre frumoasa lui prietenă.

— Desigur, mănâncă oricât vrei. Îşi trecu privirea peste corpul ei zvelt. Ai mai slăbit, cât ai fost plecată. Ar trebui să mănânci mai mult.

— Cum ţi-am spus, ţi-am dus dorul, spuse ea cu glas răguşit. Sunt cele mai lungi trei luni pe care le-am petrecut departe de tine.

Trei luni departe de Estefa? se gândi Charley. De aceea manifestase interes pentru ea. Era prea lung timpul ca un bărbat atât de viril ca el să stea fără o femeie. Cel puţin clarifica un lucru în mintea ei. Ştia acum fără tăgadă că interesul lui pentru ea fusese doar temporar.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise ea cu un glas scăzut. Nu mai pot mânca. Mă duc să mă apuc de lucru.

Braden se încruntă.

— N-ai mâncat nici cât o rândunică. Nu te simţi bine?

Bărbia i se ridică.

— Mă simt perfect, mulţumesc.

— Vin şi eu curând, zise Ramón cu blândeţe.

Nările lui Braden se dilatară, cum se întâmpla când era supărat, după cum remarcase Charley.

— Şi eu.

Imediat, Estefa se bosumflă.

— Dar cum rămâne cu mine, Braden? Nu mă poţi neglija chiar în ziua când m-am întors. De ce n-am merge la piscină, să ne punem la punct cu noutăţile? Şi după ce ne facem siesta, am putea înota.

— Estefa, uiţi cât de ocupat sunt. Nu pot lăsa totul baltă. Tonul lui era delicat, zâmbetul cald. Dar poate voi termina mai repede.

— Promiţi?

Îi dădu un sărut pe buzele ei cărnoase. Şi-i mângâie cu degetele obrazul.

— De ce-ţi îndeplinesc întotdeauna voile?

— Pentru că mă iubeşti, râse ea uşor.

Charley îşi împinse scaunul şi părăsi camera fără să mai spună ceva. Se simţea sufocată şi gata să plângă. Trebuia să lase atât de evident să se vadă că o preferă pe Estefa? Nu putea să se drăgostească în particular cu ea?

Se aşează la birou, dar nu se putea concentra asupra muncii ei, privind în gol în faţa ei, întrebându-se cum o va scoate la capăt în următoarele câteva săptămâni.

Ramón veni şi el şi-i puse o mână pe umăr.

— De ce nu-l laşi pe Braden să înţeleagă ce simţi?

— Cum aş putea când e clar că o preferă pe Estefa? protestă ea. Dar chiar dacă n-ar prefera-o, tot nu mă iubeşte. Nu sunt genul lui.

— Nu te lăsa, Charley, îi spuse cu fermitate Ramón. Eşti o fată foarte atrăgătoare. Nu trebuie să arăţi ca un fotomodel pentru a cuceri un bărbat.

— Dar ajută, spuse ea nefericită.

— Prostii. Estefa face parte din genul de femei cu care bărbaţii se culcă, dar se căsătoresc cu fete ca tine.

Ochii ei se măriră de uimire.

— Vrei să spui că Braden nu se va căsători cu Estefa?

— Mă îndoiesc foarte tare. Estefa are alte idei, dar Braden, nu, nu cred. De fapt, sunt sigur de asta. O cunoaşte de multă vreme, sunt prieteni apropiaţi, nu pot nega acest lucru, dar nu i se frânge inima când sunt despărţiţi.

Charley începu să se simtă mai bine.

— Cât timp stă aici?

— Cât de mult poate. Mai mult timp decât acasă cu părinţii ei, din păcate, dar amândoi au angajamente, aşa că nu se văd prea mult unul cu altul.

— Din ce se întreţine Estefa? E fotomodel?

— E dansatoare şi cred că una foarte bună. Spectacolul de la Paris a fost nemaipomenit şi se vorbeşte despre un turneu mondial. Zâmbi maliţios. Ceea ce-ţi va netezi terenul.

Charley făcu o grimasă.

— Atunci, voi fi probabil înapoi în Anglia.

El ridică din umeri.

— Cine ştie ce se va întâmpla? Personal, cred că Braden e un prost dacă te lasă să-i scapi din mâini. Păreţi atât de potriviţi unul cu altul. Estefa nu e deloc interesată de antropologie.

Când Braden veni şi el, cei doi lucrau de zor. Charley îl privi şi ochii lor se întâlniră. Fiorul familiar i se răspândi în tot corpul şi fu prima care nu-i mai susţinu privirea. Nu putea să mai suporte.

El se aşează la biroul lui şi stătu liniştit atât de mult încât Charley se uită la el. El o observă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea se încruntă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— De obicei mănânci foarte bine.

— O, asta. Ridică din umeri cu indiferenţă. Nu mi-e foame.

— Dar ai mai fost înainte la Lima.

— Ce am mâncat mi-a fost de-ajuns. Chiar aşa, Braden, trebuie să mă supui unui interogatoriu de fiecare dată când las mâncare în farfurie?

— Mă îngrijorezi.

— Nu e cazul, mă simt bine.

— Atâta timp cât ceva nu e în regulă…

— Nu e nimic în neregulă.

Domni liniştea şi data următoare când se uită la el îşi zâmbea lui însuşi. Charley simţi o mânie rece cuprinzând-o. Fără îndoială, se gândea la Estefa. Dispoziţia neagră care se pare că-l stăpânise mai înainte dispăruse complet.

După o oră, se ridică.

— Nu e bine, nu mă pot concentra. Mă duc să înot. Ce zici, vii şi tu?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea liniştită.

— Îţi dau timp de recreere, se încruntă el. De ce nu profiţi de el?

— În acest caz, mă duc să-l văd pe tata.

Părăsiră biroul împreună şi după ce trecură de uşă o întrebă:

— Estefa e?

— Ce să fie cu ea, pentru Dumnezeu? întrebă Charley.

— Motivul comportării tale ciudate.

Stătea atât de aproape de ea încât Charley putea să-i

simtă căldura corpului şi se simţi din nou copleşită de dorinţă. Dar răspunsul ei fu rece.

— Prietena ta nu mă deranjează, imaginează-ţi.

— Nu cred, spuse el cu blândeţe, mângâind-o pe obraz. Dar jucăm cum vrei tu, deocamdată. Complimente tatălui tău. Şi plecă, fluierând.

Atingerea lui parcă o arsese şi când Ramón ieşi din birou se mai afla încă acolo. Păru surprins.

— Ce faci?

— Plec, răspunse ea repede.

— Braden?

Charley dădu afirmativ din cap.

— Ţine minte, stai mai bine ca Estefa şi este părerea unui expert. Pot să te conduc cu maşina?

— Da, te rog. Nu vreau să-l rog pe Carlos în cazul în care Braden are nevoie de el. Poţi să mă aştepţi să mă schimb? Nu durează decât un minut.

El rânji.

— Arată-mi femeia care are nevoie numai de un minut. Dar desigur, aştept.

Charley ar fi vrut să facă un duş, dar se mulţumi cu un spălat rapid. Îşi puse o rochie cu nasturi, dădu cu peria prin păr şi ajunse jos în trei minute.

Ramón trăsese maşina în faţa intrării şi o ajută să urce. Când se îndepărtau, se întoarse şi-l văzu pe Braden privindu-i. Nu era îmbrăcat decât cu costumul de baie negru şi imediat apăru lângă el şi Estefa într-un bikini minuscul. îl ţinea de braţ şi el se întoarse şi-i zâmbi.

Charley îşi încleştă pumnii. Indiferent ce spunea Ramón, era uşor de văzut pe cine prefera Braden.

Părinţii ei fură surprinşi şi încântaţi s-o vadă.

— Braden are un vizitator şi mi-a permis să fac o pauză.

Ei acceptară explicaţia ei şi Spencer le vorbi despre tratamentul pe care-l primea. Nu avea decât laude despre personalul spitalului. Isobel fu de acord.

— Trebuie să recunosc că am fost îngrijorată când am aflat că îl reţin aici. Dar acum nu mai sunt.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm undeva în oraş? întrebă Charley când se apropie ora cinei. Apoi ne întoarcem împreună acasă.

Mama ei încuviinţă.

— Ar fi minunat. Braden nu te aşteaptă?

— Nu cred. Probabil nici nu va observa că lipsesc.

— Ai spus că Braden are un vizitator? întrebă mama ei după ce se aşezară la o masă într-un restaurant clasa întâi din Lima.

— Aşa e… Estefa!

— Fata de la care ai împrumutat hainele?

Charley dădu afirmativ din cap.

— Cum arată?

— Exact cum mi-am imaginat. Ca o paradă a modei. O urăsc.

— Şi Braden, care e relaţia lui cu această fată?

Charley ridică din umeri.

— La ce te aştepţi? A fost tot timpul peste el. N-am mai putut suporta.

Isobel Blake se strâmbă.

— S-ar putea să nu fie ceea ce pare.

— Poate că nu, dar asta nu mă ajută cu nimic. Voi fi bucuroasă când vom pleca acasă, mamă. De ce primul bărbat de care mă îndrăgostesc să fie unul care nu mă iubeşte?

— Face parte din viaţă, iubito. Ori sunteţi unul pentru altul, ori nu sunteţi. Numai timpul o va spune.

Când se întoarseră în cele din urmă la casa lui Braden, acesta le întâmpină în hol.

— Bună, Isobel. Cum se simte Spencer, seara asta? Vocea lui suna normal, dar sprâncenele erau încruntate de supărare şi Charley se întreba ce se întâmplase. Se certase oare cu Estefa? Aceasta nu era de văzut.

— O uşoară îmbunătăţire, deşi e greu de spus.

— Va fi o treabă de durată. A fost foarte bolnav.

— Dacă n-ai fi fost tu, n-ar mai fi fost azi aici. Îţi voi fi etern recunoscătoare, Braden. Mă scuzaţi, dacă mă duc direct să mă culc? Nu ştiu ce se întâmplă cu spitalele, dar

mă obosesc întotdeauna.

— Şi eu sunt gata de culcare, interveni Charley.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu tine. Tonul lui Braden se înăsprise puţin.

Charley se încruntă. Se pare că jucaseră această scenă înainte. Supărarea asta era direcţionată spre ea? Şi dacă era aşa, de ce?

— Noapte bună, mamă. Ne vedem mâine dimineaţă.

— Noapte bună, iubito. Dumnezeu să te binecuvânteze. Noapte bună, Braden.

El o luă de braţ pe Charley şi o conduse în salon. Acolo se afla un scaun tras lângă fereastră, de unde se vedea clar aleea. Se poate să fi stat acolo aşteptând-o, sărind repede când a văzut taxiul.

— Ce naiba se întâmplă? o întrebă el închizând uşa cu călcâiul şi răsucind-o cu faţa la el.

— Ce vrei să spui? Charley era sincer mirată.

— Tu şi Ramón.

— Eu şi Ramón? repetă ea fără să înţeleagă. M-a dus la spital, asta-i tot.

— Atât?

— Crezi că ne-am petrecut toată seara împreună? se încruntă ea.

— Ce altceva puteam să cred?

— N-ai decât s-o întrebi pe mama. Dar care-i problema? E treaba ta? Sunt liberă, Braden. Pentru că mi-ai oferit un acoperiş, nu înseamnă că poţi să-mi dictezi ce să fac şi ce să nu fac în timpul meu liber.

— Te-am prevenit să nu te implici cu el. A sunat Carmen. Aş spune că era supărată e un eufemism. Ai fost văzută cu Ramón.

— În maşina lui, în drum spre spital, da, dar asta-i tot. Cine m-a văzut, totuşi? Nimeni nu mă cunoaşte aici.

— Nu ştiu cine te-a văzut, dar asta nu contează. A telefonat aici să controleze dacă lucrează.

— Şi tu i-ai spus că a plecat cu mine.

— Par stupid? Dar nu va trece mult până va descoperi.

Charley clătină din cap, incapabilă să suporte.

— N-am fost cu Ramón.

— Poate nu tot timpul.

— Niciun timp. E ridicol, Braden. N-am făcut nimic, pentru Dumnezeu. Dacă a luat altă fată după ce m-a lăsat pe mine, e treaba lui.

— Eşti sigură că n-ai fost tu?

— Da, Braden, foarte sigură, răspunse ea nerăbdătoare. Pot pleca acum?

O studie un minut lung, apoi umerii i se relaxară.

— Scuză-mă.

Ea ridică din sprâncene.

— Te rog, nu te scuza, nu-ţi stă în fire. Sunt obişnuită cu acuzaţiile tale.

— Ştiu numai ce-am văzut.

— Dar şi eu ştiu ce am văzut. Estefa te-a condus în casă. Nu te preocupa că am plecat cu Ramón ca să vii după mine. Apropo, unde e? Te aşteptă în patul tău confortabil? Mai bine te-ai grăbi. Îmi închipui că nu-i place să aştepte.

— Estefa s-a dus acasă.

Ochii lui Charley se măriră.

— Bietul de tine, îl luă ea peste picior.

Braden se strâmbă, amuzat.

— Dacă n-aş şti, aş spune că eşti geloasă.

— Dacă ştii mai bine, ţipă ea, blestemându-şi greşeala, hotărându-se să nu-l mai lase să vadă cât de rănită era. Nu mă interesează afacerile tale. Am crezut numai că poţi să alegi ceva mai bun decât ea. Nu pare genul de femeie cu care să te însori.

— Cine spune că vreau să mă însor şi să mă aşez la casa mea?

Charley ridică din umeri

— E ceea ce vor cei mai mulţi oameni.

— Să zicem că eu sunt altfel. Căsătoria este un angajament pe viaţă, în ceea ce mă priveşte. Nu-mi place să fiu târât prin tribunale pentru un divorţ numai după câţiva ani. Trebuie să fiu foarte sigur că femeia cu care mă

însor are aceleaşi sentimente faţă de mine.

Ea dădu din cap.

— Îţi admir sentimentele şi îţi doresc mult noroc.

— Nu-ţi doreşti aceleaşi lucruri şi pentru tine? O privea cu intensitate, făcând-o pe Charley să se topească în sinea ei, dorind ca el să nutrească acele sentimente pentru ea.

— Nu asta vrea toată lumea? contracară ea.

Dar nu iese totdeauna cum doreşti. Sunt probabil mii de tinere care suferă din dragoste neîmpărtăşită şi cea mai bună soluţie e s-o rupi. Asta ar sfătui pe oricine. Dar în momentul acesta era imposibil. Era prinsă într-o capcană şi până când tatăl ei nu se va face bine, nu va fi nicio eliberare.

Braden încruntă din sprâncene.

— Vorbeşti din experienţă?

Charley ridică din umeri.

— S-ar putea. Pot să mă duc să mă culc?

— N-am terminat cu tine, încă.

Închise ochii într-un gest de epuizare şi apoi îi deschise din nou când simţi gura lui peste a ei. Oricât de mult îl voia şi avea nevoie de el, nu putu totuşi alunga gândul că venea la ea după ce fusese la Estefa. Folosind ultima fărâmă de energie, îl împinse şi fugi din încăpere.

Capitolul 10

— „Ama sua, ama lluga, ama quella”. Ce spui de titlul ăsta?

Braden se uită la Charley cu capul înclinat într-o parte.

— Ţi-aş spune, dacă aş şti ce înseamnă.

— Ruşine, Charley. Sunt cele trei porunci ale incaşilor. Nu minţi, nu fura, nu fi leneş.

— Dacă-i aşa, pare un titlu foarte bun. Numai că nu cred că vreun copil ar fi atras de o carte cu titlul ăsta. De ce nu-l foloseşti ca moto?

— Bună idee. De ce nu m-am gândit la asta?

Pentru că am mai mult creier ca tine, se gândi ea.

Trecuse o săptămână de când Charley fugise de

sărutul lui Braden şi acum se suportau într-un armistiţiu superficial. Persiflare uşoară în aparenţă, însă ostilitate mocnită în fond.

Estefa era mereu prin preajmă, făcând în aşa fel încât Charley să ştie că Braden era proprietatea ei particulară. Cu cât Charley îi vedea împreună, cu atât durerea ei era mai profundă. Braden nu ieşea nicăieri cu Estefa, dar asta nu conta. Erau aici, împreună, fie înotând, fie discutând într-una din camere. Poate în dormitorul lui, Charley nu ştia. Ştia numai că dispăreau câteodată ore întregi.

Braden lucra dimineţile şi îşi lua după-amiezile libere pentru Estefa. Dacă n-ar fi fost Ramón, Charley ar fi înnebunit. El flirta scandalos, dar nu era nimic serios în avansurile lui. Acum că ştia că îl iubeşte pe Braden, nu făcea decât să încerce s-o înveselească, s-o amuze, refuzând s-o lase pradă disperării.

— Braden e un prost dacă nu poate vedea ce se află exact sub nasul lui, îi spuse el într-o după-amiază. Lucra la biroul lui, privind grafica pe ecranul din faţa lui. Erau reproduceri de pe un vas de băut incaş şi rezultatul era vechi şi modern în acelaşi timp. Copiilor le va plăcea mult.

— Poate că eu sunt nebună, zise ea. N-ar fi trebuit să ajung să mă îndrăgostesc de el.

— Dragostea nu e o emoţie pe care s-o poţi controla. Apare când te aştepţi cel mai puţin.

— E adevărat, recunoscu ea. Braden era ultima persoană de care credeam că aş fi putut să mă îndrăgostesc. Dar mă ucide, Ramón, să-l văd cu Estefa. Aş vrea să am curajul să plec de aici.

— Dacă ai sta la un hotel, te-ar costa bani şi n-ai rezolva nimic.

— Aşa e. În plus, îi eram foarte îndatorată. Sortarea notelor lui e lucrul cel mai mic pe care îl pot face pentru el. Aş fi vrut să ştiu să folosesc un computer, i le-aş putea introduce direct.

El râNji.

— Atunci, te-ai face cu adevărat indispensabilă.

— N-ai putea să mă înveţi, Ramón? îl întrebă ea cu o emoţie subită. Mi-ar plăcea foarte mult să învăţ.

— Şi cum rămâne cu munca mea artistică? Braden nu se va bucura dacă o neglijez. Nu cred că avem timp, Charley. E păcat, aş fi foarte fericit să fiu profesorul tău.

Îşi puse braţul în jurul mijlocului ei şi o trase spre el.

— Chiar pentru scuza de a te avea aproape.

Se aplecă şi-l sărută.

— Eşti incorigibil.

Apoi se smulse din îmbrăţişarea lui. Dar când se întoarse, Charley se confruntă cu un munte de femeie cu ochi negri scânteietori şi o expresie ucigătoare. Un torent de vorbe grele în spaniolă fu aruncat în direcţia lor.

Ramón se ridică şi încercă zadarnic s-o calmeze pe femeia furioasă.

— Aceasta este soţia mea îi spuse el lui Charley, pe un ton de scuză. Din păcate, crede că avem o legătură. Carmen, nu!

Femeia începuse să ia diverse obiecte şi să le arunce în el cu toată puterea. Cărţi şi pixuri, o cutie de agrafe şi un capsator, o pereche de foarfece, o cutie de dischete cu informaţii preţioase, fiecare aruncare însoţită de invective aspre.

Ramón încercă s-o potolească, dar, în supărarea ei, Carmen avea o putere supraomenească şi, în cele din urmă, fu obligat să stea să privească, protejându-se de obiectele mai periculoase.

Carmen tocmai pusese mâna pe un scaun cu intenţia de a-l lovi pe Ramón, când Braden îşi făcu apariţia. Privi repede scena şi spuse ceva într-o spaniolă fluentă.

Carmen arăta înfuriată rău, dar puse scaunul jos. Continuă să vorbească uitându-se agitată când la Charley când la Ramón şi nu era greu să-ţi dai seama cam ce spunea.

Braden începu să-i vorbească liniştit, cu calm şi pe îndelete până când o parte din tensiunea femeii scăzu. Ar fi fost frumoasă dacă n-ar fi fost atât de corpolentă, decise Charley. Probabil că fusese frumoasă când Ramón se

însurase cu ea. Dar era uşor să-ţi dai seama acum de ce era atras de femei mai tinere, mai zvelte.

— Ramón, cred că ar fi bine s-o duci pe Cramen acasă, zise Braden după un timp.

Bărbatul mai în vârstă era disperat.

— Trebuie să-i explic. Nu-i nimic între Charley şi mine. Ceea ce a văzut Carmen era…

Braden îl opri.

— Nu-mi expune mie scuzele tale, lui Carmen trebuie să-i vorbeşti. Ia-o şi cred că cel mai bine e să nu mai vii aici până când Charley pleacă în Anglia.

— Dar…

— Nu, Ramón. Vorbesc serios. Am întrevăzut de mult ce avea să se întâmple. Am avertizat-o pe Charley în acest sens.

Ramón se uită cu răceală la Braden.

— Dacă ai deschide ochii ca lumea ai vedea o imagine complet diferită. N-o să mă mai întorc. Poţi căuta pe altcineva să-ţi facă munca artistică. Şi lui Charley: îmi pare rău. Poate că eu am avut dreptate. Şi tu trebuie să pleci. Orice vei decide, îţi urez multă fericire.

— Mulţumesc, Ramón, îi spuse calmă Charley.

După ce plecară cei doi, se aşternu o tăcere grea. Charley se uita la camera devastată. Braden se uita la ea. Înainte ca vreunul din ei să vorbească, Estefa apăru în uşă.

— Am crezut că am auzit ceva. Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Nimic din ce-ar putea să preocupe căpşorul tău frumos, zise Braden, zâmbind în cele din urmă.

— Charley o să aranjeze lucrurile. Nu-i aşa, Charley?

— Nu ştiu de ce aş face-o.

— Ai toate motivele, având în vedere că e numai vina ta.

Îl privi cu duşmănie şi-i întoarse spatele, refuzând să replice. În plus, nici n-ar fi crezut-o dacă ar fi negat vreo relaţie cu Ramón, întrucât de mult îi intrase în cap aşa ceva.

Când uşa se închise după ei, Charley căzu în

genunchi şi plânse. Dar nu pentru mult timp. Lacrimile o conduseră la mânie, mânie împotriva lui Braden pentru lipsa lui de dreptate, pentru atitudinea lui părtinitoare, pentru inabilitatea lui de a vedea cât îl iubea. De ce era viaţa atât de nedreaptă?

Uşa se deschise din nou şi, aşteptându-se să fie Braden, Charley fu surprinsă să dea cu ochii de Juanita.

— Señor m-a trimis să ajut. Ochii i se măriră de mirare când văzu haosul din cameră. Aţi avut o ceartă? Tu şi Braden? Aţi aruncat cu obiecte unul în celălalt?

Charley nu putu să nu zâmbească.

— Nu. Nu ţi-a spus Braden ce s-a întâmplat?

— A spus de un accident.

Ce accident, se gândi Charley. Dădu din cap.

— Lasă-mă pe mine. Du-te în camera ta.

— Nu. Charley era foarte fermă acum. Vom face ordine împreună.

Începu să adune dischetele valoroase, rugându-se să nu se fi deteriorat. Cele mai multe dintre ele erau pline cu grafica lui Ramón şi dacă nu mai venea înapoi ar fi fost imposibil de înlocuit.

Îi trebui o bună jumătate de oră pentru a aranja camera cum fusese şi atunci Charley îşi dădu seama că nu mai avea rost să lucreze. Se duse la etaj şi făcu un duş şi, când se întoarse în dormitorul ei, Braden o aştepta.

Îşi strânse prosopul mai bine în jurul ei şi se uită agresiv la el. Ultimul lucru pe care-l voia în acel moment era o înfruntare cu Braden.

— Ce vrei?

— Ceva ce a spus Ramón mă uimeşte. Se duse la fereastră şi se uită afară, apoi se întoarse şi se sprijini de pervaz. Ce a vrut să spună cu… dacă mi-aş deschide ochii cum trebuie, aş vedea o imagine complet diferită?

Charley ridică din umeri.

— Nu eu trebuie să-ţi spun.

— La ce se presupune că ar trebui să mă uit?

— Nu pot să-ţi spun, zise ea, dorind ca Ramón să nu fi rostit acele cuvinte.

— Aţi discutat că vrei să pleci?

— Da, e adevărat.

— De ce?

Charley închise ochii.

— Pentru că nu sunt fericită.

Mâinile lui pe braţele ei o făcură să-şi deschidă pleoapele.

— De ce nu eşti fericită aici? întrebă el. De îngrijorare faţă de tatăl tău? Vrei să fii mai aproape de el? E din cauză că nu-ţi place munca pe care ţi-am dat-o? Sau poate că ai prefera mai multă libertate să fii cu Ramón. Asta e? Pe el ar trebui să stau cu ochii? Te-am crezut zilele trecute când ai spus că nu era nimic serios, dar acum îmi dau seama că am fost un prost. Carmen mi-a spus că te-a văzut sărutându-l.

— Un sărut prietenesc, nimic mai mult. E suficient de bătrân ca să fie tatăl meu, Braden.

Acestuia i se dilatară nările.

— Exact, dar cred că unele tinere preferă bărbaţii mai în vârstă.

— Cu treizeci de ani mai în vârstă? Nu cred. Ai o minte dezgustătoare. Pe de altă parte, nu ştiu de ce te-ar deranja dacă aş avea o legătură cu Ramón.

Strânsoarea lui se accentuă şi ochii lui argintii aruncau fulgere.

— Nu însemn nimic pentru tine, nu-i aşa? întrebă ea. O ai pe Estefa. Aş dori s-o iei de nevastă şi să te liniştеşti şi atunci cel puţin aş… Charley se întrerupse când îşi dăduse seama că spusese prea mult.

— Ce ai face?

— Nimic, murmură ea, luptându-se să nu izbucnească în plâns.

— Dă-mi drumul, fir-ar să fii! Dă-mi drumul! Se eliberă şi-l privi cu duşmănie.

— Eşti geloasă pe Estefa, nu-i aşa? întrebă el cu un zâmbet slab.

Charley se întoarse.

— Bineînţeles că nu. Chiar şi în propriile ei urechi,

replica suna neconvingător.

— De ce nu-mi spui adevărul? Glasul lui era scăzut acum şi hotărât.

Adevărul! Putea s-o ameninţe că-i taie limba şi tot nu I-ar fi mărturisit dragostea pentru el. Cum ar putea s-o facă? Ar fi prea umilitor. Brusc, se întrebă dacă nu cumva ghicise. Altfel de ce ar fi întrebat dacă este geloasă pe Estefa?

— Adevărul, Charley.

Venise în spatele ei şi când se răsuci o prinse de mâini şi o trase spre el. Obrajii ei ardeau.

— Ce adevăr? ţipă ea, încercând să câştige timp. Acum o clipă m-ai acuzat că mă interesează Ramón, acum mă întrebi de Estefa. Nu văd ce au de-a face prietenii tăi cu mine.

— Bine, zise el, să-i luăm pe fiecare în parte. În primul rând, Ramón. Ce sentimente ai pentru el?

Niciunul dintre cele care o stăpâneau în momentul acela. Discuţia cu el părea să-i sporească emoţiile. Voia ca Braden s-o sărute. Voia să uite de ceilalţi şi să se concentreze asupra ei.

— Ei bine, Charley, aştept.

— Îmi place Ramón, e simpatic, mă face să mă simt bine, dar altceva nu există între noi. Nu mă interesează ca bărbat.

— Dar pe el îl interesezi?

— A fost interesat, până când i-am spus că nu accept acest gen de relaţii. După aceea, nu m-a mai sâcâit.

Ochii lui Braden se îngustară.

— Asta nu seamănă cu Ramón. Relaţiile lui amoroase sunt notorii.

— Mi-a respectat dorinţele, oricât de ciudat ţi s-ar părea.

— În acest caz, s-ar putea să mă fi comportat nedrept cu el.

— Rămâne să vă lămuriţi voi doi.

El dădu încet din cap, dar nu-i dădu drumul. Erau parcă sudaţi unul de celălalt.

— Şi acum, Estefa. Spune-mi ce părere ai despre ea.

— Adevărat?

— Da.

— Cred că îţi pierzi vremea, răspunse ea cu îndrăzneală. Nu aveţi interese comune. E foarte sexy, recunosc, dar asta-i tot. Asta doreşti? Asta te interesează?

— Charley. îi duse un deget la buze şi zâmbi. Nu vorbim despre sentimentele mele faţă de Estefa, ci despre ale tale. Îţi aminteşti? Un mic lucru care se numeşte gelozie.

— Bine. Sunt geloasă. Nu înţeleg ce găseşti la ea. N-are nimic în cap şi o urăsc.

Sprâncenele lui Braden se ridicară.

— Pot să te întreb ce determină aceste simţăminte?

— Nu e evident? întrebă ea.

— Pentru mine, nu.

— Am petrecut mult timp împreună, Braden. Cred că am ajuns să te cunosc destul de bine. Şi, într-un fel ciudat… ţin la tine. Înghiţi din greu. De aceea, nu-mi place să văd că te prosteşti cu cineva care nu te merită.

El făcu o figură surprinsă.

— Nu ştiam că am un suporter atât de înverşunat. Ce fel de femeie ar trebui să aleg? Pe cineva ca tine, poate?

O, dacă ar face-o! Charley înghiţi din nou cu greutate.

— Nu ştiu.

— Avem multe în comun, ăsta e un lucru în favoarea ta.

Ea clătină trist din cap şi îşi dori prea târziu să-şi fi ţinut gura.

— Şi nu te manifeşti deschis, deşi ai toate motivele. Îmi aduc aminte de nenumărate momente când am considerat că eşti extrem de atrăgătoare.

— Nu discutăm despre mine, replică ea tăios, încercând să ignore senzaţiile care ameninţau să-i tulbure echilibrul.

— Poate că tu nu, dar eu asta fac. Încerc să descopăr de ce această preocupare subită pentru treburile mele.

— Nu este subită. Estefa nu mi-a plăcut niciodată.

— Ţi-ar face plăcere să afli că mâine pleacă în Italia?

Inima lui Charley tresări. Erau cele mai bune veşti pe care i le putea da. Dar îi era teamă să arate un entuziasm prea mare. Dădu din cap cu sfială.

— Deşi îmi închipui că eşti dezamăgit?

— Sunt obişnuit cu aşa ceva, ridică el din umeri. Nu stă niciodată mult timp acasă.

— Dar îşi scoate pârleala când e aici?

— Aş fi uman să nu-i acord atenţie?

— Presupun că nu. Bărbaţii au o înclinaţie mai mare pentru sex decât femeile şi dacă i se oferă pe tavă, se înfruptă. Aşadar, seara asta va fi ultima oară când o vei vedea?

— Ne-am luat deja rămas bun, zise Braden spre surpriza nemărginită a lui Charley. S-a dus acasă, să stea cu părinţii ei. M-am gândit că poate noi doi am putea petrece seara împreună.

Da, da, ţipă ea în sinea ei, dar văzu roşu în faţa ochilor. Pentru a doua oară încercă să se elibereze de el.

— Ai tupeu, şuieră ea printre dinţi. Nu voi fi niciodată vioara a doua. Şi dacă tu consideri că voi irosi timp pentru o vizită la tata ca să fiu cu tine, te înşeli.

— N-am avut de gând să nu te duci să-l vizitezi pe tatăl tău, spuse el cu blândeţe. Voi veni cu tine. Şi apoi, după aceea, putem ieşi undeva la un restaurant. Mai avem multe de vorbit.

Spre dezgustul ei, Charley fu de acord. O, Doamne, de ce era atât de slabă? Alese cea mai frumoasă rochie din garderoba ei pentru această ocazie. O cumpărase pentru o petrecere şi nu ştia ce-i venise mamei ei s-o aducă la Lima. Nu că se apropia cât de cât de toaletele pe care le purta Estefa, dar era feminină şi asta îi plăcea lui Braden. Dar de ce naiba voia să-l impresioneze?

Chiar şi sprâncenele mamei ei se ridicară când se întoarse acasă în seara aceea şi o văzu pe Charley în rochia aceea şi fu încântată când auzi că iese cu Braden la restaurant.

— Cum s-a întâmplat?

Charley ridică din umeri, făcând o grimasă.

— Estefa s-a dus acasă, pleacă mâine în Italia, aşa că Braden m-a invitat la restaurant şi într-un fel am fost de acord. Nu trage concluzii greşite, totuşi. Sunt pe locul doi în ceea ce-l priveşte. Va fi probabil un dezastru.

— Nu, dacă nu-l provoci tu.

— N-am avut o zi uşoară, oftă Charley. Am fost acuzată că am o relaţie sentimentală cu Ramón şi acesta l-a părăsit pe Braden. Continuă apoi să-i explice mamei ei întreaga poveste.

— Nu-ţi face probleme, iubito. Lucrurile au întotdeauna tendinţa să se aranjeze.

Spencer fu încântat în mod vizibil să-l vadă pe Braden.

— Le-am spus soţiei şi lui Charley acum câteva zile că dacă aş fi avut un fiu aş fi vrut să fie ca tine.

Charley se înroşi de jenă şi mama ei ridică dezaprobator din sprâncene. Dar, conştient de reacţia lor, Spencer continuă:

— Voiam din toată inima un fiu. Voiam să meargă pe urmele mele. Să fie la fel de entuziast în privinţa incaşilor cum sunt eu.

— Nu cred că eşti dezamăgit în privinţa lui Charley, zise Braden calm.

— O, nu, nu mă înţelege greşit. E cea mai bună fiică pe care şi-o poate dori un părinte.

— E o fată adevărată, deosebită, încuviinţă Braden, zâmbindu-i cu blândeţe şi, în ceea ce mă priveşte, sunt bucuros că nu e băiat.

Charley simţi cum îi tresare inima când îi întâlni privirea. Era ceva în expresia lui, un fel de tandreţe faţă de ea, dar ştia că asta se datora faptului că Estefa plecase. Ar fi o nebunie să-i răspundă la fel.

După alte câteva minute de conversaţie, Braden zise:

— Te deranjează prea mult, Spencer, dacă-ţi răpesc acum fata? Luăm cina în oraş.

— Minunat, zâmbi Spencer, privind-o pe Charley cu

dragoste. Vreau să-mi povesteşti mâine cum a fost.

— Îţi voi povesti, tată, răspunse ea sărutându-l pe frunte. Tatăl ei începea să se întremeze. Pielea lui nu mai avea acea paloare înspăimântătoare de ceară şi deşi era încă îngrozitor de slab, nu mai arăta ca un cadavru viu.

— Sper că-ţi place mâncarea chinezească? o întrebă Braden când ieşiră din camera de spital. Am reţinut o masă la El Dorado.

— Îmi place foarte mult, încuviinţă Charley şi cum se putea ajunge la restaurant mergând pe jos, îl concediară pe Carlos care urma s-o aştepte pe doamna Blake.

El Dorado era situat la ultimul etaj al unui zgârie-nori cu vedere panoramică a oraşului. Charley ar fi dorit să fie ziuă, dar şi aşa neonul furniza o vedere nemaipomenită.

— Este extraordinar, zise ea, cu ochii strălucindu-i. Nu mi-am dat seama că poate fi atât de frumos.

— Sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti despre Lima, spuse el. îl consider un oraş fascinant.

Probabil din cauză că Estefa trăia acolo, se gândi Charley.

— Intenţionezi să te stabileşti permanent aici?

— O, nu, se încruntă el. Îmi voi păstra casă, desigur, dar Anglia va fi întotdeauna căminul meu. Stau aici numai când lucrez la un proiect care necesită cercetări.

— E păcat de Ramón, zise ea calmă.

— Ramón este un prost şi un nebun.

— N-am avut nimic de-a face cu el.

Braden dădu afirmativ din cap.

— Mi-ai spus.

— Cum îţi vei termina cartea fără ajutorul lui?

El ridică din umeri.

— Presupun că va trebui să găsesc pe altcineva. Nu mă pricep la desene.

— Mă întreb dacă nu te-aş putea ajuta, spuse ca pe gânduri. Eram bună la arte în şcoală. Chiar când vorbea, Charley îşi dădu seama că făcea o prostie.

Sprâncenele lui Braden se ridicară.

— Asta ar însemna să mai rămâi şi după ce tatăl tău

se va reîntoarce acasă.

Charley înghiţi din greu şi dădu afirmativ din cap.

— Da, îmi dau seama de asta. Dar mă simt vinovată. E vina mea că Ramón te-a lăsat baltă.

Dar nu era vorba doar de asta. Nu era oare pentru că voia să rămână cu el în speranţa că, acum că Estefa plecase, se putea să se îndrăgostească de ea? Nu avuseseră o şansă reală după ce se întoarseră la Lima.

— Mă surprinzi, Charley, dar îţi accept oferta, cu condiţia să fii destul de bună, desigur. Vom vedea ce vom putea face mâine.

— Nu pot lucra la computer, recunoscu ea cu timiditate.

— Nu trebuie neapărat să fie imagini computerizate. Chiar m-am gândit că le vor plăcea mai mult copiilor.

— Totuşi, aş putea oricând să învăţ.

— Eşti înclinată subit să intri în graţiile mele. Sprâncenele lui se arcuiră întrebătoare. Charley roşi. Şi-mi placi în rochia asta. Mă flatez dacă spun că te-ai îmbrăcat ca să-mi faci o plăcere?

Dar era foarte greu pentru Charley să recunoască.

— De ce aş face aşa ceva? Pur şi simplu am considerat-o potrivită pentru această ocazie.

Savurară încet diversele feluri de mâncare aduse în faţa lor, vorbind despre incaşi, despre cartea lui şi despre tatăl ei, dar Charley nu se putea concentra. Prezenţa lui Braden atât de aproape o sufoca. îl respira şi-l mângâia mental, sperând că ceea ce simţea pentru Estefa era numai o atracţie fizică.

— Charley, nu asculţi măcar un cuvânt din ceea ce-ţi spun.

— Scuză-mă. Se întoarse spre el şi totuşi nu putea fi atentă. Observă cum se formează creţuri la coada ochilor lui când zâmbea, cum se strâng muşchii maxilarelor când se concentra, cicatricea care-l făcea şi mai atrăgător. Tânjea după mângâierile şi sărutările lui. Voia să-l ţină în braţe, să-l simtă lipit de ea. Şi voia ca şi el să încerce aceleaşi emoţii. Voia să fie o parte din el.

— Spuneam că e o ironie că tatăl tău dorea să aibă un fiu, în timp ce ai meu a vrut să aibă o fiică. Mama mea a murit când aveam doisprezece ani şi voia să-i amintească de ea.

— Nu vrem întotdeauna ceea ce nu putem avea?

Ochii lui cenuşii se îngustară.

— Tu ce ai vrea?

Te vreau pe tine, spuse ea în gând. Ridică din umeri.

— Vorbesc în general.

Ochii lui nu-i părăseau chipul şi ea se foi, stânjenită.

— Nu te-am auzit vorbind vreodată despre tatăl tău, zise ea ca să destindă atmosfera.

— Nu ne vedem prea des în ultimul timp, deşi încerc să-i telefonez cu regularitate.

— Trăieşte în Anglia?

— Da, în New Forest, una dintre cele mai frumoase regiuni ale ţării.

— Singur?

Braden zâmbi.

— Nu, s-a recăsătorit cu o femeie cu treizeci de ani mai tânără. După cum vezi, nu e atât de incredibil.

— Nu-mi place Ramón ca bărbat.

— Mă bucur.

— Dar nu neg că m-a făcut să mă simt mai bine.

— Mai bine? se încruntă el.

— Eram singură, replică ea repede. Tu o aveai pe Estefa, mama era la spital toată ziua. Nu aveam pe nimeni.

— Cum te-ai fi simţit dacă nu existau nici Estefa, nici Ramón?

Extrem de fericită, se gândi ea. Charley se uită în farfurie.

— Nu ştiu. Uneori te urăsc, alteori îmi… placi.

El făcu o pauză, apoi spuse:

— Petru o clipă, am crezut că vei spune că mă iubeşti.

Ea se uită repede la el să vadă dacă o lua peste picior, dar era serios, cum nu se putea mai serios.

— Dragostea nu este departe de ură.

Charley înghiţi cu greu nodul din gât.

— Oare?

El dădu din cap în mod afirmativ.

Bătăile inimii ei deveniră mai rapide, mai chinuitoare şi păru că nu-şi mai poate desprinde ochii din ochii lui. Tăcerea dură câteva secunde înainte ca el să spună:

— Aşadar, Charley? Mă iubeşti?

O, Doamne, cum putea s-o întrebe aşa ceva? Cum putea s-o umilească astfel? închise ochii, dar în momentul următor el o prinsese de mână peste masă şi fu forţată să se uite din nou la el.

— Mă iubeşti, Charley?

— De ce mă întrebi? şopti ea, chinuită.

— Pentru că e important pentru mine.

— Important?

— Da. Vreau să ştiu. Şi vreau adevărul.

— Ăăă... Nodul din gât deveni tot mai mare. Lacrimile îi umplură ochii.

— Te iubesc. Nu era nici măcar o şoaptă. Abia îşi murmurase confirmarea.

— Hai să ieşim de aici, spuse el făcând semn chelnerului pentru nota de plată. Scoase mai multe bancnote din portofel şi le aruncă pe masă. Apoi o prinse din nou de mână şi o scoase din restaurant.

— Nu cred că-ţi închipui cât de mult am vrut să aud cuvintele acestea din gura ta.

— Ca să-ţi baţi joc de mine? şopti ea.

— O, nu, Charley.

Sosi liftul şi se urcară în el şi în momentul când uşile se închiseră o luă în braţe. Ea descoperi că Braden tremura. Gura lui înfometată se abătu asupra gurii ei. Charley i le oferi din toată inima.

Sărutul se prelungi până când uşile se deschiseră; alţi oameni aşteptau să-l folosească. Charley simţea că parcă plutea afară din hol.

— Şi eu te iubbesc, Charley, zise el, făcând semn unui taxi.

Era prea mult pentru Charley.

— Dar Estefa? Nu se putu ea stăpâni.

— Estefa este o prietenă, nimic mai mult. Am avut o aventură cu ani în urmă. O ajută să urce în taxi.

— Nu cred că Estefa va fi de acord să se termine.

El zâmbi.

— E o persoană foarte afectivă. Dar asta nu înseamnă nimic. Recunosc că am folosit-o ca să te fac geloasă.

Charley clătină din cap, confuză.

— De când mă iubeşti, totuşi?

— M-ai atras de la început. Eşti o fiinţă teribil de ciudată.

Ea se încruntă.

— Dar mi-ai spus toate acele lucruri îngrozitoare.

— Erai antiteza a tot ce am crezut întotdeauna că ar trebui să fie o femeie.

— Şi m-ai tratat cu atâta ură în junglă.

— Totdeauna te-am supravegheat, să nu crezi altceva. Te-am admirat, Charley. Eşti femeia cea mai curajoasă pe care am cunoscut-o. Chiar când te-am tratat cum te-am tratat la trecătoarea aceea, n-ai renunţat, n-ai cedat.

— Am şi eu mândria mea, admise ea. Şi m-am luptat mult cu dragostea pe care ţi-o purtam.

— Aş fi vrut să aflu mai devreme. A fost greu, dar nu regret. Răspundeai atât de frumos când te solicitam, dar voiam mai mult decât atât. Voiam ca tu să faci prima mişcare. Voiam să ştiu ce simţi.

— Şi eu am crezut că mă foloseşti pentru că nu mai erau disponibile alte tinere.

— Charley. îi luă faţa în mâini. N-am făcut asta nici unei tinere în viaţa mea. Am un control perfect asupra corpului meu. Cu excepţia momentelor când sunt cu tine, adăugă el cu glas răguşit, sărutând-o din nou. Îmi amintesc de prima oară când mi-ai pătruns în suflet.

— Când s-a petrecut asta?

— Atunci când nu puteai adormi şi am venit în sacul tău de dormit.

— Când am crezut că visez? întrebă ea cu suspiciune.

Era ca un vis… o parte, o parte oricum. Eram îmbrăcaţi în haine de seară, croindu-ne drum cu maceta prin junglă. Apoi am găsit acel loc liniştit cu iarbă şi…

— Ne-am explorat corpurile? termină el pentru ea. Nu mi-am dat seama până a doua zi dimineaţă că de fapt dormeai. Am crezut că te prefăceai.

— Dacă aş fi fost trează, m-aş fi luptat ca o tigroaică, spuse ea.

El râse.

— Ai făcut-o destul de des. Sper să nu te schimbi niciodată, Charley. Îmi place femeia neînduplecată şi independentă.

— Vrei să port întotdeauna pantaloni? râse ea.

— Numai când eşti în junglă şi cum am intenţia să întemeiez imediat o familie, nu cred că o s-o poţi face prea mult.

Ochii lui Charley se măriră.

— O familie fără cununie? Să-ţi fie ruşine, Braden.

— Charley Blake, o să te căsătoreşti cu mine înainte de a-ţi da seama spuse el cu severitate.

— Nu te laşi în genunchi, să-mi ceri mâna?

— Nu, îţi spun numai. N-am luat întotdeauna deciziile pentru amândoi?

— Da, domnule, răspunse ea ştrengăreşte. Taxiul ajunsese acasă. Să nu intrăm, îi ceru ea, să mergem să le spunem părinţilor mei cât sunt împreună.

Dar Braden clătină din cap.

— N-am aşteptat atâta timp pentru a te împărţi cu altcineva în următoarele două ore. Dar îţi spun cum vom face. Vom organiza ceremonia căsătoriei la spital. Tatăl tău va fi încântat.

— Îşi va primi fiul, în cele din urmă, zise ea şi intrară în casă îmbrăţişaţi.

— Crezi că făcea aluzie la ceva mai deunăzi? se încruntă Braden când îşi aminti.

— Nu cred. Numai dacă nu cumva mama i-a spus care era situaţia, ce simţeam pentru tine.

— Mama ta ştia că mă iubeşti?

Charley dădu afirmativ din cap.

— Cred că se vedea de la o poştă.

— Şi Ramón ştia?

— Da, a văzut limpede.

— Aşadar, numai eu eram orb la sentimentele tale?

Ea dădu din cap.

— Dar nici eu n-am ştiut ce simţeai tu.

— Am fost cam aspru cu tine uneori, nu e de mirare, nu? Doamne, când mă gândesc cum te-am tratat uneori… Vei putea să mă ierţi?

— Cred că îmi va lua mult timp, zise ea râzând. Va trebui să-mi oferi multă dragoste ca să uit.

— În acest caz, dragă viitoare doamnă Quest, mai bine încep de acum.

Deschise larg uşa şi o luă în braţe. Se aflau la jumătatea scării când Charley începu să se lupte ca să se elibereze.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, aştept până ne căsătorim. Sunt o fată demodată.

— Fetele demodate nu poartă pantaloni, mormăi el. Numai domnişoarele moderne. Şi domnişoarele moderne nu-şi fac probleme să se culce cu viitorii lor bărbaţi.

— Mama ar fi şocată.

— Faci o afacere bună, Charley Blake. Ai idee ce se întâmplă cu mine în acest moment?

— Îmi închipui că la fel este şi cu mine, zâmbi ea. Dar cred că merită să aşteptăm, Braden.

El gemu şi o ţinu aproape.

— Ai dreptate, desigur. Dar te previn, vom începe totul la prima oră mâine dimineaţă, iar cununia va avea loc cât mai curând posibil, de exemplu mâine după-amiază.

— Nu îmi fac probleme cât de curând va avea loc, răspunse ea. Vreau numai să fie cum trebuie. Nu prea multe lucruri ne-au mers bine până acum. Poate că e începutul.

El încuviinţă cu gravitate.

— Charley, îţi fac promisiunea solemnă că voi face tot ce pot să te fac fericită pentru totdeauna.

Charley simţi lacrimi curgându-i pe obraji.

— Acum ce s-a întâmplat? zise el ştergându-i lacrimile.

— O, Braden, nu ştii prea multe despre tinere, nu? Sunt deja fericită, nu poţi vedea? Foarte, foarte fericită. Şi lacrimile nu-i mai conteneau.

Sfârşit